

ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ
ΛΟΓΟΙ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΚΑΤΑ ΚΑΤΙΛΙΝΑ
ΚΑΙ
Ο ΥΠΕΡ ΑΡΧΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΟΒΙΔΙΟΥ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

ΕΚΛΟΓΑΙ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Β
839

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1965

ΣΤ'

89

ΣΧΒ

Κοιτών

ΛΑΤΙΝΙΚΑ Ε/Γ 135

ΚΙΘΡΟΝΟΣ ΑΔΡΟΙ

ΣΤΑΥΡΟΣ Μ. ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΣ

ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ ΛΟΓΟΙ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΚΑΤΑ ΚΑΤΙΛΙΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΑΡΧΗΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ ΛΟΓΟΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΝΔΗΣΙΑΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

1958

ΚΙΒΕΡΝΗΣΙΣ ΛΟΤΟΙ

ΣΤ'

89

ΣΧΒ

ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

Κικέρων

ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ ΛΟΓΟΙ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΚΑΤΑ ΚΑΤΙΛΙΝΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΑΡΧΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Τ Α Ξ Ι Σ Ε'

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1965

Οργαν. Εθν. Σχολ. Βιβλίου
Ε. Γ. Παναγιωτόπουλος
1965

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

002
Κ17
ΣΤΒ
839

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΚΙΤΑΡΟΝΟΣ ΛΟΓΟΙ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΚΑΤΑ ΚΑΤΑΛΙΝΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΠΟΡΤΟΥ

ΤΑΧΤΕ Ε

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Βίος τοῦ Κικέρωνος

Ὁ Μᾶρκος Τύλλιος Κικέρων (M. Tullius Cicero) ἐγεννήθη τὴν 3ην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 106 π.Χ. πλησίον τῆς μικρᾶς πόλεως τοῦ Λατίου Arpinum. Κατήγετο ἐκ γονέων εὐπόρων, ἀνηκόντων εἰς τὴν τάξιν τῶν ἱππέων (ordo equester), οἱ ὅποιοι κατέβαλον πᾶσαν φροντίδα, ἵνα τύχη ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως ἀρίστης. Προγόνους ἐπιφανεῖς (nobiles) δὲν εἶχε, ὥστε δὲν ηὐτύχησε νὰ κληρονομήσῃ παρ' αὐτῶν εὐγένειαν. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε προικισθῆ ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ σπανίας εὐφυΐας, ἔνεκα τῆς ὁποίας ἐθαυμάζετο καὶ ἐξετιμᾶτο ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν του, κατῴρωσε διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ φιλοτιμίας, ἥτις ἐχαρακτήριζεν αὐτόν, νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀνώτατα τῆς πολιτείας ἀξιώματα καὶ νὰ γίνῃ novus homo, ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πᾶς, ὅστις ἀνεδεικνύετο διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀρετῆς.

Νεώτατος ὁ Κικέρων μετέβη εἰς Ῥώμην, ὅπου ἐδιδάχθη ὑπὸ διακεκριμένων διδασκάλων ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν καὶ ποίησιν. Ἀλλὰ τὸν πνευματικὸν ὀρίζοντα τῆς Ῥώμης ἐθεώρησε στενὸν ἢ φιλομάθειά του καὶ παρεκίνησεν αὐτόν νὰ ἀναζητήσῃ εὐρύτερους πνευματικούς ὀρίζοντας. Πρὸς τοῦτο ἀπεδήμησε τῷ 79 π. Χ. εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ συμπλήρωσε τὰς σπουδὰς του διὰ τῶν ἀρίστων διδασμάτων τοῦ ἀναζώντος Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὰς ἀκμαζούσας τότε ῥητορικὰς καὶ φιλοσοφικὰς σχολὰς τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τῆς Ῥόδου.

Μετὰ διετεῖς σπουδὰς ἐν Ἑλλάδι ἐπανῆλθεν εἰς Ῥώμην τῷ 77 π.Χ., ὅπου ἐνουμφεύθη τὴν Τερεντίαν, ἐξ ἧς ἀπέκτησε δύο τέκνα, τὸν Μᾶρκον καὶ τὴν Τυλλίαν.

Τὸ ῥητορικὸν στάδιον καὶ ἡ ἐν γένει δρᾶσις τοῦ Κικέρωνος ἀρχεταὶ κυρίως ἐπὶ τοῦ Σύλλα, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπικίνδυνον παντοδυναμίαν μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν ῥητόρων δὲν ἐφοβήθη.

Ταχύτατα ἀπέκτησε φήμην ὑπερόχου δικανικοῦ ῥήτορος, διότι διὰ τῆς ἀπαραιμίλλου ῥητορικῆς ἱκανότητός του ἐπετύγχανε τὴν ἀθώωσιν

τῶν περισσοτέρων κατηγορουμένων πελατῶν του. Διὰ τοῦτο οἱ συμπολιταί του τὸν ἠγάπησαν καὶ τὸν ἐξετίμησαν καὶ ἐκθύμως ὑπεστήριζον αὐτὸν διὰ τῆς ψήφου των κατὰ τοὺς ἐκλογικοὺς ἀγῶνας τοῦ πολιτικοῦ του σταδίου.

Εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα ἀνῆλθε βαθμηδόν, ἐκλεγόμενος μὲ μεγάλην πάντοτε πλειοψηφίαν. Τῷ 75 π.Χ. ἐξελέγη ταμίαις (quaestor), τῷ 69 π.Χ. ἀνώτερος ἀγορανόμος (aedilis curulis), τῷ 66 π.Χ. στρατηγός (praetor) καὶ τῷ 63 π.Χ. ὑπάτος (consul). Ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ἀπέκτησε πολλοὺς ἐχθροὺς διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα. Μετὰ πολλὰς δὲ περιπετείας καὶ ἐν τῷ πολιτικῷ καὶ ἐν τῷ ιδιωτικῷ του βίῳ εὗρε τέλος οἰκτρόν, φονευθεὶς τῷ 43 π.Χ. εἰς ἡλικίαν 64 ἐτῶν ὑπὸ ἀνθρώπων τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, ὅστις ἦτο ἄσπονδος ἐχθρὸς του, διότι ὁ Κικέρων εἶχε γράψει ἐναντίον αὐτοῦ 14 λόγους, τοὺς καλουμένους Φιλιππικούς.

2. Ἔργα τοῦ Κικέρωνος.

Ἔργα τοῦ Κικέρωνος εἶναι: α) **ῥητορικοὶ λόγοι** (orationes), β) **αἱ συγγραφαὶ περὶ ῥητορικῆς** (opera rhetorica), γ) **αἱ φιλοσοφικαὶ συγγραφαὶ** (scripta ἢ opera philosophica) καὶ δ) **αἱ ἐπιστολαὶ** (epistulae). Τὰ συγγράμματα ταῦτα ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου καὶ μορφῆς εἶναι τὰ ὀνομαστότερα δημιουργήματα τοῦ ῥωμαϊκοῦ πνεύματος ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Τὸ συγγραφικὸν ἔργον τοῦ Κικέρωνος, ἰδίᾳ δὲ οἱ ῥητορικοὶ του λόγοι, ἐμελετᾶτο ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων καὶ κατὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἤσκησε δὲ μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς παιδείας ἐν γένει τῶν νεωτέρων ἐθνῶν. Ὡς ῥήτωρ ὁ Κικέρων ἐθεωρήθη ἐφάμιλλος τοῦ Δημοσθένους, πρὸς τὸν ὁποῖον παραλληλίζει αὐτὸν ὁ Πλούταρχος.

3. Εἰσαγωγή αἰ

α) Εἰς τοὺς τέσσαρας κατὰ Κατιλίνα λόγους.

Οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ καὶ ἡ τρομοκρατία τοῦ Σύλλα, ἡ ἀνισότης μεταξὺ τῶν πολιτικῶν τάξεων καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς δυσφορία, ἡ νέκρωσις τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, ἀποτέλεσμα τῶν ἐμφυλίων ἐρίδων, αἱ συνεχεῖς πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις τῶν ῥωμαϊκῶν λεγεῶνων ἀνά τὰς

ἀπωτάτας χώρας τῆς Ἀνατολῆς, ἡ γενικῶς νοσηρὰ καὶ ἀξιοθρήνητος κατάστασις τοῦ πολιτειακοῦ καθεστῶτος ἐν Ῥώμῃ καὶ ἡ διαφθορὰ καὶ ἐκλυσις τῶν ἡθῶν ἐδημιούργησαν γόνιμον ἔδαφος εἰς τὸν ἐξ ἐπισήμου πατρικίας οἰκογενείας διαβόητον ἄσωτον Λεύκιον Σέργιον Κατιλίαν, ἵνα μετ' ἄλλων ὁμοφρονούντων, οἱ ὅποιοι ἀνέμενον ὀφέλη ἐκ τῆς ἀνατροπῆς τῆς πολιτείας, συνομώσῃ τὸν ὄλεθρον τῆς πολιτείας κατὰ τὰς γνωστάς ἐκ τῆς ἱστορίας εἰδήσεις.

Ἵπατοι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, 63 π.Χ., ἦσαν ὁ Μ. Τύλλιος Κικέρων καὶ ὁ Γάιος Ἀντώνιος. Ἡ ἐγκαιρὸς δὲ καταγγελία τῶν σχεδίων τῶν συνωμοτῶν εἰς τὸν γενναῖον Ἵπατον Κικέρωνα εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ταχεῖαν ἀποκάλυψιν τῆς συνωμοσίας καὶ τὴν ματαίωσιν τῶν καταχθονίων σκοπῶν τῆς. Διὰ τῶν δραστηρίων δηλ. μέτρων, τὰ ὅποια ἔλαβεν ὁ Κικέρων πρὸς ἀποτροπὴν τῶν σχεδίων τῶν συνωμοτῶν, κατῴρθωσε καὶ αὐτοὺς νὰ ἐξοντώσῃ καὶ τὴν πατρίδα του νὰ σώσῃ ἀπὸ βεβαίου ὀλέθρου, ὀνομασθεὶς διὰ τοῦτο *Pater Patriae*.

Εἰς τὴν συνωμοσίαν ταύτην ἀναφέρονται τέσσαρες λόγοι τοῦ Κικέρωνος (Μ. Τ. Cicerōnis Oratiōnes in Catilīnam).

Τὸν πρῶτον κατὰ Κατιλίνα λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Κικέρων παρόντος καὶ τοῦ Κατιλίνα ἐν τῇ συγκλήτῳ, ἡ ὁποία εἶχε συνέλθει πρὸς τοῦτο τὴν 8ην Νοεμβρίου ἐν τῷ ναῷ τοῦ Στησίου Διός. Διὰ τοῦ λόγου τούτου ἐσκόπει ὁ Κικέρων νὰ παρορμήσῃ τὴν διστάζουσαν σύγκλητον πρὸς λῆψιν δραστηριωτέρων μέτρων κατὰ τῶν συνωμοτῶν, οἵτινες βλέποντες τὴν ἀδράνειαν τῆς πολιτείας ἀπεθρασύνοντο.

Ἐν τῷ δευτέρῳ λόγῳ, τὸν ὅποιον ἐξεφώνησε πρὸς τὸν Δῆμον τὴν ἐπομένην ἡμέραν, τοῦ Κατιλίνα εὐρισκομένου εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ συνωμοτοῦ Μανλίου, προσεπάθησεν ὁ Κικέρων νὰ διασαφήσῃ τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων, ἵνα ἄφ' ἐνὸς μὲν καθησυχάσῃ τὰ πνεύματα τῶν συμπολιτῶν του, ἄφ' ἑτέρου δὲ πτοήσῃ τοὺς ἀπομεινάντας ἐν Ῥώμῃ συνωμοτάς, ὥστε νὰ μὴ προβοῦν εἰς οὐδεμίαν ἐνέργειαν.

Ἡ ἀνακοίνωσις τῆς ἀνακαλύψεως τῆς συνωμοσίας καὶ τῆς συλλήψεως τῶν συνωμοτῶν ἐγένεε τὴν 3ην Δεκεμβρίου ἐν τῇ συγκλήτῳ, τὴν ὁποίαν συνεκάλεσε πρὸς τοῦτο ὁ Κικέρων εἰς τὸν ναὸν τῆς Ὀμονοίας. Κατὰ τὴν ἐσπέραν δὲ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνήγγειλεν ὁ Κικέρων εἰς τὸ ἀδημονοῦν πλῆθος τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεδριάσεως τῆς συγκλήτου διὰ τοῦ τρίτου κατὰ Κατιλίνα λόγου του, τὸν ὅποιον θὰ ἐρμηνεύσωμεν.

Διὰ τοῦ τετάρτου λόγου, τὸν ὅποιον ἀπήγγειλεν ὁ Κικέρων εἰς τὴν

σύγκλητον τὴν 5ην Δεκεμβρίου, ὅτε ἐγένετο συζήτησις περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς εἰς τοὺς συνωμότας, συμφωνεῖ ἀπολύτως πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Δεκίμου Ἰουνίου Σιλανοῦ. Οὗτος εἶχε προτείνει νὰ τιμωρηθοῦν οἱ συνωμόται διὰ θανάτου, ὅπερ καὶ ἐγένετο, ἀποκρούων τὴν ἐπιεικεστέραν πρότασιν τοῦ Γ. Ἰουλίου Καίσαρος, ὅστις εἶχεν εἰσηγηθῆ νὰ παραδοθοῦν εἰς ἄγρυπνον ἐπιτήρησιν καὶ νὰ ἀπομονωθοῦν ἀνὰ τὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας, δημευομένης ἅμα καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν.

β) Εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχίου τοῦ ποιητοῦ λόγον.

Ὁ Ἀρχίας, ἑλλην τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 120 π.Χ. εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Συρίας Ἀντιόχειαν ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας. Ἡ μεγάλη αὐτῆ πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολῆς ἐξηκολούθει νὰ διατηρῆ ἀκμαίαν τὴν παράδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἦτο περίφημον κέντρον τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν, βίου πολυτελοῦς καὶ ἀνέτου. Διὰ τοῦτο ὁ Ἀρχίας εἶχεν ὅλα τὰ μέσα νὰ μορφωθῆ ἐπαρκῶς καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ποιητικὴν του ἰδιοφυίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐπεσκίασεν ὅλους τοὺς συγχρόνους του ποιητὰς καὶ ἀπέσπασεν ἐνωρίτατα τὴν ἐκτίμησιν ὄλων τῶν συγχρόνων του.

Ἄλλ' ἢ Ἀντιόχεια δὲν ἦτο ὁ κατάλληλος τόπος, ὁ ὅποιος ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν ποιητὴν εἰρήνην καὶ διαρκῆ ἀσφάλειαν. Διὰ τοῦτο ὁ Ἀρχίας ἐγκατέλειψε τὴν Συρίαν καὶ περιηγήθη διαδοχικῶς τὴν Μ. Ἀσίαν, τὴν Ἑλλάδα καὶ κατόπιν τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα. Παντοῦ ἐθαυμάσθη τὸ ποιητικόν του τάλαντον. Ὁ Τάρας, τὸ Ῥήγιον, ἡ Νεάπολις ἐπεδαψίλευσαν εἰς αὐτὸν ἀφθόνους τιμὰς καὶ στεφάνους καὶ τὸν ἐνέγραψαν τιμῆς ἕνεκα εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν. Τέλος διηθύνη εἰς τὴν τότε πρωτεύουσαν τοῦ κόσμου, τὴν Ῥώμην, ὅπου ἔφθασε τὸ ἔτος 102 π.Χ. ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Μαρίου καὶ Κάτλου.

Ὁ Ἀρχίας ἐφιλοξενήθη ἐν Ῥώμῃ παρὰ τῇ μεγάλῃ οἰκογενείᾳ τῶν Λουκούλλων. Οἱ Λούκουλλοι, θαυμασταὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ γνώσται τῆς Ἑλληνικῆς, περιέβαλον μὲ ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν τὸν ποιητὴν, τὸν ἐκράτησαν εἰς τὸν οἶκόν των καὶ τοῦ παρέσχον τὴν ὑψηλὴν των προστασίαν. Ὁ Ἀρχίας δὲν ἀπεμακρύνθη ἔκτοτε ἐκ τῆς Ῥώμης, εἰ μὴ ὁσάκις ἠκολούθησε τοὺς προστάτας του, καὶ ἰδίως τὸν Μάρκον Λούκουλλον, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ ποιητὴς εἶχεν ἰδιαίτερον σύνδεσμον, εἰς τὰς ἐκστρατείας των καὶ ἄλλα ταξίδια.

Καθώς μανθάνομεν ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὑπὲρ τοῦ ποιητοῦ, ὁ Ἀρχίας ὕμνησε τὸν πόλεμον τοῦ Μαρίου κατὰ τῶν Κίμβρων καὶ τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον διεξήγαγεν εἰς τῶν προστατῶν του, ὁ Λεύκιος Λούκουλλος. Τέλος δὲ ἤρχισε νὰ γράφῃ ποίημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν ὑπατεῖαν τοῦ Κικέρωνος. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦτο δὲν ἐτελείωσεν ὁ ποιητής. Ἐκ τῶν ποιημάτων τούτων τοῦ Ἀρχίου δὲν σφύζεται οὔτε εἰς στίχος. Ὑπὸ τὸ ὄνομά του φέρονται μόνον 35 ἐπιγράμματα, ἀλλὰ καὶ ἡ γνησιότης των ἀμφισβητεῖται καὶ ἡ ποιητικὴ ἀξία των εἶναι μετριωτάτη.

Κατὰ τὸ ἔτος 66 π.Χ. ἐψηφίσθη ἐν Ῥώμῃ νόμος ὑπὸ τοῦ δημάρχου Γαίου Παπίου (lex Papia de civitate Romāna), διὰ τοῦ ὁποίου ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς ξένους (peregrīnos) νὰ διαμένουν ἐν Ῥώμῃ. Ὄφειλε λοιπὸν καὶ ὁ Ἀρχίας νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ῥώμην, ἂν ἀπεδεικνύετο, ὅτι δὲν ἦτο Ῥωμαῖος πολίτης. Τῷ 62 π.Χ. κατηγορήθη ὑπὸ τινος Γραττίου (Grattius), ὅτι δὲν εἶχεν ἀποκτήσει νομίμως τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τοῦ Ῥωμαίου πολίτου.

Ἡ κατηγορία ἐστηρίζετο κυρίως ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Ἀρχίας ἀπὸ τοῦ 89 π.Χ. μέχρι τοῦ 62 δὲν εἶχε παρουσιασθῆ ἐνώπιον τῶν τιμητῶν (censōres), διὰ νὰ ἀπογραφῆ, οὔτε εἰς φυλὴν (tribus) εἶχε καταλεχθῆ, οὔτε εἰς λόχον (centuriae), οὔτε εἶχεν ἀσκήσει ποτὲ τὸ ὕψιστον δικαίωμα τοῦ Ῥωμαίου πολίτου, τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου.

Πράγματι ὁ Ἀρχίας δὲν εἶχε προσέλθει εἰς τοὺς τιμητὰς κατὰ τὰ ἔτη 86 καὶ 70, ὅτε εἶχε γίνει ἡ τίμησις (census) τῶν πολιτῶν, καὶ τοῦτο, διότι ἔτυχε νὰ μὴ εὑρίσκεται ἐν Ῥώμῃ, ἀλλὰ ἐν Ἀσίᾳ μετὰ τοῦ Λουκούλλου.

Τὸν κατηγορούμενον ποιητὴν ἀνέλαβε νὰ ὑπερασπίσῃ ὁ Κικέρων ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτόν, ὡς ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ διότι ἤθελε νὰ περιποιηθῆ καὶ νὰ φανῆ εὐάρεστος πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς φίλους καὶ προστάτας τοῦ ποιητοῦ, τοὺς Λουκούλλους.

Δὲν εἶναι ἐπισήμως μεμαρτυρημένον, ἂν ὁ Ἀρχίας ἠθωώθη ἐκ τοῦ γεγονότος ὅμως, ὅτι οὗτος παρέμεινεν ἐν Ῥώμῃ καὶ μετὰ τὴν δίκην, συναγεται, ὅτι ὁ Κικέρων διὰ τῆς σθεναρᾶς καὶ γλαφυρᾶς συνηγορίας του ἐπέτυχε τὴν ἀθώωσίν του.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
Αθήνα, 1900

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΚΑΤΑΤΑΚΤΙΚΟΝ

ΑΡ. 155

ΤΡΙΤΗ 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1900

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΚΑΤΑΤΑΚΤΙΚΟΝ

ΑΡ. 155

ΤΡΙΤΗ 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1900

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΚΑΤΑΤΑΚΤΙΚΟΝ

ΑΡ. 155

ΤΡΙΤΗ 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1900

Μ Ε Ρ Ο Σ Α'

Κ Ε Ι Μ Ε Ν Ο Ν

ORATIO IN CATILINAM TERTIA

Quam in contione quo die Allobroges indicarunt habuit.

Rem publicam, Quirites, vitamque omnium vestrum, bona 1
1 fortunas, coniuges liberosque vestros atque hoc domicilium clarissimi imperii, fortunatissimam pulcherrimamque urbem, hodierno die deorum immortalium summo erga vos amore, laboribus, consiliis, periculis meis e flamma atque ferro ac paene ex faucibus fati ereptam et vobis conservatam ac restitutam videtis. Et si non minus nobis iucundi atque illustres sunt ii dies, 2
quibus conservamur, quam illi, quibus nascimur, quod salutis certa laetitia est, nascendi incerta condicio, et quod sine sensu nascimur, cum voluptate servamur, profecto, quoniam illum, qui hanc urbem condidit, ad deos immortales benevolentia fama-
que sustulimus, esse apud vos posterosque vestros in honore debet is, qui eandem hanc urbem conditam amplificatamque servavit. Nam toti urbi, templis, delubris, tectis ac mœnibus subiectos prope iam ignes circumdatosque restinximus, idemque gladios in rem publicam dstrictos rettudimus mucronesque eorum a iugulis vestris deiecimus. Quae quoniam in senatu illustrata, pate- 3
facta, comperta sunt per me, vobis iam exponam breviter, Quirites, ut, et quanta et quam manifesta, et qua ratione investigata et comprehensa sint, vos, qui et ignoratis et expectatis, scire possitis.

Principio, ut Catilina paucis ante diebus erupit ex urbe, cum sceleris sui socios, huiusce nefarii belli acerrimos duces, Romae reliquisset, semper vigilavi et providi, Quirites, quem ad modum

- 2 in tantis et tam absconditis insidiis salvi esse possemus. Nam tum, cum ex urbe Catilinam eiciebam — non enim iam vereor huius verbi invidiam, cum illa magis sit timenda, quod vivus exierit —, sed tum, cum illum exterminari volebam, aut reliquam
- 4 coniuratorum manum simul exituram, aut eos, qui restitissent, infirmos sine illo ac debiles fore putabam. Atque ego, ut vidi, quos maximo furore et scelere esse inflammatos sciebam, eos nobiscum esse et Romae remansisse, in eo omnes dies noctesque consumpsi, ut, quid agerent, quid molirentur, sentirem ac viderem, ut, quoniam auribus vestris propter incredibilem magnitudinem sceleris minorem fidem faceret oratio mea, rem ita comprehenderem, ut tum demum animis salutis vestrae provideretis, cum oculis maleficium ipsum videretis. Itaque, ut comperi legatos Allobrogum belli Transalpini et tumultus Gallici excitandi causa a P. Lentulo esse sollicitatos, eosque in Galliam ad suos cives eodemque itinere [cum litteris mandatisque] ad Catilinam esse missos, comitemque iis adiunctum esse T. Volturcium, atque huic esse ad Catilinam datas litteras, facultatem mihi oblatam putavi, ut, quod erat difficillimum, quodque ego semper optabam ab dis immortalibus, [ut] tota res non solum a me, sed etiam a senatu et a vobis manifesto deprehenderetur. Itaque hesterno
- 5 die L. Flaccum et C. Pomptinum praetores, fortissimos atque amantissimos rei publicae viros, ad me vocavi, rem exposui, quid fieri placeret, ostendi. Illi autem, qui omnia de re publica praeclara atque egregia sentirent, sine recusatione ac sine ulla mora negotium susceperunt et, cum advesperasceret, occulte ad pontem Mulvium pervenerunt atque ibi in proximis villis ita bipartito fuerunt, ut Tiberis inter eos et pons interessent. Eodem autem et ipsi sine cuiusquam suspicione multos fortes viros eduxerant, et ego ex praefectura Reatina complures delectos adulescentes, quorum opera utor adsidue in rei publicae praesidio, cum gladiis miseram.
- 6 Interim tertia fere vigilia exacta, cum iam pontem Mulvium magno comitatu legati Allobrogum ingredi inciperent unaque Volturcius, fit in eos impetus; educuntur et ab illis gladii et a nostris. Res praetotibus erat nota solis, ignorabatur a ceteris.

Tum interventu Pomptini atque Flacci pugna, quae erat commissa, sedatur. Litterae, quaecumque erant in eo comitatu, integris signis praetoribus traduntur; ipsi comprehensi ad me, cum iam dilucesceret, deducuntur. Atque horum omnium scelorum improbissimum machinatorem Cimbrum Gabinium, statim ad me, nihildum suspicantem, vocavi; deinde item accersitus est L. Statilius, et post eum C. Cethegus; tardissime autem Lentulus venit, credo quod in litteris dandis praeter consuetudinem proxima nocte vigilarat. Cum summis et clarissimis huius civitatis viris, qui audita re frequentes ad me mane convenerant, litteras a me prius aperiri quam ad senatum deferri placeret, ne, si nihil esset inventum, temere a me tantus tumultus iniectus civitati videretur, negavi me esse facturum, ut de periculo publico non ad consilium publicum rem integram deferrem. Etenim, Quirites, si ea, quae erant ad me delata, reperta non essent, tamen ego non arbitrabar in tantis rei publicae periculis esse mihi nimiam diligentiam pertimescendam. Senatum frequentem celeriter, ut vidistis, coëgi. Atque interea statim admonitu Allobrogum C. Sulpicium praetorem, fortem virum, misi, qui ex aedibus Cethegi, si quid telorum esset, efferret; ex quibus ille maximum sicarum numerum et gladiatorum extulit.

Introduxi Volturcium sine Gallis; fidem publicam iussu senatus dedi; hortatus sum, ut ea, quae sciret, sine timore indicaret. Tum ille dixit, cum vix se ex magno timore recreasset, ab P. Lentulo se habere ad Catilinam mandata et litteras, ut servorum praesidio uteretur, ut ad urbem quam primum cum exercitu accederet; id autem eo consilio, ut, cum urbem ex omnibus partibus, quem ad modum descriptum distributumque erat, incendissent caedemque infinitam civium fecissent, praesto esset ille, qui et fugientes exciperet et se cum his urbanis ducibus coniungeret. Introducti autem Galli iusiurandum sibi et litteras ab Lentulo, Cethego, Statilio ad suam gentem data esse dixerunt, atque ita sibi ab his et a L. Cassio esse praescriptum, ut equitatum in Italiam quam primum mitterent; pedestres sibi copias non defuturas. Lentulum autem sibi confirmasse ex fati Sibyllinis haruspicumque responsis se esse tertium illum Cornelium,

ad quem regnum huius urbis atque imperium pervenire esset necesse; Cinnam ante se et Sullam fuisse. Eundemque dixisse fatalem hunc annum esse ad interitum huius urbis atque imperii, qui esset annus decimus post virginum absolutionem, post
 10 Capitoli autem incensionem vicesimus. Hanc autem Cethego cum ceteris controversiam fuisse dixerunt, quod Lentulo et aliis Saturnalibus caedem fieri atque urbem incendi placeret. Cethego
 5 nimum id longum videretur. Ac ne longum sit, Quirites, tabellas proferri iussimus, quae a quoque dicebantur datae. Primum ostendimus Cethego; signum cognovit. Nos linum incidimus, legimus. Erat scriptum ipsius manu Allobrogum senatui et populo sese, quae eorum legatis confirmasset, facturum esse; orare, ut item illi facerent, quae sibi eorum legati recepissent. Tum Cethegus, qui paulo ante aliquid tamen de gladiis ac sicis, quae apud ipsum erant deprehensa, respondisset dixissetque se semper bonorum ferramentorum studiosum fuisse, recitatis litteris debilitatus atque abiectus conscientia, repente conticuit. Introductus est Statilius; cognovit et signum et manum suam. Recitatae sunt tabellae in eandem fere sententiam; confessus est. Tum ostendi tabellas Lentulo et quaesivi cognosceretne signum. Adnuit. «Est vero», inquam, «notum quidem signum, imago avi tui, clarissimi viri, qui amavit unice patriam et cives suos; quae quidem te a tanto scelere etiam muta re-
 11 vocare debuit». Leguntur eadem ratione ad senatum Allobrogum populumque litterae. Si quid de his rebus dicere vellet, feci potestatem. Atque ille primo quidem negavit; post autem aliquando, toto iam indicio exposito atque edito, surrexit; quaesivit a Gallis, quid sibi esset cum eis, quam ob rem domum suam venissent, itemque a Volturcio. Qui cum illi breviter constanterque respondissent, per quem ad eum quotiensque venissent, quaesissentque ab eo, nihilne secum esset de fati Sibyllinis locutus, tum ille subito scelere demens, quanta conscientiae vis esset, ostendit. Nam, cum id posset infitiari, repente praeter opinionem omnium confessus est. Ita eum non modo ingenium illud et dicendi exercitatio, qua semper valuit, sed etiam propter

vim sceleris manifesti atque deprehensi impudentia, qua superabat omnes, improbitasque defecit. Volturcius vero subito litteras proferri atque aperiri iubet, quas sibi a Lentulo ad Catilinam datas esse dicebat. Atque ibi vehementissime perturbatus Lentulus tamen et signum et manum suam cognovit. Erant autem sine nomine, sed ita: «Quis sim, scies ex eo, quem ad te misi. Cura, ut vir sis, et cogita, quem in locum sis progressus. Vide, ecquid tibi iam sit necesse, et cura, ut omnium tibi auxilia adiungas, etiam infimorum». Gabinius deinde introductus, cum primo impudenter respondere cœpisset, ad extremum nihil ex eis, quae Galli insimulabant, negavit. Ac mihi quidem, Quirites, cum illa certissima visa sunt argumenta atque indicia sceleris, tabellae, signa, manus denique unius cuiusque confessio, tum multo certiora illa, color, oculi, voltus, taciturnitas. Sic enim obstupuerant, sic terram intuebantur, sic furtim nonnumquam inter sese aspiciebant, ut non iam ab aliis indicari, sed indicare se ipsi viderentur.

Indiciis expositis atque editis, Quirites, senatum consului, de summa re publica quid fieri placeret; dictae sunt a principibus acerrimae ac fortissimae sententiae, quas senatus sine ulla varietate est secutus. Et quoniam nondum est perscriptum senatus consultum, ex memoria vobis, Quirites, quid senatus censuerit, exponam. Primum mihi gratiae verbis amplissimis aguntur, quod virtute, consilio, providentia mea res publica maximis periculis sit liberata. Deinde L. Flaccus et C. Pomptinus praetores, quod eorum opera forti fidelique usus essem, merito ac iure laudantur. Atque etiam viro forti, collegae meo, laus impertitur, quod eos qui huius coniurationis participes fuissent, suis et a rei publicae consiliis removisset. Atque ita censuerunt, ut P. Lentulus, cum se praetura abdicasset, in custodiam traderetur; itemque uti C. Cethegus, L. Statilius, P. Gabinius, qui omnes praesentes erant, in custodiam traderentur; atque idem hoc decretum est in L. Cassium, qui sibi procurationem incendendae urbis depoposcerat, in M. Ceparium, cui ad sollicitandos pastores Apuliam attributam esse erat indicatum, in P. Furium, qui est ex iis co-

- lonis, quos Faesulas L. Sulla deduxit, in Q. Annum Chilonem, qui una cum hoc Furio semper erat in hac Allobrogum sollicitatione versatus, in P. Umbrenum, libertinum hominem, a quo primum Gallos ad Gabinium perductos esse constabat. Atque ea lenitate senatus est usus, Quirites, ut ex tanta coniuratione tantaque hac multitudine domesticorum hostium novem hominum perditissimorum pœna re publica conservata reliquorum mentes sanari posse arbitraretur. Atque etiam supplicatio dis immortalibus pro singulari eorum merito meo nomine decreta est, quod mihi primum post hanc urbem conditam togato contigit, et his decreta verbis est, «quod urbem incendiis, caede cives, Italiam bello liberassem». Quae supplicatio si cum ceteris supplicationibus conferatur, hoc interest, quod ceterae bene gesta, haec una conservata re publica constituta est. Atque illud, quod faciendum primum fuit, factum atque transcriptum est. Nam P. Lentulus, quamquam patefactis indiciis, confessionibus suis, iudicio senatus non modo praetoris ius, verum etiam civis amiserat, tamen magistratu se abdicavit, ut, quae religio C. Mario, clarissimo viro, non fuerat, quo minus C. Glauciam, de quo nihil nominatim erat decretum, praetorem occideret, ea nos religione in privato P. Lentulo puniendo liberaremur.
- 7 Nunc quoniam, Quirites, consceleratissimi periculosissimique
 16 belli nefarios duces captos iam et comprehensos tenetis, existimare debetis omnes Catilinae copias, omnes spes atque opes his depulsis urbis periculis concidisse. Quem quidem ego cum ex urbe pellebam, hoc providebam animo, Quirites, remoto Catilina non mihi esse P. Lentuli somnum nec L. Cassii adipem nec C. Cethegi furiosam temeritatem pertimescendam. Ille erat unus timendus ex istis omnibus, sed tam diu, dum urbis mœnibus continebatur. Omnia norat, omnium aditus tenebat; appellare, temptare, sollicitare poterat, audebat. Erat ei consilium ad facinus aptum, consilio autem neque manus neque lingua deerat. Iam ad certas res conficiendas certos homines delectos ac descriptos habebat. Neque vero, cum aliquid mandarat, confectum putabat; nihil erat, quod non ipse obiret, occurreret, 17 vigilaret, laboraret; frigus, sitim, famem ferre poterat. Hunc

ego hominem, tam acrem, tam audacem, tam paratum, tam callidum, tam in scelere vigilantem, tam in perditis rebus diligentem, nisi ex domesticis insidiis in castrense latrocinium compulsissem (dicam id, quod sentio, Quirites), non facile hanc tantam molem mali a cervicibus vestris depulissem. Non ille nobis Saturnalia constituisset, neque tanto ante exitii ac fati diem rei publicae denuntiavisset, neque commisisset ut signum, ut litterae suae testes manifesti sceleris deprehenderentur. Quae nunc illo absente sic gesta sunt, ut nullum in privata domo furtum umquam sit tam palam inventum, quam haec tanta in re publica coniuratio manifesto inventa atque deprehensa est. Quod si Catilina in urbe ad hanc diem remansisset, quamquam, quoad fuit, omnibus eius consiliis occurri atque obstiti, tamen, ut levissime dicam, dimicandum nobis cum illo fuisset, neque nos umquam, cum ille in urbe hostis esset, tantis periculis rem publicam tanta pace, tanto otio, tanto silentio liberassemus.

Quamquam haec omnia, Quirites, ita sunt a me administrata, 8
ut deorum immortalium nutu atque consilio et gesta, et provisa 18
esse videantur. Idque cum coniectura consequi possumus, quod
vix videtur humani consilii tantarum rerum gubernatio esse po-
tuisse, tum vero ita praesentes his temporibus opem et auxilium
nobis tulerunt, ut eos paene oculis videre possemus. Nam ut illa
omittam, visas nocturno tempore ab occidente faces ardoremque
caeli, ut fulminum iactus, ut terrae motus relinquam, ut omittam
cetera, quae tam multa nobis consulibus facta sunt, ut haec, quae
nunc fiunt, canere di immortales viderentur, hoc certe, quod sum
dicturus, neque praetermittendum neque relinquendum est.

Nam profecto memoria tenetis Cotta et Torquato consulibus 19
complures in Capitolio res de caelo esse percussas, cum et simu-
lacro deorum depulsa sunt et statuae veterum hominum deiectae
et legum aera liquefacta et tactus etiam ille, qui hanc urbem
condidit, Romulus, quem inauratum in Capitolio parvum atque
lactantem uberibus lupinis inhiantem, fuisse meministis. Quo
quidem tempore cum haruspices ex tota Etruria convenissent,
caedes atque incendia et legum interitum et bellum civile ac
domesticum et totius urbis atque imperii occasum adpropinquare

- dixerunt, nisi di immortales omni ratione placati suo numine
 20 prope fata ipsa flexissent. Itaque illorum responsis tum et ludi
 per decem dies facti sunt, neque res ulla, quae ad placandos deos
 pertineret, praetermissa est. Idemque iusserunt simulacrum Jovis
 facere maius et in excelso collocare et contra, atque antea fuerat,
 ad orientem convertere; ac se sperare dixerunt, si illud signum,
 quod videtis, solis ortum et forum curiamque conspiceret, fore
 ut ea consilia, quae clam essent inita contra salutem urbis atque
 imperii, illustrarentur, ut a senatu populoque Romano perspicere
 possent. Atque id signum collocandum consules illi locaverunt;
 sed tanta fuit operis tarditas, ut neque superioribus consulibus
 9 neque nobis ante hodiernum diem collocaretur. Hic quis potest
 21 esse, Quirites, tam aversus a vero, tam praeceps, tam mente
 captus, qui neget haec omnia, quae videmus, praecipueque hanc
 urbem deorum immortalium nutu ac potestate administrari?
 Etenim, cum esset ita responsum, caedes, incendia, interitum rei
 publicae comparari, et ea per cives, quae tum propter magnitu-
 dinem scelerum nonnullis incredibilia videbantur, ea non modo
 cogitata a nefariis civibus, verum etiam suscepta esse sensitis.
 Illud vero nonne ita praesens est ut nutu Jovis Optimi Maximi
 factum esse videatur, ut, cum hodierno die mane per forum meo
 iussu et coniurati et eorum indices in aedem Concordiae duce-
 rentur, eo ipso tempore signum statueretur? Quo collocato atque
 ad vos senatumque converso omnia et senatus et vos, quae erant
 contra salutem omnium cogitata, illustrata et patefacta vidistis.
 22 Quo etiam maiore sunt isti odio supplicioque digni, qui non so-
 lum vestris domiciliis atque tectis, sed etiam deorum templis
 atque delubris sunt funestos ac nefarios ignes inferre conati.
 Quibus ego si me restitisse dicam, nimium mihi sumam et non sim
 ferendus; ille, ille Jupiter restitit; ille Capitolium, ille haec tem-
 pla, ille cunctam urbem; ille vos omnes salvos esse voluit. Dis
 ego immortalibus ducibus hanc mentem, Quirites, voluntatem-
 que suscepi atque ad haec tanta indicia perveni. Iam vero (in
 illa Allobrogum sollicitatione), ab Lentulo ceterisque domesticis
 hostibus tam dementer tantae res creditae et ignotis et barbaris
 commissaeque litterae numquam essent profecto, nisi ab dis im-

mortalibus huic tantae audaciae consilium esset ereptum. Quid vero? ut homines Galli ex civitate male pacata, quae gens una restat, quae bellum populo Romano facere et posse et non nolle videatur, spem imperii ac rerum maximarum ultro sibi a patriciis hominibus oblatam neglegerent vestramque salutem suis opibus anteponerent, id non divinitus esse factum putatis, praesertim qui nos non pugnando, sed tacendo superare potuerint?

Quam ob rem, Quirites, quoniam ad omnia pulvinaria supplicatio decreta est, celebratote illos dies cum coniugibus ac liberis vestris. Nam multi saepe honores dis immortalibus iusti habiti sunt ac debiti, sed profecto iustiores numquam. Erepti enim estis ex crudelissimo ac miserrimo interitu, et erepti sine caede, sine sanguine, sine exercitu, sine dimicatione; togati me uno togato duce et imperatore vicistis. Etenim recordamini, Quirites, omnes civiles dissensiones, non solum eas, quas audistis, sed eas quas vosmet ipsi memistis atque vidistis. L. Sulla, P. Sulpicium oppressit; C. Marium custodem huius urbis, multosque fortes viros partim eiecit ex civitate, partim interemit. Gn. Octavius consul armis expulit ex urbe collegam; omnis hic locus acervis corporum et civium sanguine redundavit. Superavit postea Cinna cum Mario; tum vero clarissimis viris interfectis lumina civitatis extincta sunt. Ultus est huius victoriae crudelitatem postea Sulla; ne dici quidem opus est, quanta deminutione civium et quanta calamitate rei publicae. Dissensit M. Lepidus a clarissimo et fortissimo viro, Catulo; attulit non tam ipsius interitus rei publicae luctum quam ceterorum. Atque illae tamen omnes dissensiones erant eius modi, quae non ad delendam, sed ad commutandam rem publicam, pertinerent. Non illi nullam esse rem publicam, sed in ea, quae esset, se esse principes, neque hanc urbem conflagrare, sed se in hac urbe florere voluerunt. Atque illae tamen omnes dissensiones, quarum nulla exitium rei publicae quaesivit, eius modi fuerunt, ut non reconciliatione concordiae sed internectione civium diiudicatae sint. In hoc autem uno post hominum memoriam maximo crudelissimoque bello, quale bellum nulla umquam barbaria cum sua gente gessit, quo in bello lex haec fuit a Lentulo, Catilina, Cethego, Cassio constituta, ut omnes, qui salva urbe salvi esse possent, in

hostium numero ducerentur, ita me gessi, Quirites, ut salvi omnes conservaremini et, cum hostes vestri tantum civium superfuturum putassent, quantum infinitae caedi restitisset, tantum autem urbis, quantum flamma obire non potuisset, et urbem et cives integros incolumesque servavi.

- 11 Quibus pro tantis rebus, Quirites, nullum ego a vobis prae-
 26 mium virtutis, nullum insigne honoris, nullum monumentum
 laudis postulo praeterquam huius diei memoriam sempiternam.
 In animis ego vestris omnes triumphos meos, omnia ornamenta
 honoris, monumenta gloriae, laudis insignia condi et collocari
 volo. Nihil me mutum potest delectare, nihil tacitum, nihil deni-
 que eius modi, quod etiam minus digni adsequi possint. Memoria
 vestra, Quirites, nostrae res alentur, sermonibus crescent, litte-
 rarum monumentis inveterascent et corroborabuntur; eandemque
 diem intellego, quam spero aeternam fore, propagatam esse et
 ad salutem urbis et ad memoriam consulatus mei, unoque tem-
 pore in hac re publica duos cives exstitisse, quorum alter fines
 vestri imperii non terrae, sed caeli regionibus terminaret, alter
 12 eiusdem imperii domicilium sedesque servaret. Sed quoniam ea-
 27 rum rerum, quas ego gessi, non eadem est fortuna atque condi-
 cio quae illorum, qui externa bella gesserunt, quod mihi cum iis
 vivendum est, quos vici ac subegi, illi hostes aut interfectos aut
 oppressos reliquerunt, vestrum est, Quirites, si ceteris facta sua
 recte prosunt, mihi mea ne quando obsint, providere. Mentis
 enim hominum audacissimorum sceleratae ac nefariae ne vobis
 nocere possent ego providi, ne nihi noceant, vestrum est provi-
 dere. Quamquam, Quirites, mihi quidem ipsi nihil ab istis iam
 noceri potest. Magnum enim est in bonis praesidium, quod mihi
 in perpetuum comparatum est, magna in re publica dignitas,
 quae me semper tacita defendet, magna vis conscientiae, quam
 28 qui neglegunt, cum me violare volent se ipsi indicabunt. Est
 enim in nobis is animus, Quirites, ut non modo nullius audaciae
 cedamus, sed etiam omnes improbos ultro semper lacessamus.
 Quod si omnis impetus domesticorum hostium, depulsus a vobis
 se in me unum converterit, vobis erit videndum, Quirites, qua
 condicione posthac eos esse velitis, qui se pro salute vestra obtu-

lerint invidiae periculisque omnibus; mihi quidem ipsi quid est quod iam ad vitae fructum possit adquiri, cum praesertim neque in honore vestro neque in gloria virtutis quidquam videam altius, quo mihi libeat ascendere? Illud perficiam profecto, Quirites, 29 ut ea, quae gessi in consulatu, privatus tuear atque ornem, ut, si qua est invidia in conservanda re publica suscepta, laedat invidos, mihi valeat ad gloriam. Denique ita me in re publica tractabo, ut meminerim semper, quae gesserim, curemque ut ea virtute, non casu gesta esse videantur. Vos, Quirites, quoniam iam est nox, venerati Jovem illum, custodem huius urbis ac vestrum, in vestra tecta discedite et ea, quamquam iam est periculum depulsum, tamen aequae ac priorae nocte custodiis vigiliisque defendite. Id ne vobis diutius faciendum sit, atque ut in perpetua pace esse possitis, providebo.

PRO ARCHIA POËTA ORATIO

- 1 1 Si quid est in me ingenii, iudices, quod sentio quam sit exiguum, aut si qua exercitatio dicendi, in qua me non infitior mediocriter esse versatum, aut si huiusce rei ratio aliqua ab optimarum artium studiis ac disciplina profecta, a qua ego nullum confiteor aetatis meae tempus abhorruisse, earum rerum omnium vel in primis hic A. Licinius fructum a me repetere prope suo iure debet. Nam quoad longissime potest mens mea respicere spatium praeteriti temporis et pueritiae memoriam recordari ultimam, inde usque repetens, hunc video mihi principem et ad suscipiendam et ad ingrediendam rationem horum studiorum existisse. Quod si haec vox huius hortatu praeceptisque conformata non nullis aliquando saluti fuit, a quo id accepimus, quo ceteris opitulari et alios servare possemus, huic profecto ipsi, quantum est situm in nobis et opem et salutem ferre debemus.
- 2 Ac ne quis a nobis hoc ita dici forte miretur, quod alia quaedam in hoc facultas sit ingenii neque haec dicendi ratio aut disciplina, ne nos quidem huic uni studio penitus umquam dediti fuimus. Etenim omnes artes, quae ad humanitatem pertinent, habent quoddam commune vinculum et quasi cognatione quadam inter se continentur.
- 2 3 Sed ne cui vestrum mirum esse videatur, me in quaestione legitima et in iudicio publico, cum res agatur apud praetorem populi Romani, lectissimum virum, et apud severissimos iudices tanto conventu hominum ac frequentia, hoc uti genere dicendi, quod non modo a consuetudine iudiciorum, verum etiam a forensi sermone abhorreat, quaeso a vobis, ut in hac causa mihi

detis hanc veniam, accommodatam huic reo, vobis, quem ad modum spero, non molestam, ut me pro summo poeta atque eruditissimo homine dicentem, hoc concursu hominum litteratissimorum, hac vestra humanitate, hoc denique praetore exercente iudicium, patiamini de studiis humanitatis ac litterarum paulo loqui liberius, et in eius modi persona, quae propter otium ac studium minime in iudiciis periculisque tractata est, uti prope novo quodam et inusitato genere dicendi. Quod si mihi a vobis 4
tribui concedique sentiam, perficiam profecto, ut hunc A. Licinium non modo non segregandum, cum sit civis, a numero civium, verum etiam, si non esset, putetis adsciscendum fuisse.

Nam, ut primum ex pueris excessit Archias atque ab eis 3
artibus, quibus aetas puerilis ad humanitatem informari solet, se ad scribendi studium contulit, primum Antiochiae — nam ibi natus est loco nobili —, celebri quodam urbe et copiosa atque eruditissimis hominibus liberalissimisque studiis adfluente, celeriter antecellere omnibus ingenii gloria contigit. Post in ceteris Asiae partibus cunctaque Graecia sic eius adventus celebrabantur, ut famam ingenii expectatio hominis, expectationem ipsius adventus admiratioque superaret. Erat Italia tum plena Graecarum 5
artium ac disciplinarum, studiaque haec et in Latio vehementius tum colebantur quam nunc eisdem in oppidis, et hic Romae propter tranquillitatemque rei publicae non neglegebantur. Itaque hunc et Tarentini et Regini et Neapolitani civitate ceterisque praemiis donarunt, et omnes, qui aliquid de ingeniis poterant iudicare, cognitione atque hospitio dignum existimarunt. Hac tanta celebritate famae cum esset iam absentibus notus, Romam venit Mario consule et Catulo. Nactus est primum consules eos, quorum alter res ad scribendum maximas, alter cum res gestas, tum etiam studium atque aures adhibere posset. Statim Luculli, cum praetextatus etiam tum Archias esset, eum domum suam receperunt. Et erat non solum ingenii ac litterarum, verum etiam naturae atque virtutis, ut domus, quae huius adulescentiae prima patuit, eadem esset familiarissima senectutis. Erat temporibus illis iucundus Q. Metello, illi Numidico, et 6
eius Pio filio, audiebatur a M. Aemilio, vivebat cum Q. Catulo

et patre et filio, a M. Grasso colebatur; Lucullos vero et Drusum et Octavios et Catonem et totam Hortensiorum domum devinctam consuetudine cum teneret, adficiebatur summo honore, quod eum non solum colebant, qui aliquid percipere atque audire studebant, verum etiam si qui forte simulabant.

- 4 Interim satis longo intervallo, cum esset cum M. Lucullo in Siciliam profectus, et cum ex ea provincia cum eodem Lucullo decederet, venit Heraclaeam. Quae cum esset civitas aequissimo iure ac foedere, adscribi se in eam civitatem voluit, idque, cum ipse per se dignus putaretur, tum auctoritate et gratia Luculli
- 7 ab Heracliensibus impetravit. Data est civitas Silvani lege et Carbonis, si qui foederatis civitatibus ascripti fuissent, si tum, cum lex ferebatur, in Italia domicilium habuissent et si sexaginta diebus apud praetorem essent professi. Cum hic domicilium Romae multos iam annos haberet, professus est apud praetorem Q. Metellum, familiarissimum suum.
- 8 Si nihil aliud nisi de civitate ac lege dicimus, nihil dico amplius; causa dicta est. Quid enim horum infirmari, Gratti, potest? Heraclaeane esse tum adscriptum negabis? Adest vir summa auctoritate et religione et fide, M. Lucullus, qui se non opinari sed scire, non audisse, sed vidisse, interfuisse, sed egisse dicit. Adsunt Heraclienses legati, nobilissimi homines, huius iudicii causa cum mandatis et cum publico testimonio venerunt, qui hunc adscriptum Heracliensem dicunt. Hic tu tabulas desideras Heracliensium publicas, quas Italico bello, incenso tabulario, interisse scimus omnes? Est ridiculum ad ea, quae habemus, nihil dicere, quaerere, quae habere non possumus, et de hominum memoria tacere, litterarum memoriam flagitare, et, cum habeas amplissimi viri religionem, integerrimi municipii ius iurandum fidemque, ea, quae depravari nullo modo possunt, repudiare, tabulas, quas
- 9 idem dici solere corrumpi, desiderare. An domicilium Romae non habuit is, qui tot annis civitatem datam sedem omnium rerum ac fortunarum suarum Romae collocavit? An non est professus? Immo vero eis tabulis professus, quae solae ex illa professione collegioque praetorum obtinent publicarum tabularum auctoritatem.
- 5 Nam, cum Appii tabulae neglegentius adservatae dicerentur, Ga-

binii, quam diu incolumis fuit levitas, post damnationem calamitas omnem tabularum fidem resignasset, Metellus, homo sanctissimus modestissimusque omnium, tanta diligentia fuit, ut ad L. Lentulum praetorem et ad iudices venerit et unius nominis litura se commotum esse dixerit. His igitur in tabulis nullam lituram in nomine A. Licinii videtis.

Quae cum ita sint, quid est, quod de eius civitate dubitetis, 10
praesertim cum aliis quoque in civitatibus fuerit adscriptus? Etenim cum mediocribus multis et aut nulla aut humili aliqua arte praeditis gratuito civitatem in Graecia homines impertiebant, Reginos credo aut Locrenses aut Neapolitanos aut Tarentinos, quod scaenicis artificibus largiri solebant, id huic summa ingenii praedito gloria noluisse! Quid? cum ceteri non modo post civitatem datam, sed etiam post legem Papiam aliquo modo in eorum municipiorum tabulas inrepserunt, hic, qui ne utitur quidem illis, in quibus est scriptus, quod semper se Heracliensem esse voluit reicietur? Census nostros requiris. Scilicet; 11
est enim obscurum proximis censoribus hunc cum clarissimo imperatore, L. Lucullo, apud exercitum fuisse, superioribus cum eodem quaestore fuisse in Asia, primis, Iulio et Crasso, nullam populi partem esse censam. Sed, quoniam census non ius civitatis confirmat ac tantum modo indicat, eum, qui sit census, ita se iam tum gessisse pro cive, eis temporibus is, quem tu criminari ne ipsius quidem iudicio in civium Romanorum iure esse versatum, et testamentum saepe fecit nostris legibus, et adiit hereditates civium Romanorum et in beneficiis ad aerarium delatus est a L. Lucullo proconsule. Quaere argumenta, si quae potes; numquam enim hic neque suo neque amicorum iudicio revincetur.

Quaeres a nobis, Gratti, cur tanto opere hoc homine delectemur. Quia suppeditat nobis, ubi et animus ex hoc forensi strepitu 12
reficiatur, et aures convicio defessae conquiescant. An tu existimas aut suppetere nobis posse, quod cotidie dicamus in tanta varietate rerum, nisi animos nostros doctrina excolamus, aut ferre animos tantam posse contentionem, nisi eos doctrina eadem relaxemus? Ego vero fateor me his studiis esse deditum. Ceteros

pudeat, si qui ita se litteris abdiderunt, ut nihil possint ex eis neque ad communem adferre fructum neque in adspectum lucemque proferre. Me autem quid pudeat, qui tot annos ita vivo, iudices, ut a nullius umquam me tempore aut commodo aut otium meum abstraxerit, aut voluptas avocarit, aut denique
 13 somnus retardarit? Qua re quis tandem me reprehendat, aut quis mihi iure suscenseat, si, quantum ceteris ad suas res obeundas, quantum ad festos dies ludorum celebrandos, quantum ad alias voluptates et ad ipsam requiem animi et corporis conceditur temporum, quantum alii tribuunt tempestivis conviviis, quantum denique alveolo, quantum pilae, tantum mihi egomet ad haec studia recolenda sumpsero ?

Atque hoc eo mihi concedendum est magis, quod ex his studiis haec quoque crescit oratio et facultas, quae quantacumque in me est, numquam amicorum periculis defuit. Quae si cui levior videtur, illa quidem certe, quae summa sunt, ex quo fonte hauriam, sentio. Nam, nisi multorum praeceptis multisque litteris
 14 mihi ab adolescentia suasissem, nihil esse in vita magno opere expetendum nisi laudem atque honestatem, in ea autem persequenda omnis cruciatus corporis, omnia pericula mortis atque exsiliij parvi esse ducenda, numquam me pro salute vestra in tot ac tantas dimicationes atque in hos profligatorum hominum cotidianos impetus obiecissem. Sed pleni omnes sunt libri, plenae sapientium voces, plena exemplorum vetustas; quae iacerent in tenebris omnia, nisi litterarum lumen accederet. Quam multas nobis imagines non solum ad intuendum, verum etiam ad imitandum fortissimorum virorum expressas scriptores et Graeci et Latini reliquerunt! Quas ego mihi semper in administranda re publica proponens, animum et mentem meam ipsa cogitatione hominum excellentium conformabam.

7 Quaecumque quisquam: «quid? illi ipsi summi viri, quorum virtutes
 15 litteris proditae sunt, istane doctrina, quam tu effers laudibus, eruditi fuerunt?» Difficile est hoc de omnibus confirmare, sed tamen est certum, quid respondeam. Ego multos homines excellenti animo ac virtute fuisse et sine doctrina et naturae ipsius habitu prope divino per se ipsos et moderatos et graves exstitisse fateor; etiam

illud adiungo, saepius ad laudem atque virtutem naturam sine doctrina quam sine natura valuisse doctrinam. Atque idem ego hoc contendo, cum ad naturam eximiam atque illustrem accesserit ratio quaedam conformatioque doctrinae, tum illud nescio quid praeclarum ac singulare solere existere. Ex hoc esse hinc numero 16 quem patres nostri viderunt, divinum hominem, Africanum, ex hoc C. Laelium, L. Furium, moderatissimos homines et continentissimos; ex hoc fortissimum virum et illis temporibus doctissimum, M. Catonem illud senem, qui profecto si nihil ad percipiendam colendamque virtutem litteris adiuvarentur, numquam se ad earum studium contulissent. Quod si non hic tantus fructus ostenderetur, et si ex his studiis delectatio sola peteretur, tamen, ut opinor, hanc animi remissionem humanissimam ac liberalissimam iudicaretis. Nam ceterae neque temporum sunt neque aetatum omnium neque locorum; at haec studia adulescentiam alunt, senectutem oblectant, secundas res ornant, adversis perfugium ac solacium praebent, delectant domi, non impediunt foris, pernoctant nobiscum, peregrinantur, rusticantur.

Quod si ipsi haec neque attingere neque sensu nostro gustare 8 possemus, tamen ea mirari deberemus, etiam cum in aliis videremus. 17 Quis nostrum tam animo agresti ac duro fuit, ut Roscii morte nuper non commoveretur? qui cum esset senex mortuus, tamen propter excellentem artem ac venustatem videbatur omnino mori non debuisse. Ergo ille corporis motu tantum amorem sibi conciliarat a nobis omnibus; nos animorum incredibiles motus celebritatemque ingeniorum neglegemus? Quotiens ego hunc Archiam 18 vidi, iudices, — utar enim vestra benignitate, quoniam me in hoc novo genere dicendi tam diligenter attenditis —, quotiens ego hunc vidi, cum litteram scripsisset nullam, magnum numerum optimorum versuum de eis ipsis rebus, quae tum agerentur, dicere ex tempore, quotiens revocatum eandem rem dicere commutatis verbis atque sentiis! Quae vero accurate cogitateque scripsisset, ea sic vidi probari, ut ad veterum scriptorum laudem perveniret. Hunc ego non diligam, non admirer, non omni ratione defendendum putem?

Atque sic a summis hominibus eruditissimisque accepimus,

- ceterarum rerum studia ex doctrina et praeceptis et arte constare, poëtam natura ipsa valere et mentis viribus excitari et quasi divino quodam spiritu inflari. Qua re suo iure noster ille Ennius « sanctos » appellat poëtas, quod quasi deorum aliquo dono
- 19 atque munere commendati nobis esse videantur. Sit igitur, iudices, sanctum apud vos, humanissimos homines, hoc poëtae nomen, quod nulla umquam barbaria violavit. Saxa et solitudines voci respondent, bestiae saepe immanes cantu flectuntur atque consistunt; nos instituti rebus optimis non poëtarum voce moveamur? Homerum Colophonii civem esse dicunt suum, Chii suum vindicant, Salaminii repetunt, Smyrnaei vero suum esse confirmant, itaque etiam delubrum eius in oppido dedicaverunt, permulti alii praeterea pugnant inter se atque contendunt.
- 9 Ergo illi alienum, quia poëta fuit, post mortem etiam expetunt; nos hunc vivum, qui et voluntate et legibus noster est repudiabimus. Praesertim cum omne olim studium atque omne ingenium contulerit Archias ad populi Romani gloriam laudemque celebrandam? Nam et Cimbricas res adulescens attigit et ipsi illi C. Mario, qui durior ad haec studia videbatur, iucundus
- 20 fuit. Neque enim quisquam est tam aversus a Musis, qui non mandari versibus aeternum suorum laborum praeconium facile patiat. Themistoclem illum, summum Athenis virum, dixisse aiunt, cum ex eo quaereretur, quod acroama aut cuius vocem libentissime audiret; « eius, a quo sua virtus optime praedicaretur ». Itaque ille Marius item eximie L. Plotium dilexit, cuius ingenio
- 21 putabat ea, quae gesserat, posse celebrari. Mithridaticum vero bellum magnum atque difficile et in multa varietate terrarumque versatum totum ab hoc expressum est. Qui libri non modo L. Lucullum, fortissimum et clarissimum virum, verum etiam populi Romani nomen illustrent. Populus enim Romanus aperuit Lucullo imperante Pontum et regiis quondam opibus et ipsa natura et regione vallatum, populi Romani exercitus eodem duce non maxima manu innumerabiles Armeniorum copias fudit, populi Romani laus est urbem amicissimam Cyzicenorum eiusdem consilio ex omni impetu regio atque totius belli ore ac faucibus ereptam esse atque servatam; nostra semper feretur et praedica-

bitur L. Lucullo dimicante, cum interfectis ducibus depressa hostium classis est, incredibilis apud Tenedum pugna illa navalis, nostra sunt tropaea, nostra monumenta, nostri triumphii. Quae quorum ingeniis eferuntur, ab eis populi Romani fama celebratur. Carus fuit Africano superiori noster Ennius, itaque 22 etiam in sepulcro Scipionum putatur is esse constitutus ex marmore. At eis laudibus certe non solum ipse, qui laudatur, sed etiam populi Romani nomen ornatur. In caelum huius proavus Cato tollitur; magnus honos populi Romani rebus adiungitur. Omnes denique illi Maximi, Marcelli, Fulvii, non sine communi omnium nostrum laude decorantur. Ergo illum, qui haec fecerat, 10 Rudinum hominem, maiores nostri in civitatem receperunt; nos hunc Heracliensem multis civitatibus expetitur, in hac autem legibus constitutum de nostra civitate eiicimus?

Nam, si quis minorem gloriae fructum putat ex Graecis ver- 23 sibus percipi quam ex Latinis vehementer errat, propterea quod Graeca leguntur in omnibus fere gentibus, Latina suis finibus exiguis sane continentur. Qua re, si res eae, quas gessimus, orbis terrae regionibus definiuntur, cupere debemus, quo hominum nostrum tela pervenerint, eodem gloriam famamque penetrare, quod cum ipsis populis, de quorum rebus scribitur, haec ampla sunt, tum eis certe, qui de vita gloriae causa dimicant, hoc maximum et periculorum incitamentum est et laborum. Quam multos scriptores rerum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dicitur! atque is tamen, cum in Sigeo ad Achillis tumulum astitisset: «o fortunate», inquit, «adulescens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris!» Et vere. Nam, nisi Ilias 24 illa exstitisset, idem tumulus, qui corpus eius contexerat, nomen etiam obruisset. Quid? noster hic Magnus, qui cum virtute fortunam adaequavit, nonne Theophanem Mytilenaeum, scriptorem rerum suarum, in contione militum civitate donavit, et nostri illi fortes viri, sed rustici ac milites dulcedine quadam gloriae commoti, quasi participes eiusdem laudis magno illum clamore approbaverunt?

Itaque, credo, si civis Romanus Archias legibus non esset, ut 25 ab aliquo imperatore civitate donaretur, perficere non potuit.

- Sulla cum Hispanos donaret et Gallos, credo, hunc petentem repudiasset; quem nos in contione vidimus, cum ei libellum malus poëta de populo subiecisset, quod epigramma in eum fecisset tantummodo alternis versibus longiusculis, statim ex eis rebus, quas tum vendebat, iubere ei praemium tribui, sed ea condicione, ne quid postea scriberet. Qui sedulitatem mali poëtae duxerit aliquo tamen praemio dignam, huius ingenium et virtutem in scribendo et copiam non expetisset? Quid? a Q. Metello Pio, familiarissimo suo, qui civitate multos donavit, neque per se neque per Lucullos impetravisset? qui praesertim usque eo de suis rebus scribi cuperet, ut etiam Cordubae natis poëtis, pingue quiddam sonantibus atque peregrinum tamen aures suas dederet.
- 11 Neque enim est hoc dissimulandum, quod obscurari non potest, sed prae nobis ferendum: trahimur omnes studio laudis, et optimus quisque maxime gloria ducitur. Ipsi illi philosophi etiam in eis libellis, quos de contemnenda gloria scribunt, nomen suum inscribunt; in eo ipso, in quo praedicationem nobilitatemque despiciunt, praedicari de se ac se nominari volunt. Decimus quidem Brutus, summus vir et imperator, Accii, amicissimi sui, carminibus templorum ac monumentorum aditus exornavit suorum. Iam vero ille, qui cum Aetolis Ennio comite bellavit, Fulvius, non dubitavit Martis manubias Musis consecrare. Qua re, in qua urbe imperatores prope armati poëtarum nomen et Musarum delubra coluerunt, in ea non debent togati iudices a Musarum honore et a poëtarum salute abhorrere.
- 28 Atque ut id libentius faciatis, iam me vobis, iudices, indicabo et de meo quodam amore gloriae, nimis acri fortasse, verum tamen honesto, vobis confitebor. Nam quas res nos in consulatu nostro vobiscum simul pro salute huius urbis atque imperii et pro vita civium proque universa re publica gessimus, attigit hic versibus atque inchoavit.

Quibus auditis, quod mihi magna res et iucunda visa est, hunc ad perficiendum adhortatus sum. Nullam enim virtus aliam mercedem laborum periculorumque desiderat praeter hanc laudis et gloriae; qua quidem detracta, iudices, quid est, quod in hoc tam exiguo vitae curriculo et tam brevi tantis nos in laboribus exer-

ceamus ? Certe, si nihil animus praesentiret in posterum, et si, 29
 quibus regionibus vitae spatium circumscriptum est, eisdem
 omnes cogitationes terminaret suas, nec tantis se laboribus frange-
 ret neque tot curis vigiliisque angeretur nec totiens de ipsa vita
 dimicaret. Nunc insidet quaedam in optimo quoque virtus, quae
 noctes ac dies animum gloriae stimulis concitat atque admonet
 non cum vitae tempore esse dimittendam commemorationem no-
 minis nostri, sed cum omni posteritate adaequandam.

An vero tam parvi animi videamur esse omnes, qui in re 12
 publica atque in his vitae periculis laboribusque versamur, ut 30
 cum usque ad extremum spatium nullum tranquillum atque otio-
 sum spiritum duxerimus, nobiscum simul moritura omnia arbi-
 tremur ? An statuas et imagines, non animorum simulacra, sed
 corporum studiose multi summi homines reliquerunt; consilio-
 rum relinquere ac virtutum nostrarum effigiem nonne multo mal-
 le debemus summis ingeniis expressam et politam ? Ego vero
 omnia, quae gerebam, iam tum in gerendo spargere me ac disse-
 minare arbitrabar in orbis terrae memoriam sempiternam. Haec
 vero sive a meo sensu post mortem abfutura est, sive, ut sapientis-
 simi homines putaverunt, et aliquam animi mei partem pertine-
 bit, nunc quidem certe cogitatione quadam speque delector.

Qua re conservate, iudices, hominem pudore eo, quem ami- 31
 corum videtis comprobari cum dignitate, tum etiam vetustate,
 ingenio autem tanto, quantum id convenit existimari, quod sum-
 morum hominum ingeniis expetitur esse videatis, causa vero
 eius modi, quae beneficio legis, auctoritate municipii, testimonio
 Luculli, tabulis Metelli comprobetur. Quae cum ita sint, peti-
 mus a vobis, iudices, si qua non modo humana, verum etiam
 divina in tantis ingeniis commendatio debet esse, ut eum, qui vos,
 qui vestros imperatores, qui populi Romani res gestas semper
 ornavit, qui etiam his recentibus nostris vestrisque domesticis
 periculis aeternum se testimonium laudis daturum esse profi-
 tetur, estque ex eo numero, qui semper apud omnes sancti sunt
 habiti itaque dicti, sic in vestram accipiatis fidem, ut humanitate
 vestra levatus potius quam acerbitate violatus esse videatur.

Quae de causa pro mea consuetudine breviter simpliciterque 32

dixi, iudices, ea confido probata esse omnibus; quae a forensi aliena iudicialique consuetudine et de hominis ingenio et communiter de ipso studio locutus sum, ea, iudices, a vobis spero esse in bonam partem accepta, ab eo, qui iudicium exercet, certo scio.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΚΑΤΑ ΚΑΤΙΛΙΝΑ ΛΟΓΟΝ

Κεφάλαιον 1.

1. *bona-ōrum* = τὰ ἀγαθὰ. *fortūnae* (πληθ.) = τὰ τῆς τύχης, περιουσία. *summo amore*, ἀφαιρ. ἀναγκ. αἰτ. *hodiernus*, ἐπίθ. = σημερινός. *fāuces-ium* (μόνον πληθ.) = ὁ φάρυγξ. *fatum-i* = τὸ πεπρωμένον, μοῖρα. *ereptam*, παθ. μετ. *eripior* = ἐξαρπάζομαι. *restituor*, ῥ. = ἀποκαθίσταμαι. *vobis*, δοτ. χαριστ. *Quirites-ium* = ὧ Κυρίται· ἡ ὄν. ἐν. *Quiris* ἢ *Quiritis*, γεν. *Quiritis*· οὕτως ὀνομάζοντο κατ' ἀρχὰς οἱ μετοικήσαντες εἰς Ῥώμην Σαβῖνοι, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης μεταξύ Ῥωμαίων καὶ Σαβίνων, οἱ καταγόμενοι ἐκ τῆς πόλεως *Cures* τῆς Σαβινικῆς χώρας. Συναποτελέσαντες δὲ μίαν μετὰ τῶν πρώτων τῆς Ῥώμης κατοίκων πολιτείαν, ὀνομάζοντο *populus Romānus Quiritesque*. Βραδύτερον ὑπὸ τὸ ὄνομα *Quirites* δηλοῦνται πάντες οἱ Ῥωμαῖοι πολῖται, ἰθαγενεῖς καὶ ἐπήλυδες.

2. *Quam illi (dies). sa ūtis certa laetitia* = κατ' ἔννοιαν· ἡ χαρὰ ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν εἶναι δικαιολογημένη, διότι ἐσώθημεν ἐξ ἀπειλήσαντος ἡμᾶς κινδύνου, ἐν ᾧ *nascendi condicio incerta*, διότι εἶναι ἀβέβαιον ἂν γεννώμεθα ὑπὸ καλοῦς ἢ κακοῦς οἰωνοῦς. *sustulimus*, παρακ. *tollo* = ἀναβιβάζω, αἴρω. *conditam*, παθ. μετ. *condo* = ἰδρύω, θεμελιῶ. *amplificātam*, τοῦ *amplifico*, ῥ. (α') = ἐπαυξάνω, μεγαλώνω. *del ūbrum-i* = ἰερὸν (μικρόν). *subiectos (ignes)* = τὰ ὑποβεβλημένα πυρὰ. *circumdatosque* = καὶ τὰ τεθειμένα περὶ τὴν πόλιν. *destringo*, *strinxi-strictum* (γ') = ἀποσπῶ, σύρω τὸ ξίφος. *retundo-ūdi-ūsum* (γ') = ἀποστομῶ, ἀμβλύνω. *mucro-ōnis* = ἡ ἀίχμη. *iugūlum-i* = ὁ λαιμός. *deicio (de-iacio)* = ἀποστρέφω.

3. *illustro* = διασαφηνίζω. *patefacta*, τοῦ *patefio* = φανεροῦμαι. *comperta*, μετοχ. τοῦ *comperior* = ἐπιβεβαιουῦμαι. *manifestus*, ἐπίθ. = φανερός. *investīgo*, ῥ. (α') = ἀνιχνεύω, ἀνακαλύπτω. *comprehensa*, τοῦ *comprehendor* = συλλαμβάνομαι (πιάνομαι) ἢ φ. σ. *expōnam...* *ut possitis scire vos qui ignorātis et expectātis, et quanta et quam manifesta et qua ratiōne investigata et comprehensa sint.* *principio*, ὡς ἐπίρ. = ἐν πρώτοις. *erupit*, τοῦ ῥ. *erumpo-ūpi-uptum* (γ') = ἐξορμῶ· ἐνταῦθα *ut erupit* = ὅτε ἐξεδιώχθη. *nefarius*, ἐπίθ. = ἄρρητος, ἀνόσιος. *Romae*, γεν. δηλοῦσα ἐν τόπῳ στάσιν. *abscondītus-a-um* = ἀπόκρυφος, σκοτεινός. *acerrīmos duces*: τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Λέντλος, ὁ Κέθηγος, ὁ Στατίλιος κλπ.

Κεφάλαιον 2.

eicio (*ex-iacio*) = ἐκβάλλω. *vereor*, ἀποθ. *ī-tus sum-ēri* = φοβοῦμαι. *extermīno*, ῥ. (α') = ἐξορίζω. *simul*, ἐπίρ. = ὁμοῦ, ἅμα. *exitūram* (*esse*), ὑποκ. αὐτοῦ *reliquan coniuratorum manum*: *manus* (δ') = χεῖρ, πλῆθος. *ac* = καί. *debīlis-is-e*, ἐπίθ. = παραλελυμένος, ἀσθενής.

4. *atque ἐνταῦθα* = ἀλλά. *ut vidi... esse et remansisse.* *remaneo*, ῥ. (β') = διαμένω. *in eo* = εἰς τὴν ἐξῆς ἀσχολίαν. *consumpsi* τοῦ ῥ *consūmo* (γ') = καταναλίσκω. *quid agerent, quid molirentur* = τί ἔπραττον, τί ἐμηχανῶντο. *moliōr-ītus sum* (δ') = μηχανῶμαι. *minōrem fidem faceret* = θὰ ἐνεποίει πολὺ μικρὰν πίστιν. *ut tum demum ... providerētis ... cum ... videretis* = ὥστε τότε μόνον διὰ τῶν ψυχῶν (σοβαρῶς) περὶ τῆς ὑμετέρας σωτηρίας θὰ προνοήσετε, ὅταν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν (χειροπιαστὰ) αὐτὸ τοῦτο τὸ κακὸν θὰ ἐβλέπετε. *tumultus* (δ') = θόρυβος, πανικός. *bellum transalpīnum* ἀντὶ *bellum in Gallia transalpīna* = πόλεμος ἐν τῇ πέραν τῶν Ἑλλήνων Γαλατίας. *esse sollicitatos* = ὅτι παρεκινήθησαν (ἕνα συμματάσχουν τῆς συνωμοσίας). *eodemque itinēre* = καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν πορείαν (τῆς ἐπιστροφῆς οἴκαδε). *manifesto*, ἐπίρ. = φανερῶς. *deprehendor* = καταλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφώρῳ. *mandatum-i* (*mando*) = παραγγελία, ἐντολή· αἱ προφορικαὶ παραγγελίαι δίδονται πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν, ἐν περιπτώσει συλλήψεως τῶν ἀπεσταλμένων καὶ κατασχέσεως τῶν ἐπιστολῶν (πρβλ. *verba volant, scripta manent*). *comes-ītis* = συνοδοιπόρος. *facultas -ātis* = εὐκαιρία. *oblatam* (*esse*) τοῦ ῥ.

offēro = προσφέρω. tota res, ἡ συνωμοσία ἐν τῷ συνόλω αὐτῆς μετὰ πάντων τῶν πειστηρίων. tumultus Gallicus = ἀναστάτωσης καὶ πανικὸς ὁμοιος πρὸς τὸν προκληθέντα ἐν Ῥώμῃ τῷ 373 π.Χ., ὅτε εἰσέβαλον οἱ Γαλάται εἰς Ῥώμην (ὁ Βρέννος). legati Allobrogum = οἱ πρέσβεις τῶν Ἀλλοβρόγων, οἵτινες ἐπιστρέφοντες διὰ τῆς Ἐτρουρίας εἰς τὴν πατρίδα των θὰ διήρχοντο κατ' ἐντολὴν τοῦ Λέντλου καὶ τῶν ἄλλων συνωμοστῶν ἀπὸ τὴν πόλιν Faesūlas, ἵνα συναντήσουν τὸν ἐκεῖ ἐστρατοπεδευμένον ἀρχηγὸν τῆς συνωμοσίας καὶ συνεννοηθοῦν πληρέστερον μετ' αὐτοῦ. T (itus) Volturcius = ὁ Τίτος Οὐολτούρκιος, εἷς τῶν συνωμοστῶν.

5. hesterno die = κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν. amantissimos rei publicae viros = τὰ μάλιστα ἀγαπῶντας τὴν πολιτείαν ἄνδρας. qui sentirent = cum ii sentirent. omnia de re publica praeclara et egregia sentirent κατ' ἐννοίαν = ἔτρεφον τὰς καλυτέρας διαθέσεις διὰ τὴν πρόοδον τῆς πολιτείας. recusatio-ōnis = ἀρνήσις, ἀντίρρησις. mora-ae = ἡ ἀναβολή. negotium-ii = τὸ ἔργον (δὴλ. σύλληψιν τῶν Ἀλλοβρόγων καὶ τοῦ Τίτου Οὐολτούρκιου καὶ τὴν κατάσχεσιν τῶν κομιζομένων ὑπ' αὐτῶν ἐπιστολῶν). bipartīto, ἐπίρ. = δίχα, εἰς δύο μέρη. cum advesperascēret = ὅτε ἤρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ. occulte, ἐπίρ. = κρυφίως. interesset, τοῦ ῥ. intersum = παρεμβάλλομαι. eōdem (loco). suspicio-ōnis = ἡ ὑπόψια. complūres = πλείστους. delectus παθ. μετ. τοῦ delīgor = ἐκλέγομαι. opēra-ae = ἡ ἐργασία, ἡ ὑπηρεσία. adsidue, ἐπίρρ. = συνεχῶς. pons Mulvius = ἡ Μουλοῦτα γέφυρα (κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως, δι' ἧς θὰ διήρχοντο οἱ πρέσβεις τῶν Ἀλλοβρόγων πρὸς συνάντησιν τοῦ Κατιλίνα). ex praefectūra Reatīna = ἐκ τῆς Ῥεατίνης ἐπαρχίας. Reāte = τὸ Ῥέατον, πόλις τῆς Σαβινικῆς χώρας, ἥτις ὑποταχθεῖσα εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἔγινε praefectūra, ἥτοι ἐπαρχία, ἧς προΐστατο ὁ ἐκ Ῥώμης ἀποστελλόμενος ἐκάστοτε ἄρχων δικαιοδότης· οἱ κάτοικοι τῶν τοιοῦτων πόλεων ἦσαν cives sine suffragio = πολῖται ἄνευ ψήφου. tertia fere vigilia exacta = ὅτε σχεδὸν εἶχε τελειώσει ἡ τρίτη νυκτοφρουρά, ἥτοι τὴν 3ην μεταμεσονύκτιον· ἡ ὑπηρεσία τῶν νυκτοσκοπῶν (κοινῶς βάρδια, νύμερο) ἦτο τρίωρος, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς 6ης μ.μ. ὥρας. Οὕτω τὸ δωδεκάωρον τῆς νυκτὸς διηρεῖτο εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη (prima vigilia... quarta vigilia: πρβλ. βίγλα, ἡμεροβίγλι).

Κεφάλαιον 3.

6. *ingrēdi*, ἀπαρ. τοῦ *ingredior* = εἰσβαίνω. *in eos* = *contra eos*. *ignōror* (α') = ἀγνοοῦμαι. *interventus-us* = ἐπέμβασις. *sedor* (α') = καταπαύομαι. *intēgris signis* = μετ' ἀθίκτων σφραγίδων. *cum dilu-cescēret* = ὅτε πλέον ὑπέφωσκε. *machinator-ōris* = ὁ μηχανορράφος. *statim* = ἀμέσως, παραχρῆμα. *nihildum suspicantem* = οὐδὲν ἀκόμῃ ὑποπτεύοντα (ἔλωσ ἀνύποπτον). *item*, ἐπίρ. = ὁμοίως. *accerso* ἢ *arcesso-ssīvi-ssitum* (γ') = προσκαλῶ. *tarde*, ἐπίρ. = βραδέως. *in litteris dandis* = ἐν τῷ διδόναι τὰς ἐπιστολάς, δηλ. εἰς τὸ νὰ γράφῃ τὰς ἐπιστολάς· ἔλξις γερουδιακῆ ἀντι τοῦ οὐδέποτε λεγομένου *in dando litteras*. *praeter consuetudinē vigila* (νῆ)rat = παρὰ τὴν συνήθειάν του εἶχεν ἀγρυπνήσει· ὑπαινίσσεται εἰρωνικῶς τὴν ὑπερβολικὴν νωθρότητα καὶ τὴν ὑπερβολικὴν πρὸς τὸν ὕπνον ἀγάπην τοῦ Λέντλου.

7. *summi viri* = ἐπιφανεῖς ἄνδρες· οὗτοι συνέρρευσαν ἄθροοί εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κικέρωνος, εὐθὺς ὡς διεδόθη ἡ περὶ τὴν Μουλουτῆν γέφυραν σύγκρουσις (=res). *mane*, ἐπίρ. = κατὰ τὴν πρωΐαν. Ἡ φυσ. σειρά εἶναι : *cum placēret summis et clarissimis viris...* prius a me *aperiri litteras quam deferri ad senatum*, ne videretur, *iniectus temēre a me civitatī tantus tumultus*, si nihil esset inventum. *cum placēret* = ἐν ᾧ ἤρεσκε. *temere*, ἐπίρ. = ἀλογίστως (γιατὸ ψύλλου πῆδημα). *negavi me esse facturum* = ἠρνήθην, ὅτι ἐγὼ θὰ πράξω, ἀντι εἶπον, ὅτι ἐγὼ δὲν-θὰ πράξω. *consilium publicum* = τὸ κοινὸν συνέδριον, ἢ σύγκλητος. *defero* (γ') = ἀναφέρω. *etenim* = διότι. *reperta*, μετ. τοῦ *reperior* = ἀποκαλύπτομαι. *tamen ego non arbitrabar...* esse *pertimescendam*· διὰ τούτων καταδεικνύεται τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀντιλήψεως τοῦ Κικέρωνος, ὅστις ἀποκρούει πᾶσαν γνώμην ἀντίθετον πρὸς τὰς στεργὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐβασίζαντο ἐπὶ τοῦ ὑψίστου νόμου: *salus populi suprēma lex esto*. *nimia diligentia* = ἡ ὑπερβολικὴ ἐπιμέλεια. *admonitus-us* = ἡ προτροπή. *qui ex aedibus Cethēgi efferret* = ἵνα οὗτος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Κεθῆγου ἐξαγάγῃ. *si quid telorum esset* = ἐὰν ὑπῆρχον (ἐντὸς αὐτῆς) ὄπλα. *aedes* (πληθ.) = ἡ οἰκία. *sica-ae* = ἡ βραχεῖα, ἐπικαμπῆς καὶ μονόστομος μάχαιρα. *gladii-orum* = μακρότερα τῶν μαχαιρῶν, ἀμφίστομα καὶ εὐθέα ξίφη. *Cimbrum Gabinium* = τὸν Κίμβρον Γαβίνιον, τοῦ ὁποῦ τοῦ πλῆρες ὄνομα (Publius) Gabinius Capito.

L(ucius) Statilius = ὁ Λεύκιος Στατίλιος. G(aius) Cethēgus = ὁ Γάιος Κέθηγος. P(ublius) Lentūlus = ὁ Πόπλιος Λέντλος, ἄπαντες συνωμόται. frequens senatus = ἡ σύγκλητος ἐν ἀπαρτία (ἀθρόα). Ἡ ἀπαρτία ἐθεωρεῖτο νόμιμος, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Κικέρωνος, ἀν' ἐκ τῶν 600 συγκλητικῶν παρίστατο τοῦλάχιστον τὸ 1)3.

Κεφάλαιον 4.

8. sine, πρόθ. = ἄνευ. cum vix = εὐθὺς ὥς. me recreo = ἀναλαμβάνω, συνέρχομαι (ἐκ φόβου). uterētur, παρατ. ὑποτ. utor-usus sum-i, ἀποθ. (γ')=μεταχειρίζομαι. accedo, ῥ. (γ') = προχωρῶ. quam primum = ὡς τάχιστα. eo consilio = ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ. praesto sum alicui = εἶμαι εἰς τὴν διάθεσιν τινος ἔτοιμος (νὰ τὸν ὑπηρετήσω). urbāni duces = οἱ ἐν τῇ πόλει ('Ρώμη) ἀρχηγοὶ (Κέθηγος, Λέντλος, Στατίλιος, Γαβίνιος κλπ.).

9. ius iurandum = ὁ ὄρκος. haruspex-īcis = ὁ μντευόμενος ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν σπλάγγων τῶν σφαζομένων κατὰ τὰς θυσίας ζώων. fatalis, ἐπίθ. = μοιραῖος. absolutio-ōnis = ἀθώωσις. incensio-ōnis = ἡ πυρκαϊά, ὁ ἐμπρησμός. fides publīca = δημοσία πίστις: αὕτη ἦτο ἐπίσημος διαβεβαίωσις παρεχομένη ὑπὸ τῶν ἐπισήμων ἀρχῶν πρὸς τοὺς καταδιωκόμενους διὰ σοβαρὸν ἔγκλημα, ὅτι δὲν θὰ τιμωρηθοῦν, ἀν' ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθειαν, ἦτο δὲ πειστική, διότι ἐθεωρεῖτο δύσκολος ἡ ἀθέτησις τῆς δοθείσης ὑποσχέσεως. cum urbem... incendissent: ὁ ἐμπρησμός τῆς 'Ρώμης εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τὸν Στατίλιον καὶ Γαβίνιον μετὰ τῶν ἄλλων ὑπ' αὐτοὺς συνωμοτῶν, θὰ ἐγίνετο δέ, κατὰ τὰς ὑπαρχούσας πληροφορίας, ἐκ δώδεκα ἐπικαίρων σημείων τῆς πόλεως. Sibyllīna fata: ἦσαν χρησμοὶ τῆς Κυμαίας Σιβύλλης, καταγεγραμμένοι εἰς τοὺς Sibyllīnos libros καὶ φυλασσόμενοι ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου ναῷ τοῦ Διός. Τοὺς χρησμοὺς τούτους συνεβουλευόντο οἱ 'Ρωμαῖοι μόνον κατόπιν ἀδείας τῆς συγκλήτου. Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῶν ἰδιωτικῶν συλλογῶν τῶν χρησμῶν τούτων, τὰς ὁποίας κατεῖχον ἰδιῶται καὶ ἐξ ὧν ἠδυνήθη ὁ Λέντλος νὰ ἀρυσθῆ ὅσα λέγει περὶ ἑαυτοῦ πρὸς εὐδωσιν τῶν σκοπῶν του. tertium Cornelium: οἱ δύο προηγούμενοι Κορνήλιοι εἶναι ὁ Λεύκιος Κορνήλιος Κίννας καὶ ὁ Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας, τρίτος δὲ εἶναι κατὰ τοὺς Σιβυλλεῖους χρησμοὺς ὁ Πόπλιος Κορνήλιος Λέντλος Sura. virginum (Vestalium): αἱ Ἐστιάδες παρθένοι, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἐστίας (Vesta)

καὶ εἶχον ὑποχρέωσιν ἐκτὸς τῶν ἄλλων νὰ διατηροῦν ἄσβεστον τὸ ἱερόν
πῦρ τῆς κοινῆς ἐστίας.

10. incensio Capitōli : κατὰ τὸ 83 π. Χ. ἐξερράγη πυρκαϊὰ ἐπὶ
τοῦ Καπιτωλίου, ἐξ ἀγνώστου αἰτίας, προξενήσασα πολλὰς ζημίας.
Saturnalibus = κατὰ τὰ Κρόνια· ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ῥώμῃ τῆν 17ην
Δεκεμβρίου πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου, καθ' ἣν ἐώρταζον κυρίως οἱ δούλοι
μεταμφιεζόμενοι εἰς κυρίους.

Κεφάλαιον 5.

Ac ne longum sit = καὶ διὰ νὰ μὴ μακρηγορῶ. signum = τὸ ση-
μεῖον, σφραγίς. cognovit, τοῦ ῥ. cognosco-gnōvi-gnītum (γ') = ἀνα-
γνωρίζω. linum-i = τὸ λίνον, λινὴ ταινία, δι' ἧς περιεδένοντο αἱ tabel-
lae καὶ ἐσφραγίζοντο, διὰ νὰ ἀποβαινῆ εὐκόλος ἡ ἀνακάλυψις τῆς τυχόν
παραβιάσεως των. incidimus, παρακ. τοῦ incido = ἀποκόπτω. ipsius
manu (Cethegi). recepissent, τοῦ recipio = ἀναλαμβάνω, ὑπόσχομαι.
ferramenta-orum = σιδηρᾶ ὄργανα (κ. σιδηρικὰ). studiōsus, ἐπίθ. =
σπουδάζων, ἀσχολούμενος εἰς τι. recitātis, μετ. recito = ἀναγιγνώσκω.
debilitatus, μετ. τοῦ debilitor = καταβάλλομαι, γίνομαι ἄθυμος. abie-
ctus, μετ. τοῦ abicior = ἀπορρίπτομαι, ταπεινοῦμαι. repente, ἐπίρ. =
αἴφνης. conticuit, τοῦ ῥ. conticesco = σιωπῶ. confessus est, παρακ.
τοῦ confiteor = ὁμολογῶ. adnuit, παρακ. adnuo = κατανεύω, ὁμολο-
γῶ. unice, ἐπίρ. = μοναδικῶς. mutus, ἐπίθ. = ἄλαλος, ἄφωνος (ἀντί-
θεσις muta-revocare).

11. facio potestatem = δίδω ἐξουσίαν, δικαίωμα. post autem ali-
quando = μετὰ πάροδον ὅμως ὥρας τινός. toto iam indicio exposito
atque edito = ὅλης πλέον τῆς μαρτυρικῆς καταθέσεως ἐκτεθείσης καὶ
πρωτοκολληθείσης· (φαίνεται ὅτι ἐκρατοῦντο πρακτικά, ἐν τοῖς ὁποίοις
κατεχωρίζοντο αἱ μαρτυρικαὶ καταθέσεις). surrexit, παρακ. τοῦ ῥ. surgo
surrēxi-surrectum (γ') = ἐγείρομαι. quaesivit a Gallis quid sibi
esset cum illis = ἠρώτησε τοὺς Γαλάτας ποίαν σχέσιν εἶχεν αὐτὸς μετ'
ἐκείνων. constanter, ἐπίρ. = σταθερῶς. subito, ἐπίρ. = αἴφνης. demens
-ntis = ἔκφρων. quotiens, ἐπίρ. = ποσάκις. infitior, ῥ. ἀποθ. (α') =
ἀρνοῦμαι. ingenium-ii = ἡ φυσικὴ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματος, ἡ εὐφυΐα.
valuit, ῥ. valeo = ἰσχύω, δύναμαι, impudentia-ae = ἡ ἀναίδεια. im-
probitas-atis = ἡ φαυλότης. defecit, τοῦ deficio = ἀφίνω, ἀπολείπω.

12. perturbātus, μετ. perturbor = ταρασσομαι. scies, μέλ. τοῦ

scio = γνωρίζω. cura ut vir sis = πρόσεξε να φανῆς ἄνδρας (καὶ να μὴ λιποψυχῆσης). quem in locum sis progressus = μέχρι ποίου σημείου ἔχεις προχωρήσει (ἔχεις δηλ. ἐκτεθῆ πολὺ καὶ δὲν εἶναι ἀνδρικόν να ὑποχωρήσης). vide equid tibi iam sit necesse = κοίταξε τί πλέον εἶναι ἀνάγκη εἰς σὲ να πράξῃς. infirmi-ōrum = οἱ κατώτατοι, οἱ δοῦλοι. impudenter, ἐπίρ. = ἀναιδῶς. insimūlo, ῥ. = κατηγορῶ. cum... tum = καί... ἀλλὰ καί.

13. argumentum-i = τεκμήριον. taciturnitas-ātis = ἡ σιωπή. obstupuerant, τοῦ ῥ. obstupescō = θαμβοῦμαι, καταπλήσσομαι. intuebantur, τοῦ ῥ. intueor = ἀτενίζω, προσβλέπω. furtim, ἐπίρ. (πρβλ. ἀρχ. ἑλλ. φῶρ) = λάθρᾳ. nonnumquam, ἐπίρ. = ἐνίοτε, indicari, ῥ. indicor = καταγγέλλομαι, μὴνύομαι. tabellas = τὰς δέλτους, τὰς ἐπιστολάς· ἦσαν μικροὶ πίνακες ἐκ ξύλου, κοῦλοι ἐσωτερικῶς, τῶν ὁποίων ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια ἐκαλύπτετο διὰ στρώματος κηροῦ. Οἱ πίνακες οὗτοι ἠδύναντο να ἐφαρμοσθοῦν ἀνά δύο (πρβλ. τάβλι). Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κηροῦ ἔγραφον διὰ γραφίδος σιδηρᾶς ἢ ὀστεινῆς, « τ ο ὐ σ τ ὕ λ ο υ », τοῦ ὁποίου τὸ μὲν ἐν ἄκρον ἦτο αἰχμηρόν, τὸ δὲ ἄλλο πεπλατυσμένον, διὰ να ἐξαφανίζουσαν διὰ πιέσεως τὰ τυχόν ἐσφαλμένους χαραχθέντα γράμματα. Ἡ συσκευὴ αὕτη, ἂν περιεῖχε σπουδαῖόν τι, ἐδένετο διὰ ταινίας καὶ ἐσφραγίζετο διὰ κηροῦ. imāgo avi tui = ἡ προσωπογραφία τοῦ πάππου σου· οὗτος ὠνομάζετο Πόπλιος Κορνήλιος Λέντιος. sine nomine = ἄνωνυμος· ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης δὲν ὑπῆρχεν, ὡς ἦτο τὸ κανονικόν, ὄνομα τοῦ ἀποστολέως.

Κεφάλαιον 6.

Senatum consului = τὴν σύγκλητον συνεβουλευθην. de summa re publica = περὶ τῶν ὑψίστων συμφερόντων τῆς πολιτείας, δηλ. περὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεώς της. acerrimae ac fortissimae sententiae, ἦτοι γνῶμαι ἐνέχουσαι αὐστηρότητα καὶ φανεροῦσαι γενναιοψυχίαν. senatus consultum = τὸ δόγμα τῆς συγκλήτου· ἡ ῥωμαϊκὴ σύγκλητος ἐξέφερε τελευταία τὴν γνώμην της καὶ ἐπεκύρου ἢ ἐτροποποιεῖ τὰς κατ' ἄτομον ἐξενεχθείσας γνῶμας.

14. censuerit, τοῦ censeo = κρίνω, ἀποφασίζω. gratiae verbis amplissimis aguntur = χάριτες διὰ λόγων τιμητικωτάτων ὁμολογοῦνται (μοῦ ἐκφράζονται εὐχαριστία διὰ τὰς ὑπηρεσίας μου). providentia-ae = ἡ πρόνοια. quod eorum opera forti fidelique usus essem

κατ' ἔννοιαν = διότι μὲ ἐβοήθησαν ὡς γενναῖοι καὶ πιστοὶ σύντροφοι. *merito*, ἐπίρ. = ἐπαξίως. *collēga-ae* = ὁ συνάρχων (τοιούτος ἦτο ὁ Γάιος Ἀντώνιος). *suis et rei publicae consiliis removisset* = ἀπὸ τῶν ἰδικῶν του καὶ ἀπὸ τῶν ἀποφάσεων τῆς πολιτείας εἶχεν ἀπομακρύνει (διότι δὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς συνωμότας τὰς ἀποφάσεις τῆς Πολιτείας καὶ τὰ ἐναντίον των ληφθέντα μέτρα, παρὰ τὰς στενάς μετ' αὐτῶν προσωπικὰς σχέσεις του). *cum se praetura abdicasset* = ὅτε θὰ ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τοῦ πραιτωρικοῦ ἀξιώματος· οὐδεὶς ἀνώτερος ἀρχῶν ἐν Ῥώμῃ ἐπετρέπετο νὰ διωχθῆ ποινικῶς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀρχῆς του· ἡ δῖωξις αὐτῶν ἐγένετο ἢ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀρχῆς των ἢ μετὰ τὴν τυχὸν παραίτησίν των (πρβλ. τὴν βουλευτικὴν ἀσυλίαν). *uti* = ἴνα. *atque idem hoc decretum est* = καὶ αὐτὸ τοῦτο ἀπεφασίσθη, δηλ. ἡ παρακολούθησις καὶ ἡ ἐπιτήρησις τοῦ Λ. Κασσίου. *procuratio-onis* = φροντίς. *incendendae urbis ἀντὶ τοῦ incendendi urbem. depoposcerat* (τοῦ *deposco*) = εἶχε ζητήσῃ. *cui* (*Caepario*) *ad sollicitandos pastores Apuliam attributam esse erat indicatum* (*Ciceroni*) = εἰς τοῦτον (τὸν *Καιπάριον*) εἶχε καταγγελθῆ εἰς τὸν *Κικέρωνα*, ὅτι εἶχε παραχωρηθῆ (ὡς τομεὺς δράσεως) ἡ Ἀπουλία πρὸς ἐξέγερσιν τῶν ποιμένων. *constabat* = ὡμολογεῖτο. *lenitas-ātis* = ἡ ἐπιείκεια.

15. *perditus* = ἐξώλης, διεφθαρμένος. *singularis, ἐπίθ.* = μοναδικός. *mihī primum togāto contigit* = εἰς ἐμὲ πρῶτον τηβεννοφόρον (ὄντα) συνέβη. *si conferatur... hoc interest* = ἐὰν συγκριθῆ... κατὰ τοῦτο διαφέρει. *bene gesta re publica* = διὰ τὴν καλὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας. *transactum est, τοῦ ῥ. transigor* = ἄγομαι εἰς πέρας (τέλος). *abdico me magistratu* = παραιτοῦμαι τῆς ἀρχῆς. *P. Furius* = ὁ Πόπλιος Φούριος, παλαιμάχος στρατιώτης τοῦ Σύλλα, ἐγκατασταθεὶς μετὰ τὴν παραχώρησιν τῶν γαιῶν ὑπὸ τοῦ Σύλλα εἰς τὴν πόλιν Φαισόλας τῆς Τυρρηνίας. *libertinus* = ὁ ἀπελευθερός· οὕτως ἐλέγετο πὰρὰ τοῖς Ῥωμαῖοις ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο δούλος ἢ ἐγεννήθη ἐκ γονέων δούλων, καὶ ἀπελευθερούμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου του κατετάσσετο εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπελευθέρων, οἵτινες δὲν ἦσαν τέλειοι πολῖται καὶ δὲν ἐπετρέπετο νὰ καταλάβουν οἰανδήποτε ἀρχὴν. *supplicatio* = εὐχαριστήριος δέησις, δοξολογία πρὸς τοὺς θεοὺς, ἔχουσα ἐορταστικὸν χαρακτήρα, τελουμένη ἢ ἐν περιπτώσει διασώσεως τῆς πολιτείας ἐκ σοβαροῦ κινδύνου ἢ δι' ἄλλο τι εὐχάριστον γεγονός· *supplicatio* ἐπετρέπετο νὰ γίνῃ μόνον ὑπὸ στρατιωτικῶν ἀρχόντων διὰ σπουδαῖα πολεμικὰ κα-

τορθώματα, ὥστε ἡ παραχώρησις τοῦ δικαιώματος τούτου εἰς τὸν Κικέρωνα, μὴ στρατιωτικόν, ἤτο ἐξαιρετικὴ τιμὴ. meo nomine = ὑπὸ τὸ ὄνομά μου· ὁ Κικέρων, δηλαδὴ κατὰ τὴν δοξολογίαν εἶπεν: «'Εγώ, ὁ Μ. Τύλλιος Κικέρων, εὐχαριστῶ τοὺς θεοὺς, διότι...». togātus ἐλέγετο ὁ φέρων τὴν περιπόρφυρον ἐσθῆτα (togam praetextam)· ἤτο τὸ ἐπίσημον ἔνδυμα ἐν καιρῷ εἰρήνης τῶν Ῥωμαίων ἀρχόντων. Ἐν πολέμῳ ἐφόρουσαν τὸ paludamentum, ἐξ οὗ paludāti ὠνομάζοντο. quae religio C. Mario non fuerat = ἐκεῖνο τὸ θρησκευτικὸν κάλυμμα, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρξεν εἰς τὸν Γ. Μάριον· οὗτος ἀναγκασθεὶς νὰ διατάξῃ τὸν φόνον τοῦ πραιτώρος Γ. Γλαυκία εὐρέθη εἰς δύσκολον θέσιν, διότι οἱ ἀνώτεροι ἄρχοντες τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας ἐνομίζοντο ὡς προστατευόμενοι ὑπὸ τῶν θεῶν, ἕνεκα τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἱεροτελεστιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο κατὰ τὰς ἐκλογάς των καὶ κατὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων. de quo Glaucia nihil nominātum erat deiectum, δηλ. τὸ δόγμα τῆς συγκλήτου δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Γλαυκία, ὥστε νὰ θεωρηθῇ νόμιμος πᾶσα κατ' αὐτοῦ βίαισπραχία.

Κεφάλαιον 7.

16. concidisse, τοῦ concido (cum-cado) = συγκαταπίπτω· ἐξαρθᾶται ἐκ τοῦ existimare. adeps-īpis = ἡ πολυσαρκία. norat (noverat), τοῦ ῥ. nosco = γνωρίζω. appello, ῥ. = προσαγορεύω. tempto = δοκιμάζω. facinus-ōris = τὸ ἐγκλημα. aptus-a-um = κατάλληλος. deerat, τοῦ desum = ἐλλείπω. certos homines = ἀσφαλεῖς, ἐμπιστους ἀνθρώπους (ἀφωσιωμένους). mandārat (mandaverat), τοῦ ῥ. mando = παραγγέλλω, διατάσσω. confectus, τοῦ ῥ. conficio = τελειώνω, περατώνω. nihil erat, quod non ipse obiret = οὐδὲν ὑπῆρχε, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐπεχειρεῖ ὁ ἴδιος.

17. callidus, ἐπίθ. = πανοῦργος, castrense latrocinium = τὸ ἐν τῷ στρατοπέδῳ ληστρικὸν στυφός. moles-is = ὁ ὄγκος, βάρος. testis-is = ὁ μάρτυς. neque tanto ante = οὔτε τόσον πρότερον. furtum-i = ἡ κλοπή. palam, ἐπίρ. = φανερώς. ad hanc diem = μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. quoad fuit = ἐφ' ὅσον ἔμεινεν (ἐντὸς τῆς πόλεως). occurri atque obstiti = ἀντίκρουσα καὶ ἠναντιώθην. somnus Lentūli: πικρὰ εἰρωνεία πρὸς τὴν ὑπνηλίαν τοῦ Λέντλου. Saturnalia: ἑορταὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου, τελοῦμεναι τὴν 17ην Δεκεμβρίου. Ἡ δρᾶσις τῶν συνωμοτῶν τοῦ Κατιλίνα θὰ ἐξεδηλοῦτο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Κρο-

νίων, προανήγγειλαν ὅμως αὐτήν, ἐν τῇ ἀπερισκεψία των, πρὸ τῆς 3ης Δεκεμβρίου. Κατὰ τὸν Κικέρωνα ὁ Κατιλίνας οὔτε τόσον ἀργὰ θὰ ὥριζε τὴν ἡμέραν τῆς δράσεως, οὔτε θὰ προανήγγελλεν αὐτήν.

Κεφάλαιον 8.

18. administro, ῥ. = διοικῶ, ῥυθμίζω. coniectūra-ae = ἡ εἰκασία, ὁ στοχασμός. tum coniectura... tum vero = τόσον ἐκ συμπερασμοῦ, ἀλλὰ καί. quod vix videtur... potuisse = διότι μόλις φαίνεται, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι ἀνθρωπίνης βουλήσεως (ἴδιον) ἡ διακυβέρνησις τόσων μεγάλων ζητημάτων. ita praesentes... opem tulērunt = τόσον φανερά μᾶς ἐβοήθησαν. ut eos (deos). omittam, τοῦ ῥ. omitto = παραλείπω. occīdens-ntis = αἱ δυσμαί. fax-cis = ἡ λαμπάς, τὸ φῶς· ἡ ἐμφάνισις τοιούτων σημείων, ἰδίως δὲ ἀπὸ δυσμῶν, ἐθεωρεῖτο ἀπαίσιος οἰωνός, αἴσιος δὲ ἡ ἐξ ἀνατολῶν. fulmīnum iactus = οἱ ῥιφθέντες κεραυνοί. ut... canēre di immortāles viderentur = ὥστε νὰ νομίζεται, ὅτι οἱ ἀθάνατοι θεοὶ ἐψάλλον, ἐχρησιμοδότην. neque praetermittendum neque reliquendum est = οὔτε πρέπει νὰ μοῦ διαφύγῃ, οὔτε πρέπει νὰ τὸ παραλείψω.

19. complūres in Capitolio res de caelo esse percussas = ἔτι πάμπολλα πράγματα ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ἐξ οὐρανοῦ (διὰ κεραυνῶν) ἐπλήγησαν. legum aera = οἱ χάλκινοι πίνακες τῶν νόμων (διότι ἐπὶ τοιούτων πλακῶν ἐχαράσσοντο οἱ νόμοι πρὸς διαιώνισιν). liquefacta sunt, παρακ. τοῦ παθ. liquefio = τήκομαι. tactus est, τοῦ tangor = θίγομαι, πλήττομαι. inauratus, ἐπίθ. = ἐπίχρυσος. lactans-ntis = ὁ θηλάζων. uberibus lupinis inhianten = πρὸς τοὺς μαστοὺς λυκαίνης χάσκοντα· ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου ὑπῆρχεν ὄραϊον ἀγάλμα παριστῶν νήπια τὸν Ῥωμύλον καὶ τὸν Ῥώμον θηλάζοντας λύκαιναν. haruspices ex tota Etruria = ἱεροσκόποι ἐξ ἀπάσης τῆς Ἐτρουρίας· οὗτοι ἐθεωροῦντο ἐμπειρότεροι. occāsus = ἡ δύσις, ὁ ἀφανισμός.

20. placati, τοῦ placor = ἐξιλεῶμαι, ἐξευμενίζομαι. flexissent, τοῦ flecto = κάμπτω, μεταβάλλω. prope fata = τὰ σχεδὸν θέσφατα. fata οὐδ. : οἱ θεοὶ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλουν αὐτά. idemque (haruspices). in excelso (loco) = ἐπὶ ἐξέχοντος (ὕψηλοῦ βάρθρου). et contra atque antea fuerat, ad orientem convertere = καὶ κατ' ἀντίθετον τῆς προηγουμένης διεύθυνσιν, πρὸς ἀνατολὰς νὰ στρέψωμεν. ortus - us = ἡ ἀνατολή. curia-ae = τὸ βουλευτήριον. clam = ἐπίρ.,

λάθρα. quae clam essent inīta = τὰ ὅποια ἐν κρυπτῷ ἐσχεδιάσθησαν. collūco = τοποθετῶ. loco = ἐκμισθῶ, προκηρύσσω μειοδοτικὴν δημοπρασίαν. Cotta et Torquato consulibus : ὁ Λ. Αὐρήλιος Κόττας καὶ Λ. Μάνλιος Τορκουάτος, ὑπάτοι τῷ 65 π.Χ. ad orientem convertēre simulācrum : τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἐν τοῖς ῥωμαϊκοῖς ναοῖς ἐβλεπον πρὸς δυσμάς, ὥστε οἱ προσευχόμενοι πρὸ αὐτῶν ἐβλεπον πρὸς ἀνατολάς. neque superioribus consulibus neque nobis, δηλ. οὔτε ἐπὶ τῆς ὑπατείας τῶν κατὰ τὸ ἔτος 64 καὶ 63 ὑπάτων οὔτε ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Κικέρωνος.

Κεφάλαιον 9.

21. hic = ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας. aversus a vero = ἀπεστραμμένος ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. praeceps-itis = προπετής, μωρός. mente captus = φρενοβλαβής. praecepue, ἐπίρ. = κατ' ἐξοχὴν. cogitata = μελετηθέντα. suscepta = ἐπιχειρηθέντα. nonne ita praesens = δὲν εἶναι τόσον φανερόν. mane, ἐπίρ. = κατὰ τὴν πρωΐαν. index-īcis = ὁ μηνυτής. funestus, ἐπίθ. = ὀλέθριος.

22. conāti, τοῦ conor = ἐπιχειρῶ. nimium mihi sumam = ὑπερβολικὸν (ἐπαινον) θὰ ἐλάμβανον διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. cunctus-a-um = σύμπαρ. ad haec tanta indicia pervēni = εἰς ταύτας τὰς τόσον μεγάλαι (σοβαρὰς) καταγγελίας ἐφθασα. dementer, ἐπίρ. = παραφρόνως. iam vero nisi ereptum esset ab dis immortalibus huic tantae audaciae consilium numquam profecto tantae res tam dementer credītae essent neque litterae commissae (essent) ab Lentulo ceterisque domesticis hostibus et ignōtis et barbaris (hominibus). quid vero = τί δέ; εἰσάγεται ἄλλη ἀπόδειξις τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν. ultro, ἐπίρρ. = ἐκουσίως. antepōno, ῥ. = προτιμῶ. suis oribus, β' ὄρος συγκρ. = ἢ τὴν αὐξήσιν τῆς δυνάμεώς των. divinitus, ἐπίρ. = θεόθεν. aedes Concordiae : ὁ ναὸς τῆς Ὁμοιότητος, κείμενος ἐν τῇ Β.Α. γωνίᾳ τῆς ῥωμαϊκῆς ἀγορᾶς, οὐχὶ μακρὰν τοῦ βουλευτηρίου. Ἐκεῖ συνήλθεν ἐκτάκτως ἢ σύγκλητος, ἵνα λάβῃ ἀποφάσεις περὶ τῶν συνωμοτῶν.

Κεφάλαιον 10.

23. pulvīnar-āris = δειπνητικὴ κλίνη. ad omnia pulvīnaria = εἰς πάσας τὰς ἱεράς στρωμνὰς τῶν θεῶν· διότι οἱ Ῥωμαῖοι ἐτοποθέτουσαν κατὰ τὰς ἐορτὰς ξύλινα ἀγάλματα τῶν θεῶν, μὲ κεφαλὴν ἐκ μαρμάρου.

ρου ἢ χαλκοῦ ἢ κηροῦ, ἐπὶ δειπνητικῶν κλινῶν, ἐθυσίαζον καὶ ἐπανηγυρίζον λαμπρῶς. celēbro, ῥ. = λαμπρύνω, πανηγυρίζω. multi honores... habiti sunt = πολλαὶ τιμαὶ πολλάκις δικαίως ἀπενεμήθησαν.

24. recorder, (ἀποθ.) ῥ. = ἀναμιμνήσκομαι. dissensio-onis = ἡ διχόνοια, ἡ στάσις. vosmet ipsi = σεῖς οἱ ἴδιοι. partim, ἐπίρ. = (σχεδὸν πάντοτε ἐπαναλαμβάνομενον) μέρος μὲν... μέρος δέ... interēmit, τοῦ ῥ. interīmo = ἀφανίζω, φθείρω. acervus-i = ὁ σωρὸς. redundo, ῥ. = πλημμυρῶ. extinguor = σβέννυμαι, ἀφανίζομαι. ultus est, τοῦ ῥ. ulciscor = τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι. ne dici quidem opus est = οὔτε νὰ λεχθῆ βεβαίως εἶναι ἀνάγκη. deminutio-ōnis = ἡ ἐλάττωσις. dissensit, τοῦ ῥ. dissensio = διαφωνῶ.

25. luctus-us = πένθος. conflāgro, ῥ. = πυρπολῶ. reconciliatio-onis = ἀποκατάστασις, συνδιαλλαγή. internecio-ōnis = ἡ σφαγή, ἡ πανωλεθρία. diiudicatae sint, τοῦ ῥ. diiudicor = διακρίνομαι, καταπαύω. barbaria-ae = ὅλη ἡ ἄλλοδαπὴ πλὴν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. ducerentur, τοῦ ῥ. ducor = νομίζομαι. ita me gessi = οὕτως ἐνήργησα, δηλ. δραστηρίως καὶ θαρραλέως. restitisset, τοῦ resto-iti-are = μένω, ὑπολείπομαι. superfutūrum (esse), ῥ. supersum = περισφύζομαι. quantum (urbis) flamma obire non potuisset = εἰς ὅσον μέρος (τῆς πόλεως) ἡ φλόξ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ. L. Sulla P. Suplicium oppressit: ὁ Π. Σουλπίκιος Ρούφος, εἰς τῶν δημάρχων τοῦ ἔτους 88 π.Χ., ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἱππέων τοῦ Σύλλα, διότι πρότεινε ν' ἀφαιρεθῆ ἡ διεύθυνσις τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου ἀπὸ τὸν Σύλλαν καὶ ν' ἀνατεθῆ εἰς τὸν Μάριον. lumina civitatis extincta sunt: διὰ τοῦ φόνου πολλῶν ἐπιφανῶν ἐπὶ παιδείᾳ ἀνδρῶν τὰ πνευματικὰ φῶτα ἐσβέσθησαν. Τοιοῦτοι ἐπιφανεῖς διὰ τὴν μόρφωσίν των ἄνδρες, φονευθέντες μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Κίννα, ἦσαν οἱ ὑπατοὶ L. Merula, Cn. Octavius, ὁ ῥήτωρ M. Antonius, ὁ Q. Lutatius Catulus καὶ ἄλλοι. dissensit M. Lepidus: ὁ M. Λέπιδος καὶ ὁ Κάτουλος, ὑπατοὶ τῷ 78 π.Χ., διεφώνησαν, ἀποτελεσμα δὲ τῆς διαφωνίας των ἦτο ἡ φυγὴ τοῦ Λεπίδου εἰς Σαρδηνίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τῷ 77 π.Χ.

Κεφάλαιον 11.

26. Quibus pro tantis rebus = ἀντὶ τούτων τῶν τόσων μεγάλων πράξεών μου. praemium = γέρας. insigne-is = τὸ παράσημον.

condi et collocāri volo = θέλω νὰ κρύπτονται καὶ νὰ τοποθετοῦνται.
 alentur, τοῦ ῥ. alor = τρέφομαι. crescent, τοῦ ῥ. cresco = ἐπιρρων-
 νόμαι, αὐξάνομαι. inveterascent, τοῦ ῥ. inveterasco = παλαιουῦμαι,
 διακωνίζομαι. corroborabuntur, τοῦ ῥ. corroboror = ἐπιρρωννύομαι,
 αὐξάνομαι. propagatam esse, τοῦ ῥ. propāgor = παρατείνομαι. duos
 cives : οἱ δύο αὐτοὶ πολῖται ἦσαν ὁ Κικέρων καὶ ὁ Πομπήσιος, διότι
 ἐνῶ ὁ πρῶτος ἐσφῆξε τὴν Ῥώμην ἀπὸ βεβαίαν καταστροφὴν, ὁ δεῦτερος,
 περιῆγε νικηφόρα τὰ ῥωμαϊκὰ ὄπλα ἐν Μ. Ἀσίᾳ πολεμῶν κατὰ τοῦ
 Μιθριδάτου.

Κεφάλαιον 12.

27. subēgi, τοῦ ῥ. subīgo (sub-ago) = ὑποτάσσω. vestrum est
 = ὑμέτερον (καθῆκον) εἶναι, ἔχετε ὑποχρέωσιν. prosum (alicui) =
 ὠφελῶ, obsum (alicui) = βλάπτω. magna vis conscientiae = με-
 γάλῃ ἢ δύναμιν τῆς συνειδήσεως· ὁ Κικέρων ἐστήριζεν ἄλλας ἐλπίδας
 ὑποστηρίξεως ἐπὶ τῆς εὐσυνειδήσιας τῶν πολιτῶν, οἵτινες δὲν ἦτο δυνατόν,
 κατὰ τὴν γνώμην του, νὰ παραγνωρίσουν τὰς μεγάλας πρὸς τὴν πα-
 τρίδα ὑπηρεσίας του καὶ νὰ μὴ θελήσουν νὰ τὸν ὑποστηρίξουν κινδυ-
 νεύοντα.

28. lacesso, ῥ. = ἐρεθίζω, προκαλῶ. quod si omnis impetus...
 convertērit = διότι, ἐὰν ὅλη ἡ ὀρμὴ τῶν ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν, ἣτις
 ἀπεκρούσθη ὑφ' ἡμῶν, στραφῆ ἐναντίον ἐμοῦ μόνον. vobis erit vi-
 dentum = ὑμεῖς θὰ πρέπη νὰ προνοήσητε. qua condiciōne eos esse
 velītis = ποία τύχη θέλετε νὰ περιμένῃ εἰς τὸ μέλλον ἐκείνους. qui
 pro salūte vestra se obtulerint invidiae periculisque omnibus =
 οἵτινες χάριν τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ἐξέθεσαν τοὺς ἑαυτοὺς των εἰς
 τὸν φθόνον (τῶν πολιτῶν) καὶ εἰς παντὸς εἶδους κινδύνους. ad vitae
 fructum = πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς. quo mihi libeat ascendēre =
 ὅπου νὰ μὲ εὐχαριστῆ ν' ἀναβῶ· δὲν ὑπῆρχε δηλ. διὰ τὸν Κικέρωνα.
 ἀξίωμα ἀνώτερον τοῦ ὑπατικῶ, τὸ ὅποιον θὰ ἐφιλοδόξει νὰ καταλάβῃ.
 tueor, ῥ. = διατηρῶ. laedo, ῥ. = βλάπτω. invidus = ὁ φθονερός. venē-
 ror, ῥ. ἀποθ. = προσκυνῶ. Jovem illum, διότι δεικνύει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ.
 aequae ac priōre nocte = ὅπως καὶ κατὰ τὴν προηγούμενην νύκτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΠΕΡ ΑΡΧΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΛΟΓΟΝ

Κεφάλαιον 1.

1. ingenium-ii = ιδιοφυΐα (ιδίως ρητορική). exiguus, επίθ. = ὀλίγος, μικρός. exercitatio dicendi = ἄσκησις εἰς τὸ λέγειν. infitior = ἄρνούμαι. versor = ἀναστρέφομαι, ἀσχολοῦμαι. mediocriter = οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον, ἐπομένως ἀρκούντως. huiusce rei (τοῦδε τοῦ πράγματος), δηλ. τοῦ dicendi. ratio aliqua (ἐνν. τὸ est). ratio = θεωρητικὴ γνῶσις (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πρακτικὴν ἄσκησιν). profecta (τοῦ ἀποθ. proficiscor) = προελθοῦσα, ἐκπηγάσασα. confiteor (cum-fateor) = ὁμολογῶ. abhorreo = ἀπομακρύνομαι. earum rerum (ingenii - exercitationis - rationis). vel, ἐπιτείνει τὸ in primis = μάλιστα, μεταξύ τῶν πρώτων. repeto = ἀπαιτῶ τι ὡς ἀναπαύδοσιν. suo iure ἔκφρασις δικανικὴ = αὐτοδικαίως. quoad longissime = ὅσον μακρότατα. respicio = ἀνασκοπῶ. recordor memoriam = ἀνακαλῶ εἰς τὴν διάνοιάν μου, τὴν μνήμην. repetens = ἀπολύτως, ἀνατρέχων ὀπίσω. princeps = ὁ πρῶτος πράττων τι, ὁ προπορευόμενος, ὁ ὁδηγός. ad suscipiendam κλπ. γερουνδ. ἔλξις ἀντὶ τοῦ ad suscipiendum et ad ingrediendum rationem horum studiorum. suscipere rationem = λαμβάνω ἀπόφασιν πρὸς σπουδὴν (πρὸς τοῦτο ἀνατασκορίνεται κατωτέρω τὸ hortatu). ingredi rationem = ἀρχεσθαι τῆς σπουδῆς: ratio ἐνταῦθα = via = πορεία, ὁδός· ἡ ὅλη φράσις: οὗτος βλέπω ὅτι ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ ὁ πρῶτος ὁδηγός καὶ νὰ ἀποφασίσω καὶ νὰ τραπῶ εἰς τὴν εἰδίκευσιν τῶν σπουδῶν τούτων. quod si = ἀλλ' ἐάν. haec vox = αὕτη (ἡ ἐμὴ) φωνή, δηλαδή ἡ ρητορική μου ἰκανότης. conformata = μορφωθεῖσα, ὑποστᾶσα ἐπεξεργασίαν. nonnullis saluti fuit = ὑπῆρξεν εἰς τινὰς σωτηρία. id δηλ. vocem conformatam. opitulor (opem fero) = βοηθῶ. quo possemus = δι' οὗ θὰ ἠδυνάμεθα. ingenium, exercitatio, rei ratio: εἶναι τὰ τρία κύρια προσόντα τοῦ ρήτορος, τὰ ὅποια ἀνεγνωρίζοντο ὑπὸ τῶν φιλοσοφικῶν καὶ ρητορικῶν σχολῶν· φυσικὴ ιδιοφυΐα, ἐξάσκησις καὶ ἀπόκτησις γνώσεων θεωρητικῶν διὰ σπου-

δῆς. A(ulus) Licinius (Archias)· ὁ Ἀρχίας ἦτο ξένος, Ἕλληνας οἱ ξένοι πολιτογραφούμενοι Ῥωμαῖοι ἐλάμβανον τὸ ὄνομα τοῦ γένους ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἶχε συντελέσει νὰ δοθῇ εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου. Ἐπίσης ἐλάμβανον καὶ τὸ πατρωνύμιον (praenōmen). Τὸ Licinius εἶναι τὸ ὄνομα τῆς Λικινίας γενεᾶς τῶν Λουκούλλων, οἱ ὁποῖοι εἶχον συντελέσει εἰς τὴν πολιτογράφησιν τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ τὸ praenōmen Aulus οὐδεὶς εἶχεν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Λουκούλλων. Ὁ Κικέρων ἐνταῦθα μεταχειρίζεται τὸ Ῥωμαϊκὸν ὄνομα τοῦ ποιητοῦ ἐπίτηδες, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι πρόκειται νὰ ὑποστηρίξῃ ἕνα Ῥωμαῖον πολίτην καὶ ὄχι ξένον. *optimarum artium* : αἱ ἐλευθεραὶ μαθήσεις, δηλ. ἡ φιλοσοφία, ἡ γραμματικὴ (φιλολογία), ἡ ῥητορικὴ, ἡ ποίησις.

2. *hoc* = τὸ προηγούμενον, κυρίως τὸ *a quo id accerimus. quod ... sit*· τὸ *quod* μὲ ὑποτακτ., διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι τοῦτο εἶναι ξένη γνώμη καὶ ὄχι ἰδική του. *facultas* = δεξιότης (πνεύματος)· ἡ ποίησις δηλ. ἡ ὁποία κατ' ἐξοχὴν εἶναι δῶρον φυσικόν. *ratio dicendi* = τρόπος τοῦ λέγειν, διότι ἡ ῥητορικὴ καὶ ἡ ποίησις, δύο μαθήσεις ἐντελῶς διαφοροί, ἀπαιτοῦν καὶ τρόπον ἐκφράσεως ἰδιαίτερον. *disciplina* = μάθησις, ἐπιστήμη. *ne nos quidem* = φράσις ἐλλειπτική, ἡ ὁποία δύναται νὰ συμπληρωθῇ οὕτω : *ut Archias non uni studio deditus fuit, sic ne nos quidem uni...* κλπ. = ὅπως ὁ Ἀρχίας δὲν ἐπέδότη εἰς ἓν μόνον στάδιον, οὕτω οὐδὲ καὶ ἐγὼ εἰς ἓν μόνον... κλπ. *ne... quidem* = οὐδέ. *penitus* = ἐξ ὀλοκλήρου, δηλ. μονομερῶς καὶ πάντοτε. *et enim* = καὶ γάρ. *quae ad humanitatem pertinent* = αἱ προσήκουσαι, αἱ ἐμπρέπουσαι τῇ ἀνθρωπίνῃ μορφώσει. *quoddam vinculum* = δεσμὸν τινα ἰδιαιτέρας φύσεως, πραγματικὸν δεσμὸν, *quasi* = ὡσάν (κολάζει τὴν ἰσχυρὰν μεταφορὰν) *cognatione* = διὰ συγγενείας· τρόπον τινα διὰ συγγενείας τινὸς συνέχονται (*continentur*). *humanitas-atis* = τὸ σύνολον τῶν γνώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐμπρέπουσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον ἢ καλυπτερον ἀπαρτίζουσιν τὸν ἀνθρώπον.

Κεφάλαιον 2.

3. *Sed ne... «sed ne... videatur mirum esse. me... hoc uti genere dicendi... quaeso... ut mihi detis hanc veniam... ut me patiamini loqui et uti novo... genere dicendi»*, *quaestio legitima* = ὑπόθεσις νομική. *iudicium publicum* = δίκη δημοσίου συμφέροντος. *res agitur* = ἡ ὑπόθεσις διεξάγεται. *cum* = καίτοι. *le-*

ctus = ἐπίλεκτος, ἔγκριτος. tanto conventu = in tanto = ἐνώπιον τόσης συρροῆς. ac frequentia = καὶ ὀμηγύρεως. hominum, ἐνόησον τὸ ἐπίθ. litteratissimorum = ἔλλογιμωτάτων. hoc genere, ἀντικ. τοῦ uti = (χρῶμαι). quod abhorreat = τὸ ὅποῖον ἀφίσταται. forensis = ἀγοραῖος, δικανικός. venia = συγγνώμη, ἐξουσία, ἄδεια. accommodatam (accommodo = προσαρμόζω) = ἀρμόζουσαν. huic reo = τῷδε τῷ ὑποδίκῳ, τῷ Ἀρχίῳ. non molestam = ὄχι ὀχληράν. hoc concursu... = in hoc concursu = ἐνώπιον ταύτης τῆς συρροῆς. Καὶ εἰς τὰ κατωτέρα hac vestra... hoc denique, ἐνόησον τὸ humanitas = εὐμουσία, ἔλλογιμότης. exercente iudicium (exerceo iudicium) ὅρος τεχνικός ἀντὶ τοῦ προεδρεύοντος τῆς δίκης. ut... patiamini : ἢ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ detis veniam ἢ εἶναι ἐπεξηγήσεις αὐτοῦ. paulo liberius = ὀλίγον ἐλευθεριώτερον τοῦ δέοντος. otium = σχολή, ἀποχώρησις ἐκ τοῦ δημοσίου βίου. tracto, θαμιστικός τύπος τοῦ traho = (σύρω), ἔλκω. tracto personam = παίζω τὸν βόλον, ὑποκρίνομαι. Ἐνταῦθα tractata est = ἀνεστράφη, ἐτρίβη, παρεφθάρη. iudicium et periculum, ὅτι τὰ ἔλληγικὰ δίκη καὶ γραφή. inusitatus = ἀήθης, ἀσυνήθιστος, quaestio legitima et iudicium publicum : Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ἀρχίου δὲν ἦτο ἰδιωτικῆς φύσεως (causa privata, iudicium privatum), δὲν ἐπρόκειτο δηλ. περὶ ἰδιωτικῶν συμφερόντων ἢ περὶ χρημάτων. Ἡ ὑπόθεσις ἦτο δημοσίου δικαίου, διότι ὁ ὑπόδικος ἐν περιπτώσει καταδίκης ἐνέπιπτεν εἰς τὰς ποινὰς τοῦ νόμου lex Papia, περὶ ἰδιοποιήσεως πολιτικῶν δικαιωμάτων. praetor εἶναι ὁ ἀστυδίκης (praetor urbanus). Ἐνταῦθα ἀστυδίκης εἶναι ὁ ἀδελφὸς τοῦ βήτορος Κόϊντος Κικέρων, φίλος τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ποιήσεως.

4. tribuo = ἀπονέμω τι ὡς δίκαιον. concedo = παραχωρῶ τι κατὰ συγκατάβασιν. non segregandum (esse) = δὲν πρέπει νὰ χωρισθῇ. adsciscendum fuisse : συμπλήρωσον in numerum civium = πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν.

Κεφάλαιον 3.

ut primum = εὐθὺς ὡς. ex pueris excedere· μετάφρασις τῆς ἔλληγικῆς φράσεως « ἐκ παίδων ἢ ἐκ τῶν ἐφήβων ἐξέρχσθαι ». artibus : artes, ἐνταῦθα ἐννοεῖ τὴν πρῶτην ἐγκύκλιον μόρφωσιν. informari = διαμορφοῦσθαι. me confitro = μεταβαίνω, ἐπιδίδομαι. Antiochiae γεν. σημαίνει στάσιν ἐν τόπῳ, ἐν Ἀντιοχείᾳ. locus, ἀντὶ familia =

ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας. *celeber* = πολυάνθρωπος. *copiosus* = ἀφθονῶν τινος, πλούσιος. *liberalissima studia* = ἐλευθεριώταται μαθήσεις, ἴδε § 1. Τὸ δὲ *affluo* = ἀφθονῶ. *antecello* μεῖ δοτ. = ὑπερβάλλω τινά. Εἰς τὸ *contigit* ἐνν. εἰ = συνέβη εἰς αὐτόν. *gloria* = fama. *adventus*, πληθ. = αἱ ἀφίξεις. *ex pueris excessit* : οἱ παῖδες ἐξήρχοντο τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὸ 13ον ἔτος των. *Antiochiāe* : ἡ γνωστὴ πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Συρίας, ἡ ὁποία ἐγνώρισε μεγίστην δόξαν καὶ ἀκμὴν κατὰ τοὺς μετὰ τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, δηλ. κατὰ τοὺς ἐλληνιστικούς χρόνους.

5. *vehementius*, ἐπίρ. συγκρ. = σφοδρότερον, μετὰ περισσοτέρου ζήλου. *colo* = θεραπεύω. *hic* = ἐνταῦθα. *civitate* = *iure civitatis* = μετὰ τὸ πολιτικὸν δικαίωμα. *cognitio* = γνωριμία. *celebritas* = ἡ μεγάλη διάδοσις (φήμη). *absentibus*, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ *vel absens* = ἀκόμη καὶ ἀπών. *nactus est* (*nanciscor*) = τυγχάνω, ἐντυγχάνω, εὐρίσκω (ὡς τι ἀνέλπιστον ἀγαθόν). *alter ... alter ...* = ὁ μὲν ... ὁ δέ. *res*, ἐνν. *gestas* = κατορθώματα. *cum ... tum ...* = τόσον... ὅσον, καί, καί. *adhibere* = παρέχειν. Κατὰ ζεῦγμα εἰς τὸ *res gestas* πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν τὸ β. *suppeditare* (ἀφθόνως παρέχειν), τὸ ὁποῖον δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ *aures* (= ὄτα). *cum* = καίτοι. *praetextatus* = περιβεβλημένος τὴν περιπόρφυρον ἐσθῆτα τῶν παίδων. *adulescentiae* δοτ. = πρώτη εἰς τὴν νεαράν των ἡλικίαν ὑπῆρξεν, εἶναι ἡ πρώτη δηλ. ἡ ὁποία τὸν ἐδέχθη. *senectūti* = εἰς τὸ γῆρας του, εἰς τὰ γεράματα του. *Italia* : ὁ Κικέρων ἐννοεῖ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, τὴν κάτω Ἰταλίαν δηλ., ἡ ὁποία ἦτο πλήρης ἐλληνικῶν ἀποικιῶν καὶ ὅπου ὠμιλεῖτο ἡ ἐλληνικὴ. *tranquillitatem* ἐννοεῖ ὁ Κικέρων τὴν εἰρήνην, ἡ ὁποία ἐμεσολάβησεν ἀπὸ τῶν Γράκων μέχρι τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου (91 π. Χ.). *Tarentīni, Regīni, Neapolitāni* : ἦσαν *civitates foederatae*, δηλ. ἔνσπονδοι πολιτεῖαι πρὸς τὴν Ῥώμην, διατηροῦσαι τὴν αὐτοδιοίκησίν των, ἀλλ' ὑποβαλλόμεναι εἰς ὠρισμένας ὑποχρεώσεις. Ὡς πρὸς τὸν Τάραντα ὅμως γεννᾶται ἡ ἐξῆς δυσκολία. Ὅταν ὁ Ἀρχίας ἦλθεν ἐκεῖ, ἡ πόλις δὲν ἦτο πλέον *civitas foederata*, ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν Ἀρχίαν τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου. Φαίνεται λοιπὸν μᾶλλον, ὅτι ὁ Κικέρων ἐν τῇ ἐκφράσει του ἐννοεῖ, ὅτι τὸ δικαίωμα πολίτου ἐχορήγησαν εἰς τὸν Ἀρχίαν οἱ *Regini* καὶ οἱ *Neapolitani*, οἱ δὲ *Tarentini* ἐπεδαψίλευσαν εἰς αὐτὸν ἄλλας τιμάς, στέφανον, δῶρα κλπ. *Mario et Catūlo* : ἦσαν ὑπατοὶ τῷ 102 π. Χ.

Ἐκ τούτων ὁ μὲν Μάριος, ὁ γνωστός στρατηγὸς καὶ ἐκ τοῦ πρώτου ἐμφυλίου πολέμου (qui durior ad haec studia videbatur, ὡς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Κικέρων κατωτέρω ἐν § 19 - 20), μόνον στρατιωτικὰ κατορθώματα ἠδύνατο νὰ παράσχη ὡς θέμα εἰς τὸ ποιητικὸν τάλαντον τοῦ Ἀρχίου, ἐνῶ ὁ Κ. Λουτάτιος Κάτλος τάσσεται ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος μεταξὺ τῶν μᾶλλον πεπαιδευμένων καὶ πνευματωδεστέρων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του. Luculli : ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τῶν Λουκούλων ἦτο ὁ Λεύκιος Λικίνιος Λούκουλλος (L. Licinius Lucullus), πρᾶιτωρ τῷ 103, ἀντιπρᾶιτωρ τῷ 102 εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου κατετρόπωσε τοὺς στασιάσαντας δούλους. Ἐξορισθεὶς κατόπιν ἐγκατεστάθη εἰς Ἡράκλειαν τῷ 79 π. Χ., τὸ ἔτος δηλ. κατὰ τὸ ὅποιον ἦλθεν εἰς Ῥώμην ὁ Ἀρχίας. praetextatus : μὲ κάποιαν ἀνακριβείαν ὁ Κικέρων μεταχειρίζεται τὸ ὄρον προκειμένου περὶ "Ἑλληνας καὶ ὄχι περὶ Ῥωμαίους" praetextati ἐλέγοντο ὅσοι ἐφόρουν τὴν togam praetextam (= ἐσθῆτα λευκὴν περιπόρφυρον, μὲ πορφυρᾶν δηλ. παρυφήν), τὴν ὁποίαν ἐπετρέπετο νὰ φοροῦν μόνον οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες καὶ κατὰ συγκατάβασιν καὶ οἱ παῖδες μέχρι τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.

6. eius Pio filio = ἀντὶ eius filio Pio κατὰ σχῆμα ὑπερβατόν. devinctam (devincio = συνδέω) = συνδεδεμένην. consuetudo = οἰκειότης. afficio aliquem aliqua re = περιβάλλω τινὰ τι. si qui forte = ὅσοι τυχόν. simūlo = ὑποκρίνομαι, ὅτι ἔχω τι, ὅπερ δὲν ἔχω. dissimūlo = ὑποκρίνομαι, ὅτι δὲν ἔχω τι, ὅπερ ἔχω· ἐπομένως κρύπτω. Q. Metellus Numidicus : Κόϊντος Μέτελλος ὁ Νουμιδικός, ὁ νικητὴς τοῦ Ἰουγούρθα (109 καὶ 108). Φαίνεται, ὅτι τοῦτον ἐγνώρισεν ὁ Ἀρχίας διὰ τῶν Λουκούλλων. Pius : ὕπατος τῷ 80 π. Χ. καὶ πρᾶιτωρ τῷ 89. M. Aemilius : Μᾶρκος Αἰμίλιος, ἐχρημάτισεν ὕπατος καὶ τιμητῆς καὶ ὑπῆρξε ρήτωρ ἀξιόλογος. Q. Catulus : εἶναι αὐτός, ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ ὁποίου ὁ ποιητὴς ἐφθασεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ νικητῆς τῶν Κίμβρων. L. Crassus : Λικίνιος Κράσσος, ὁ περίφημος ἀντίζηλος τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, ἡ οἰκία τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνοικτὴ εἰς τὸν ποιητὴν. Drusum : εἶναι ὁ περίφημος δήμαρχος Λίβιος Δροῦσος, φωνεθεὶς τῷ 91, τοῦ ὁποίου ὁ νόμος (lex de civitate sociis danda) προεκάλεσε τὸν συμμαχικὸν πόλεμον. Octavios : ὁ ὀνομαστότερος τῆς οἰκογενείας τῶν Ὀκταβίων Γναῖος ἐχρημάτισεν ὕπατος τῷ 87 μετὰ τοῦ Κίννα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ προεγράφη. Δύο ἄλλους Ὀκταβίους ἀναφέρει ὁ Κικέρων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολιτικοὶ ρήτορες τῆς ἐποχῆς

αὐτῆς. Catōnem : εἶναι ὁ Μᾶρκος Κάτων, πατὴρ Κάτωνος τοῦ Ὑτικαίου. Ὁ νεώτερος Κάτων ὁ Ὑτικαῖος πιθανὸν νὰ ἦτο εἰς τῶν δικαστῶν τοῦ Ἀρχίου, ἢ τοῦλάχιστον παρίστατο κατὰ τὴν δίκην του. Hortensiorum : Ὁρτήσιοι ἦσαν τρεῖς, ὁ εἰς ὕπατος τῷ 69, ῥήτωρ καὶ ἀντίζηλος τοῦ Κικέρωνος, ὁ ἄλλος, πατὴρ τοῦ πρώτου, ὕπατος τῷ 97, καὶ ὁ ἀδελφός του, ὁ ὁποῖος διεκρίθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ὕπαρχος τοῦ Σύλλα.

Κεφάλαιον 4.

intervallum = διάλειμμα. decēdo = ἀποχωρῶ, ἀναχωρῶ. aequissimo iure ac fædère ἀφαιρ. τῆς ιδιότητος (qualitātis) = ἰσωτάτου δικαίου καὶ συνθήκης. cum (αἰτιολογικὸν ἢ καὶ ἐναντιωματικὸν) = διότι, μολονότι. ipse per se = αὐτὸς καθ' ἑαυτόν. impëtro = ἐπιτυγχάνω. Luculli = ἡ γεν. εἰς μὲν τὸ auctoritate ὑποκειμενικῇ (= ἔνεκα τοῦ κύρους, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ Λούκουλλος), εἰς δὲ τὸ gratia ἀντικειμενικῇ (διὰ τὴν εὐχαριστήσῃ τὸν Λούκουλλον). esset profectus : ὁ Μ. Λούκουλλος φαίνεται, ὅτι μᾶλλον δι' ἰδιωτικὰς του ὑποθέσεις εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ὄχι ὡς ἄρχων, διότι αὐτὸς μόλις τῷ 79 π.Χ. ἐγένετο ἀγορανόμος. Ἐπομένως μεταξὺ τῶν ἐτῶν 102 καὶ 89, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐγένετο τὸ ταξίδιον αὐτό, ὁ Λούκουλλος ἦτο ἀδύνατον νὰ σταλῇ ὡς ἄρχων εἰς ἐπαρχίαν, διότι τὰ ἀξιώματα τῶν ἐπαρχιῶν ἦσαν ἀνώτερα τοῦ ἀγορανόμου (proconsul, propraetor). Heraclēam : ἡ Ἡράκλεια, ἐλληνικὴ ἀποικία εἰς τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος, ἦτο, φαίνεται, ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τοῦ ἐξορίστου πατρὸς τοῦ Μ. Λουκούλλου, τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς καὶ μεταβαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ.

7. lege ἀφαιρ. τοῦ αἰτίου ἢ ὀργάνου = διὰ τὸν νόμον, κατὰ τὸν νόμον. si qui = eis qui = εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι. fæderatis civitatibus ἀφαιρ. τοῦ τόπου, ὅπου πρέπει νὰ νοηθῇ ἢ προθ. in = εἰς ὁμοσπόνδους πολιτείας. si qui... essent professi εἶναι τὸ κείμενον τοῦ νόμου. legem fero φράσις τυπικῇ = εἰσάγω νόμον. diebus ἀφαιρ. τοῦ χρόνου (temporis) = ἐν 60 ἡμέραις. essent professi (profiteor) = ἤθελον δηλώσει δηλ. nomen, τὸ ὄνομά των. enim, αἰτιολ. = ἐπειδὴ. Silvāni et Carbonis ἢ ἄλλως καὶ lex Plautia Papiria. Ἦτο ψήφισμα (plebiscitum) τοῦ ἔτους 89 π. Χ. προταθὲν ὑπὸ τῶν δημάρχων Μ. Πλαυτίου Σιλουανοῦ καὶ Κ. Παπιρίου Κάρβωνος. fæderatae civitates : εἶναι αἱ πόλεις, αἱ ὁποῖαι ἄλλως ἐκαλοῦντο municipia.

sexaginta diebus : 'Ο σκοπός τοῦ νόμου ἦτο νὰ πληρωθοῦν τὰ κενὰ τοῦ ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ τῶν νεοσυλλέκτων Ἰταλιωτῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ προθεσμία ἦτο πολὺ μικρά. praetorem : ἐννοεῖ εἰς ἓνα οἰονδήποτε ἐκ τῶν 6 πραιτόρων, οἱ ὅποιοι ἠδύνατο ὅλοι νὰ παραλάβουν τὴν δήλωσιν. Romae : 'Ο νόμος ἀπῆτει διαμονὴν ἐν Ἰταλίᾳ. Διὰ τὸν Ἀρχίαν ἦτο ἐν ἐπὶ πλεόν πλεονέκτημα ἡ διαμονή του ὄχι ἀπλῶς ἐν Ἰταλίᾳ, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ.

8. si nihil aliud nisi = si nihil aliud quam = ἂν οὐδὲν ἄλλο ἢ. lege = περὶ τοῦ νόμου, κατὰ τὸν ὅποῖον ἐχορηγήθη ἡ civitas. causa dicta est = ἡ ὑπόθεσις ἐλέχθη, ἦτοι ἐτελείωσεν. Ἡ ἀπολογία δηλ. ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἐφ' ὅσον ὁ Ἀρχίας ἐξεπλήρωσε τὰς τρεῖς ἐκ τοῦ νόμου ἀπορреούσας ὑποχρεώσεις, τὴν πολιτογράφειν εἰς τινα τῶν ὁμοσπόνδων πολιτειῶν, τὴν διαμονὴν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ψήφισεως τοῦ νόμου καὶ τὴν ἐγκαιρον δήλωσιν (ἐντὸς 60 ἡμερῶν) παρὰ τῷ πραιτόρῳ. infirmari - infirmo = ἀσθενῶ τι, ἀναρῶ, ἀνασκευάζω. auctoritate, religione, fide ἀφαιρ. τῆς ιδιότητος. auctoritas = κῦρος, αὐθεντία. religio = εὐορκησία (διότι ὑπεθυμίζει τὸν ὄρκον, τὸν ὅποῖον ἔδωκεν ὁ Λούκουλλος ὡς μάρτυς). egisse (ago) = ἔτι ἐνήργησε καὶ ἔφερεν εἰς πέρας τὴν πολιτογράφειν. cum mandatis = με ἐντολῆν (τῆς πολιτείας του). publicum testimonium = ἀπόδειξις δημοσία, οὐχὶ δηλ. προερχομένη ἐξ ἰδιωτῶν, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως Ἡρακλείας. hic, ἐπίρ. = ἐνταῦθα. Ἐδῶ σημαίνει: εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. tabulas publicas = τὰ δημόσια ἀρχεῖα, ἦτοι τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν, τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία κλπ., τὰ βιβλία τὰ τηρούμενα εἰς τὸ tabularium. quas κλπ. Ἡ φυσικὴ σειρά : quas omnes scimus interisse (= ὅτι ἀπωλέσθησαν) Italico bello incenso tabulario (= καέντος τοῦ ἀρχείου). ridiculum = γελοῖον. ad ea = σχετικῶς πρὸς ταῦτα. videmus : ἐννοεῖ τοὺς μάρτυρας. quae habere = ὅσα νὰ ἔχωμεν δὲν δυνάμεθα (δηλ. τὸ ἀρχεῖον). desiderare, flagitare = σφοδρῶς ἐπιθυμεῖν (μετὰ τινος εἰρωνείας λέγονται) hominum : τοῦ Λουκούλλου, τῶν Ἡρακλεωτῶν μαρτύρων κλπ. litterarum memoria : αἱ γράπται ἀποδείξεις. depravari (= depravo) = νὰ διαστραφοῦν, νὰ μεταβληθοῦν. repudio = ἀπορρίπτω, δὲν δέχομαι. idem = ὁ ἴδιος. causa dicta est : Ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἀπλῆ, ὅσον τὴν παρουσιάζει ὁ Κικέρων, διότι ἔπρεπε νὰ ἀποδειχθοῦν ὅλοι αἱ ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις, διὰ νὰ

εἶναι Ῥωμαῖος πολίτης ὁ Ἀρχίας καὶ ἰδίως ἡ πρώτη καὶ τρίτη. Ὁ κατήγηρος, ὅπως θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, δὲν εἶχε πολὺ ἄδικον ζητῶν ἐγγράφους μαρτυρίας. *Italico bello* : εἶναι ὁ συμμαχικὸς πόλεμος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἡράκλεια διηρπάγη καὶ τὸ ἀρχεῖόν της ἐπυρπολήθη.

9. *fortunarum*, γεν. πληθ. κατὰ τὸ *rerum* = τῆς περιουσίας του. *est professus*, δηλ. *apud praetores*, *immo vero*, ἔντονος ἄρνησις = τοῦναντίον μάλιστα... *illa professione* = ἐκείνης τῆς δηλώσεως, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς τοὺς πραιτώρας περὶ πολιτογραφήσεως καὶ διαμονωῆς ἐν Ῥώμῃ. *collegium* = τὸ συνέδριον, ὁ σύλλογος.

Κεφάλαιον 5.

cum = ἐνῶ. *neglegentius*, συγκρ. = κάπως ἀμελῶς *levitas* = ἐπιπολαιότης, ἐλαφρότης, *resigno* = κυρίως ἀποσφραγίζω (*litteras* = ἐπιστολήν), *κατόπιν* = ἀκυρῶ. *sanctissimus* = ἀγνότατος, σεμνότατος. *et unius... dixērit*, ἡ φυσ. σειρά : *et dixerit se commōtum esse litūra* (abl. causae τῆς αἰτίας) *unius nominis. litura* = ἡ ἐπάλειψις διὰ κηροῦ (ἐπὶ τοῦ πινακίου), ἐπομένως ἡ ἀπαλοιφή, ἐκ τοῦ ῥ. *lino* = ἐπαλείφω. *his tabulis* : δηλ. εἰς τοὺς καταλόγους τοῦ Μετέλλου. *Appii* : ὁ *Appius Claudius Pulcher* ἦτο πραιτῶρ μετὰ τοῦ Μετέλλου τῶ 89. Ἦτο ὁ πατήρ τοῦ περιφήμου Κλωδίου, ὑπάτου τῶ 79 καὶ ὀπαδοῦ τοῦ Σύλλα. Τὸν Ἀππίον διέγραψεν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν συγκλητικῶν ὁ τιμητὴς Φίλιππος τῶ 86 διὰ τὰ πολιτικά του φρονήματα ἢ δι' ἀμέλειαν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του. *Gabinii* : ὁ *P. Gabinius* *Capito* κατηγορήθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν (Ἑλλήνων) ἐπὶ ἀργυρολογία καὶ κατεδικάσθη ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀρχῆς του. *L. Lentulum* : ὁ Λεύκιος Λέντλος ἦτο καὶ αὐτὸς πραιτῶρ τὸ ἴδιον ἔτος καὶ μάλιστα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ σημείου τούτου, προϋστάμενος τοῦ κολλεγίου τῶν πραιτῶρων, ἀφοῦ εἰς αὐτὸν καταφεύγει ὁ Μέτελλος, διὰ νὰ καταγγεῖλῃ τὴν παράνομον διαγραφὴν. Ὁ Μέτελλος ἤθελε νὰ ἀναγκάσῃ τὸν πολίτην, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὑπόπτως καὶ κατόπιν διαγραφῆς ἐφέρετο γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ καταλόγου, νὰ ἀποδείξῃ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, ὅτι δὲν εἶχε σφετερισθῆ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου.

10. *quid est quod περίφρασις ἀντὶ quid* = διατί; Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ ὑποτ. *dubitetis. fuerit adscriptus* καὶ ὄχι *sit adscriptus*, διότι θέλει νὰ δείξῃ, ὅτι ἦτο ἐγγεγραμμένος πρὸ τοῦ νόμου *Plautia Papiria. etenim* = καὶ γάρ, τῶ ὄντι. *mediocribus ... civitatem...*

impertiebant. impertire alicuid aliqui = μεταδιδόναι τινί τινο praedītus = πεπρωκισμένος. largīri = παρέχειν δαφιλῶς, ἐν ἀφθονίᾳ. id κλπ. φ. σ. noluisse id huic praedito summa gloria ingenii. quid ?, ἐννόησον haec dicimus = ἀλλὰ διατί λέγομεν αὐτά; τί μᾶς χρειάζονται; cum, ἐναντιωματικόν = ἐνῶ. civitatem datam : ἐννοεῖ διὰ τοῦ νόμου Plautia Papiria εἰς τοὺς Ἰταλιώτας. inreperunt (inēro = εἰσέρπω, ἐπὶ ἐρπετῶν) = παρεισέδυσαν. ne... quidem = οὐδέ. esse = νὰ εἶναι, νὰ θεωρῆται, reiicio = ἐκβάλλω, ἀπορρίπτω. mediocribus : ἐννοεῖ τοὺς κατωτέρω μνημονευομένους scenicos artifices, εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς γνωστόν, οἱ Ῥωμαῖοι δὲν εἶχον πολλήν ἐκτίμησιν. in Graecia : ἐννοεῖ ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι. εἶναι γνωστόν ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν πόλεων τῆς Μ. Ἑλλάδος ἐχορήγουν ἢ καὶ ἐπώλουν τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου. εἶναι ὅμως ἀνεξήγητος ἡ ὑπόμνησις ἐνταῦθα τῆς κακῆς αὐτῆς συνηθείας. legem Papiriam : Ὁ δήμαρχος Πάπιος εἰσήγαγε νόμον τῷ 65 π. Χ., διὰ τοῦ ὁποίου ἤθελε νὰ περιορίσῃ τὴν παράνομον ἐγγραφὴν εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς καταλόγους ὡς πολιτῶν πολλῶν ξένων. Διότι πολλοὶ ξένοι μετὰ διαμονὴν ὀλίγου χρόνου ἐν Ῥώμῃ κατῴρθωνον νὰ σφετερίζωνται τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου. Διὰ τοῦ νόμου παρέμποντο οἱ ξένοι εἰς τὰς πόλεις των... voluit esse: τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ ῥήτορος δὲν εἶναι διόλου ἰσχυρόν.

11. census = τίμησις, ἀπογραφή. scilicet (εἰρωνικῶς) = βεβαίως, φυσικώτατα. proximis censoribus : οἱ ἐγγύτατοι τιμηταὶ πρὸς τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης superioribus : οἱ προγενέστεροι ἐν σχέσει μὲ τοὺς προηγούμενους. primis : εἶναι οἱ πρῶτοι τιμηταὶ ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως τοῦ πολιτικοῦ δικαιώματος δυνάμει τοῦ νόμου Plautia Papiria. nullam populi partem esse censam = ὅτι οὐδεμίαν μερίδα τοῦ λαοῦ ἐτιμήθη, ὅτι οὐδεμιᾶς μερίδος τοῦ λαοῦ ἐγένετο τίμησις, ἀπογραφή. confirmat = βεβαιώνει· πράγματι εἶναι ἀρχὴ τοῦ δικαίου, ὅτι ἡ ἐγγραφὴ εἰς τοὺς καταλόγους δὲν δημιουργεῖ δικαίωμα, ἀλλ' ἀπλῶς εἰκασίαν ὅτι ὁ ἐγγεγραμμένος εἶναι πολίτης. ne ipsius quidem iudicio = οὐδὲ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. esse versatum = ἀνεστράφη, ἤσκησε τὸ δικαίωμα τοῦ Ῥωμαίου πολίτου. testamentum = διαθήκη. adeo hereditates = προσέρχομαι εἰς κληρονομίαν, λαμβάνω κληρονομίαν. aliquem deferre = ἀναφέρειν τινὰ ἢ nomen alicuius deferre in beneficiis ἦσαν τὰ εὐεργετήματα, ἀμοιβαί. aerarium = τὸ δημόσιον ταμεῖον. census : Ἀπὸ τῆς πολιτογραφήσεως τοῦ Ἀρχίου μέχρι τῆς

δίκης του εἶχον γίνεαι τρεῖς τιμητικά ἀπογραφαί : τῷ 1) 70 ἐπὶ τιμητῶν L. Gellius Poplicōla καὶ Cn. Lentulus Codianus· 2) τῷ 86 ἐπὶ M. Marcius Philippus καὶ M. Perpenna καὶ 3) τῷ 89 ἐπὶ τιμητῶν Ἰουλίου καὶ Κράσσου. Ἀλλὰ κατὰ τὰς δύο ἐξ αὐτῶν ἀπογραφὰς ὁ Ἀρχίας ἀπουσίαζεν ἐκ Ῥώμης, ἐνῶ κατὰ τὴν τρίτην ὁ ῥήτωρ ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν ἔγινεν ἀπογραφή. Ἡ ὑπαρξίς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχίου εἰς τοὺς καταλόγους τῶν τιμητῶν βεβαίως θὰ ἐστήριζε τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, ἀλλ' ἡ ἀπουσία του δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν ἦτο Ῥωμαῖος πολίτης. apud exercitum fuisse : Ἡ φράσις δηλοῖ, ὅτι ὁ Ἀρχίας ἀπλῶς συνώδευε τὸν στρατηγὸν χωρὶς νὰ εἶναι στρατιώτης, ὅπερ θὰ ἐλέγετο in exercitu esse. Ἐνοεῖ τὸν Μιθιδρατικὸν πόλεμον. quaestōre : Ὁ Λούκουλλος τῷ 86 ἦτο ταμίης τοῦ Σύλλα εἰς τὴν Ἀσίαν. testamentum saepe : Ἐκαμε πολλάκις διαθήκην ὁ Ἀρχίας, διότι οἱ Ῥωμαῖοι συνήθιζον πρὸ πάσης ἐκστρατείας νὰ συντάσσουν τὴν διαθήκην των. adiit hereditates : Συνήθιζον οἱ εὐγενεῖς Ῥωμαῖοι νὰ δίδουν μέρος τῆς περιουσίας των εἰς τοὺς ξένους φίλους, τοὺς ὁποίους μᾶλλον τιμῆς ἕνεκα περιελάμβανον εἰς τὴν διαθήκην των. proconsul : Διοικηταὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπέλλοντο ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον (= ἀνθύπατος) καὶ βραδύτερον ὑπὸ τὸν τίτλον propraetor = ἀντιστράτηγος. Οὗτοι μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀρχῆς των ἀνέφερον εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εὐσυνειδήτως τοὺς εἶχον ἐξυπηρετήσει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀρχῆς των πρὸς ἀμοιβήν, ἡ ὁποία συνήθως ἦτο ἀρκετὰ σοβαρά. Τοιαύτην ἀμοιβήν ἔλαβε καὶ ὁ Ἀρχίας, τὸν ὁποῖον ὁ Λούκουλλος ἀνέφερεν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον.

Κεφάλαιον 6.

argumentum = ἀπόδειξις, τεκμήριον. revinco = κατανικῶ, ἐλέγχω. numquam... neque... neque ... συσσωρεύσις ἀρνήσεων, διὰ νὰ τονίσῃ ὁ ῥήτωρ τὸ ἀδύνατον τοῦ ἐλέγχου. quaere argumenta : Διὰ τῆς φράσεως αὐτῆς ὁ ῥήτωρ κλείει τὴν νομικὴν ἀπόδειξιν τοῦ ζητήματος. amicorum iudicio : Διὰ τούτων ὑποδηλοῖ ὁ ῥήτωρ, ὅτι θὰ μεταβῆ εἰς νέου εἶδους ἀπόδειξιν, ὅχι νομικὴν, ἀλλὰ πηγάζουσιν ἐκ τοῦ ἀγράφου νόμου, ὅτι ἄνδρες, ὅπως ὁ Ἀρχίας, θὰ ἐτίμων τὴν Ῥωμαϊκὴν πολιτείαν, ἂν ἦσαν ἐγγεγραμμένοι ἐν αὐτῇ.

12. tanto opere = τοσοῦτον. delectemur, ὑποτ. διότι ὁ κατήγορος τοῦτο θεωρεῖ παράδοξον, ὅτι δηλ. τερπόμεθα κλπ., ἐνῶ ὁ ἴδιος

δὲν εὐρίσκει τι ἐξαιρετικὸν ἐν τῷ Ἀρχία. *suppedito* = πορίζω, *ubi haec, a quibus* = παρέχοι μοι δαψιλῶς ἐκεῖνα, διὰ τῶν ὁποίων *reficiatur...* *conquiescant* αἱ ὑποτ. δυνητικάι. *forensis strepitus* = ὁ ἀγοραῖος θόρυβος. *convicium* = θόρυβος, ἔρις, ἀντεγκλήσεις (τῶν ἐριζόντων ἰδίᾳ εἰς τὰ δικαστήρια). *aves defessae* = τὰ καταπεπονημένα ὄτα (ἐκ τῶν ἐρίδων). *conquiesco* = ἡσυχάζω, ἡρεμῶ. *aut posse... suppetere... aut posse... ferre* = ἢ ὅτι δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πρόχειρον (ἀφθονον) ἢ ὅτι δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν. *an tu ?* = ἢ μήπως σύ ; *quod dicamus* = *ut dicamus* (τελικὴ ἢ συμπερασματικὴ ἀναφορικὴ πρότασις). *exceōlo* = ἀσκῶ, παιδεύω. *contentio* = ἀγών. *relāxo* = χαλαρώνω, ἔπειτα = πραῦνω. Μετὰ τοὺς καθημερινοὺς ἀγῶνας ἢ ἐπίδοσις εἰς τὰ γράμματα πραῦνει τὴν τεταραγμένην καὶ ἐκνευρισμένην ψυχὴν. *vero* = ἀληθῶς. *dedo* = ἐπιδίδω. (*esse deditum* = ὅτι ἐπεδόθη). *pudeat* (ὑποτ. τοῦ ἀπροσ. *puet me* = αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι) εἶναι ὑποτ. δυνητικὴ = δύνανται νὰ ἐντρέπωνται *si qui*. Τὸ *si* προσδίδει εἰς τὴν φράσιν κάποιαν ἀοριστίαν ἢ ἀμφιβολίαν, ὡς νὰ ἔλεγεν : οἱ ἄλλοι, ὅσοι, π.χ. τυχόν ἀπεκρῦβησαν... δύνανται νὰ ἐντρέπωνται. *litteris* δοτ. Ἡ φρ. *se litteris abdiderunt* = ἐκρῦβησαν εἰς τὰ γράμματα, ἐπεδόθησαν τόσον πολὺ δηλ. εἰς αὐτά, ὥστε τελείως ἀφωσιώθησαν καὶ ἀπεκρῦβησαν ἐν αὐτοῖς. *ex eis*, δηλ. *litteris*. *ad communem adferre fructum* = πρὸς κοινήν ὠφέλειαν νὰ προσφέρουν· τὸ δὲ *proferre* = νὰ παρουσιάσουν καὶ τὸ *in adspetum lucemque* = εἰς ὄψιν καὶ εἰς φῶς, εἰς τὴν δημοσιότητα, προῖον δηλ. τῆς πνευματικῆς τῶν ἐργασίας, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ὠφελήσῃ τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ ὄχι τὰ ἄτομα. *pudeat* (ὑποτ. ἀπορηματικὴ *dubitativus*) = πρὸς τί νὰ ἐντρέπωμαι. *tempore isoδυναμει* πρὸς τὸ *periculo* εἰς τὰς δημοσίας δίκας, τὸ δὲ *commodo* = ἀπὸ τοῦ συμφέροντος, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ θέμα τῶν ἰδιωτικῶν δικῶν. *abstrahō* = ἀποσπῶ, ἀφέλκω. *anōco* = μετακαλῶ, ἀποτρέπω. *quaeres* : Ὁ Κικέρων ἐκ τῆς ὑποτιθεμένης ἀντιρρήσεως τοῦ κατηγοροῦ ὀρμώμενος ἀντλεῖ ἀπὸ θέματος ἐντελῶς δευτεροῦσης σημασίας τὰ ἰσχυρότερα ἐπιχειρήματα καὶ ἀσφαλῶς δημιουργεῖ τὸ λαμπρότερον μέρος τοῦ λόγου του. *ego fateor* : Οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἐξετίμων τὴν εἰς τὰ γράμματα καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐνασχόλησιν καὶ χλευαστικῶς ἐκάλουν αὐτὴν *graecum otium* (χάσιμο χρόνου, ἑλληνικὴ τεμπελιά). Συγκαταβατικώτεροι εἶναι πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο τοὺς καρπούς τῆς σχολῆς τῶν αὐτῆς

νά διαθέσουν πρὸς κοινήν ὠφέλειαν, ὅπως ὁ Κικέρων. Οἱ Ἕλληνες ὅμως εἶχον ἐντελῶς διαφορετικὴν ἀντίληψιν τοῦ πράγματος. Τοὺς ὅπωςδὴποτε ἐγκύπτοντας εἰς τὰς σπουδὰς ἐξετίμων καὶ ἐσέβοντο, οἱ δὲ ἀσχολούμενοι εἰς αὐτὰς οὐδέποτε ἠσχύνοντο νὰ ὁμολογοῦν τὴν ἐνασχόλησιν τῶν καὶ νὰ εἶναι μάλιστα ὑπερήφανοι δι' αὐτήν.

13. reprehendat (reprehendo = ψέγω, ἐπιτιμῶ) καὶ suscenseat (suscenseo = ὀργίζομαι τινι) δυνατικαὶ ὑποτακτικαὶ = τίς δύναται νά... si, σύνδεσον μὲ τὸ sumpsero εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου. Ἡ φυσικὴ σειρὰ τῶν λέξεων : si egōmet sumpsero mihi ad haec studia colenda tantum quantum temporum conceditur ceteris ad suas resobeundas, quantum, κλπ. obeundas = ad obeundum suas res = πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν ἔργων τῶν. celebrandos = ad celebrandum = πρὸς πανηγυρισμὸν. ipsam requiem-solam requiem = διὰ μόνον τὴν ἀνάπαυλαν, τὴν ἀναψυχὴν. tempestivus = ἔγκαιρος, ἔπειτα = πρόωρος, πρώιμος. recolo = πάλιν θεραπεύω, ἀναπολῶ. ad recolenda = πρὸς ἀναπόλησιν. sumpsero = β' μελ. ὡσάν νὰ προηγείτο α'. nemo me reprehendet. hoc = id = recollere haec studio eo magis = τόσω μᾶλλον. oratio et facultas, ἐν διὰ δυοῖν, ἀντὶ orationis facultas = ἡ εὐπορία, ἡ ἀφθονία τοῦ λόγου. defuit, τοῦ deesse = ἐλλείπω. quae = ea autem, δηλ. oratio et facultas. levior = κάπως κουφοτέρα, κατωτέρα, δηλ. πολὺ κατωτέρα. hauriam μὲ δυνατ. σημασίαν : θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀντλήσω. ludi : Οἱ διάφοροι ἀγῶνες, σκηναϊκοί, ἵππικοί, μονομάχων κλπ., διὰ τοὺς ὁποίους πλῆθος ἡμερῶν ἀργίας καθιεροῦτο εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν ἡμερολόγιον. alveolus (ὑποκορ. τοῦ alveus = σκαφίς) = τράπεζα κυβικὴ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔπαιζον τοὺς κύβους. pila = σφαῖρα (τόπι) δερματίνη, ὡς « foot ball ». recolenda : Ὁ Κικέρων ἐννοεῖ, ὅτι ἡ τωρινὴ του ἀσχολία μὲ τὰ γράμματα δὲν ἔχει σκοπὸν τὴν μάθησιν, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν ἀνάμνησιν τῶν κατὰ τὴν νεότητά του μεμαθημένων. illa quae summa sunt : Τὰς ἀνωτέρας ιδιότητας, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ κατέχη ῥήτωρ ἀληθῆς καὶ ἄνθρωπος ἀναμειγνυόμενος εἰς τὴν πολιτικὴν (ὡς ὁ Κικέρων) πρὸς τὸ καλὸν τοῦ κράτους.

14. nisi suasissem... numquam me obiecissem, ὑποθ. λόγος ἀπραγματοποιήτου. *Ἄν μὴ ἔπειθον ἐμαυτόν... οὐδέποτε θὰ ἐξέθετον ἐμαυτόν. magno opere = σφόδρα, τὰ μάλιστα. laus = δόξα· honestas = ἐντιμότης· τὸ δεῦτερον περιορίζει τὸ πρῶτον, τὴν δόξαν, τὴν κτωμένην ἐντιμῶς. in ea persequenda, γερ. ἔλξις ἀντὶ in persequen-

do eam. duco aliquid parvi = θεωρώ τι μικρᾶς σημασίας. profligātus = ἐξώλης, διεφθαρμένος. vox = praeceptum. in tenēbris = εἰς τὰ σκότη, δηλ. τὴν λήθην. lumen accedēret = ἂν μὴ προήρχετο τὸ φῶς τῶν γραμμάτων, ἂν μὴ δηλ. τὰ γράμματα ἔφερον αὐτὸ τὸ φῶς. quae omnia, δηλ. libri, voces. exempla. quam multas = πόσον πολλάς. expressas (τοῦ exprimo = ἐκτυπῶ) = ἐκτύπους, ἀναγλύφους· ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς γλυπτικῆς. ad intuendum (τοῦ intueor) = νὰ τὰς προσβλέπωμεν (νοεῶς). cogitatione, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ cogitando = διὰ τοῦ διανοεῖσθαι, μὲ τὸ νὰ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου. conformo = διαμορφῶ. me obiecissem : Τὸ προηγούμενον ἔτος (63) ὁ Κικέρων εἶχεν ἀποκαλύψει τὴν συναμοσίαν τοῦ Κατίλινα καὶ εἶχε στείλει εἰς τὸν θάνατον τοὺς κυριωτέρους ὄργανωτάς της.

Κεφάλαιον 7.

15. quaeret quispiam πρβλ. τὸ ἑλληνικὸν « ἴσως εἶποι ἂν τις »· Ὑποτιθεμένη ἀντίρρησης, τὴν ὁποίαν προλαμβάνων ἀνασκευάζει ὁ ῥήτωρ. summi viri : αὐτοί, τοὺς ὁποίους ἀνωτέρω ὠνομασε fortissimos viros καὶ τῶν ὁποίων τὰς εἰκόνας (imagines) παρέδωκαν ἡμῖν οἱ Ἕλληνας καὶ Λατῖνοι συγγραφεῖς. proditae sunt (prodo = ἐκφέρω, γνώριμον ποιῶ) = ἐγνώσθησαν, παρεδόθησαν. istane doctrina· ἡ ἀντωνυμία ista διατηρεῖ τὴν καθαρὰν της σημασίαν· ista = ea tua = μὲ αὐτὴν σου τὴν μάθησιν, τὴν ἰδικὴν σου, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπαίδεύθη·. effero laudibus = ἐπαίνοις ἐξαίρω, ἐγκωμιάζω. ego· ἡ φουσ. σειρά· ego fateor multos homines fuisse excellenti animo ac virtute et exstitisse et moderatos et graves per se ipsos sine doctrina, naturae ipsius habitu prope divino. animo = κατὰ τὸ πνεῦμα, σημαίνει τὴν ἐσωτερικὴν ἀνωτερότητα. virtute = κατὰ τὴν ἀρετὴν, δηλ. κατὰ τὴν ἀνωτερότητα, τὴν ἐκδηλουμένην εἰς τὰς πράξεις τῶν. habitu (habitus = ἕξις, διάθεσις, ποιότης) = διὰ τῆς σχεδὸν θείας ποιότητος αὐτῆς τῆς φύσεως. moderātus = ὁ ἔχων ψυχὴν ἰσόρροπον (μετρίαν), ἡ ὁποία γνωρίζει νὰ ῥυθμίσῃ τὴν ζωὴν. gravis = βαρὺς, διακεκριμένος. saepius, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ saepe = τὰς περισσοτέρας φοράς. valuisse τοῦ valeo = ἰσχύω, ἔχω ἐπιρροήν. idem ego... Τὸ idem συνδ. μὲ τὸ ego = καὶ ἐγὼ αὐτός. hoc = τότε, τὸ ἐπόμενον. eximius = ἐξαίρετος. accesserit (accēdo = χωρῶ, προσγίνομαι, προστίθεμαι = ὅταν προστεθῇ. ratio = λογικὴ, σύστημα. illud, δηλ. ἡ

ἐξαιρέτος φύσις. Τότε δὲν ξεύρω νὰ εἶπω (= nescio) τί ἐξαιρητικὸν καὶ μοναδικὸν συνήθως γίνεται (solet existere) ἢ ἐξαιρέτος φύσις.

16. ex hoc numero : τῶν ἐξαιρητικῶν φύσεων, δηλ. εἰς τὰς ὑποίας προστίθεται ἡ παιδείσις. continentissimus (continens = συνεχής, ἐγκρατής, σώφρων) συνώνυμον τοῦ moderatissimus. percipio = καταλαμβάνω, νοῶ. adiuvarentur... contulissent ὑποθ. λόγος τοῦ ἀπραγματοποιήτου. me confero = μεταβαίνω, τρέπομαι. quod si... tamen = ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἀκόμη, ὅμως. remissio = ἄνεσις, ἀνακούφισις, ἀνάπαυλα. iudicārētis, ὑποθ. = εἴχετε ὑποχρέωσιν νὰ θεωρήσητε. cetērae (animi remissiones) = αἱ λοιπαί. omnium : πρέπει νὰ νοηθῇ καὶ εἰς τὸ temporum καὶ locorum = ὅλων τῶν χρόνων, ὅλων τῶν ἡλικιῶν, ὅλων τῶν τόπων. alunt τοῦ alo = τρέφω. secundas res ornant : κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην « τὴν παιδείαν ἔλεγεν ἐν μὲν ταῖς εὐτυχίαις εἶναι κόσμον, ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαις καταφυγὴν ». solacium = παραμυθία, παρηγορία. domi = οἴκοι, ἀντίθετον foris = ἔξω, κυρίως εἰς τὸν πόλεμον pernoctant = διανυκτερεύουν μαζί μας, δηλ. μᾶς συντροφεύουν κατὰ τὰς ἀγρυπνίας μας (στενοχωρίας μας). peregrīnor = ἀποδημῶ, ταξιδεύω. rusticor = διαιωῶμαι εἰς τὴν ὑπαιθρον, εἰς τοὺς ἀγρούς. Africanum : ἐνοεῖ Σκιπίωνα τὸ Ἀφρικανὸν τὸν νεώτερον, τὸν πορθητὴν τῆς Καρχηδόνος καὶ τῆς Νουμαντίας (185 - 129). Δι' αὐτὸ λέγει καὶ hunc, διὰ νὰ τὸν διαστείλῃ ἀπὸ τὸν πρεσβύτερον. (illum). C. Laelium : Ὁ Κόιντος Λαίλιος ἔγινε περισσότερον γνωστὸς ἐκ τῆς γνωριμίας του πρὸς τὸν Σκιπίωνα. Ἐπωνομάζετο sapiens καὶ prudens, διότι τῷ 151, εἰσαγαγὼν ἀγροτικὸν νόμον καὶ πιεσθεὶς ὑπὸ τῶν πατρικίων, ἀπέσυρεν αὐτόν. Ἦτο ῥήτωρ καλὸς καὶ ὁ Κικέρων τὸν ἐξετίμα πολὺ. L. Furium : Ὁ Λεύκιος Φούριος, ὁ ἐπονομαζόμενος Philus, ἐχρημάτισεν ὑπατος τῷ 136 π.Χ. Ὁ Κικέρων τάσσει καὶ αὐτὸν εἰς τὸν κύκλον τοῦ Σκιπίωνος, τοῦ ὁποίου σκοπὸς ἦτο ἡ μύησις τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν ἐλληνικὸν πολιτισμὸν. Catōnem : Εἶναι ὁ πρεσβύτερος Κάτων, ὁ ἐπονομαζόμενος Censorius (τιμητικὸς, διότι ἐγένετο ὁ κατ' ἐξοχὴν τιμητής). Καλεῖται senex, διότι καὶ εἰς ἡλικίαν μεγάλην διετήρησε τὴν ζωρότητα τοῦ πνεύματος καὶ τὴν μαχητικότητά του. Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀντίπαλος τῆς ἐκπολιτιστικῆς τάσεως τοῦ κύκλου τοῦ Σκιπίωνος καὶ ἀγρυπνος φύλαξ τῶν ἀρχαίων καὶ αὐστηρῶν Ῥωμαϊκῶν παραδόσεων. Ἐγινε περίφημος ἢ τιμητεία του, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας καὶ νόμους αὐστηροῦς ἔθεσε καὶ ἐπὶ τῶν ἡθῶν τῶν Ῥωμαίων αὐστηρότατα

ἡγρόπνει. *rusticantur*: ὑπενθυμίζει τὴν ζωὴν τῶν Ῥωμαίων εἰς τὴν ὑπαιθρον, εἰς τοὺς ἀγρούς, μετὰ τῶν ὁποίων τόσον ἦσαν συνδεδεμένοι κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους.

Κεφάλαιον 8.

17. *quod si* = ἀλλὰ καὶ ἐν ἧ περιπτώσει. *ipsi* = οἱ ἴδιοι (ἡμεῖς). *haec* = *studia*. *attingere* (*attingo*) = νὰ ἀπτόμεθα, νὰ ἀσχολούμεθα *sensu nostro gustare* = νὰ γευώμεθα διὰ τῆς ἡμετέρας αἰσθήσεως, νὰ ἀπολαύωμεν. *cum* = καίτοι. *omnino* = καθόλου. *sibi conciliarat*: Τὸ *concilio mihi aliquid ab aliquo* = πορίζομαι, κτῶμαί τι παρά τινος. *Roscii*: Ὁ Ῥώσκιος ἦτο περίφημος ὑποκριτής, τὸν ὁποῖον ὁ Κικέρων ὑπερήσπισεν εἰς τὸ δικαστήριον διὰ τοῦ ὁμωνύμου λόγου του (*pro Roscio Amerino*) δι' ἰδιωτικὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Κικέρων ἐγκωμιάζει πολὺ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἰδιοφυΐαν του (*summa venustas*). *ergo ille*: συλλογισμὸς ἢ ἐπιχείρημα ἐκ τοῦ ἐλάσσονος εἰς τὸ μεῖζον (*a minore ad maius*).

18. *quotiens* = ποσάκις. *attendo aliquem* = προσέχω τινί, μὲ προσοχὴν ἀκούω τινά. *cum*, ἐναντιωμ. = ἐνῶ. *agerentur* (*ago* = πράττω) = τὰ ὁποῖα τότε ἐπράττοντο, ἐτελοῦντο. *dico ex tempore* = ὁμιλῶ, λέγω αὐτοσχεδιάζων. *quotiens* ἐννοητέον πάλιν τὸ *hunc vidi*. *revocatus* (*revoco* = ἀνακαλῶ, καλῶ ἐκ νέου) = ἀνακληθεῖς, κληθεῖς ἐκ νέου. Κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν ὑποκριτῶν, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται εἰς τῆς σκηνῆν ἐκ νέου, διὰ νὰ ἐπαναλάβουν τι (*bis*). *accurate*, ἐπίρρ. = ἐπιμεν μελημένως. *cogitate* = περιεσκεμμένως, κατόπιν δηλ. διανοητικῆς καὶ τεχνικῆς ἐργασίας ἐπὶ τῶν στίχων. *scripsisset*, ἢ ὑποτ. δηλοῖ τὸ ἀόριστον = ὅσα ἤθελε γράψει. *probo* = ἐπιδοκιμάζω. *accepimus* (*accipio* = παραλαμβάνω) = ἐκ παραδόσεως παρελάβομεν. *constare* (*consto* = συνίσταμαι, ἐγκειμαι) = ὅτι ἐγκείται, συνίσταται. *excito* = διεγείρω, ἐξεγείρω. *inflo* = ἐμπνέω. *suo iure* = μὲ τὸ δίκαιόν του (*διότι καὶ αὐτὸς ἦτο ἐμπνευσμένος ποιητής*). Καὶ ποῖος ἄλλος εἶχε τὸ δικαίωμα αὐτὸ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ἐμπνεύσεως καὶ τοῦ θεοῦ χαρακτῆρος τῆς ποιήσεως; *commendo* = ἐμπιστεύομαι. *videantur* ἢ ὑποτ. μετὰ τὸ *quod*, διότι ἐκφράζει τὴν γνώμην τοῦ Ἐννίου. *probari*: ἐνταῦθα ὁ Κικέρων προτιμᾷ ἀντὶ τῆς ἰδικῆς του γνώμης, ἢ ὁποῖα δυνατόν νὰ μὴ εἶχε πολλὴν ἀξίαν, ἐφ' ὅσον ἦσαν γνωστοὶ οἱ δεσμοὶ του μετὰ τοῦ ποιητοῦ, νὰ φέρῃ τὴν κοινὴν γνώμην, τῆς ὁποίας εἶναι ἀναμφισβήτητος ἢ ἀξία.

vetērum scriptorum : Πολύ συχνά ὁ Κικέρων ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν του πρὸς τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς καὶ ἰδίως τοὺς Ἕλληνας. Δι' αὐτὸ λέγει « praeter ceteros Φιλῆλληνες et simus et habemur » = ὑπὲρ τοὺς ἄλλους καὶ εἴμεθα καὶ θεωρούμεθα φιλέλληνες. arte : Διὰ τῆς λέξεως αὐτῆς συγκεφαλαίωνει τὰ διὰ τῶν προηγουμένων ἐκφρασθέντα νοήματα doctrīna et praeceptis. Ennius: ὁ ἀρχαιότερος ἐπικός ποιητῆς τῶν Ῥωμαίων (231 - 169). Συνέγραψε Annāles (Χρονικά), τὰ ὁποῖα περιεῖχον τὴν ἀρχαιότεραν ἱστορίαν τῆς Ῥώμης μέχρι τῶν χρόνων τοῦ ποιητοῦ. Σφύζονται ὀλίγοι μόνον στίχοι. Πρῶτος μετεχειρίσθη εἰς λατινικοὺς στίχους τὸ ἡρωϊκὸν ἐξάμετρον.

19. barbaria = βαρβαρική χώρα. respondent = ἀπαντοῦν, ἀντι-
χοῦν. flecto = κάμπτω. consisto = ἵσταμαι σιωπηλός. institutus =
πεπαιδευμένος. non moveamur = δὲν ὀφείλομεν νὰ συγκινούμεθα.
itaque = et ita = καὶ δι' αὐτό. dedico = ἀφιερώνω.

Κεφάλαιον 9 .

expētunt = repetunt. olim = ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Δὲν πρέπει νὰ
ἐξηγηθῇ « ποτέ », διότι τότε θὰ ὑπετίθετο, ὅτι ἡ ποιητικὴ παραγωγή τοῦ
Ἀρχίου πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐξαντληθῇ. attigit (attingo = ἄπτομαι) =
ἤψατο, ἐπεχείρησε νὰ ὑμνήσῃ. durior καὶ ἐνταῦθα τὸ συγκρ. ἀπολύ-
τως = πολὺ τραχὺς.

20. aversus a Musis = ἄμουσος. qui non... patiat̄ur mandari,
πρότ. ἀναφ. τελικὴ (ut is non patiat̄ur) = ὥστε νὰ μὴ ἀνέχεται
νὰ παραδίδεται. aeternum, προληπτ. κατηγορούμενον = ut aeternum
sit = ὥστε νὰ εἶναι αἰώνιον. praeconium = ἐγκώμιον. praedīco =
κηρύττω, ἐγκωμιάζω. item = ὡσαύτως. dilexit (dilīgo) = ἠγάπησε.
quae gesserat = suas res gestas = τὰς πράξεις του, τὰ κατορθώ-
ματά του. acroāma : Κατὰ τοὺς Ἕλληνας πᾶν ὅ,τι ἀκούει τις εὐχαρί-
στως εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπονοοῦνται πρόσωπα, ἀριστοτέχναι, μουσι-
κοί, ὑποκριταὶ κλπ. L. Plotium : ἦτο καλός πρῶτος λατῖνος βῆθοδι-
δάσκαλος.

21. versatum in multa varietate = λαβόντα πολλὰς καὶ ποικίλας
μεταβολὰς. ab hoc (Archia). expressum est (exprīmo = ἐκτυπῶ)
= ἐξετέθη (ἐποιήθη ἐν στίχοις). aperuit (aperio = ἀνοίγω) =
ἤνοιξε. vallatum (vallum = χαρακωμα) = χαρακωμένον, ὠχυρω-
μένον. regio = περιοχὴ, χώρα, manus = χεῖρ, δύναμις. fudit (fundo

= χέω, καταβάλλω) = κατενίκησε. eiusdem = τοῦ ἰδίου, τοῦ Λουκούλλου. ereptam esse et servatam esse = ἀπαρ. παθ. παρακ. τῶν ῥημάτων eripio (ἐξαρπάζω) καὶ servo (σφάζω), ὑποκείμενα τῆς ἀπρως. φράσεως laus est. depressa τοῦ deprimo = καταστρέφω. classis = victoria, qua depressa est classis = ἡ νίκη διὰ τῆς ὁποίας κατεστράφη ὁ στόλος τῶν ἐχθρῶν. cum, πρόθ. = μετὰ (τῶν φονευθέντων ἀρχηγῶν, διὰ τῆς ὁποίας δηλ. νίκης κατεστράφη ὁ στόλος καὶ οἱ ἀρχηγοὶ ἐφονεύθησαν). quae quorum κλπ. ἢ φυσ. σειρά : fama pop. Rom. celebr. ab eis, ingeniis quorum haec (quae) efferuntur = ἡ φήμη δὲ τοῦ ῥωμαϊκοῦ λαοῦ ὑμνεῖται ὑπὸ τούτων, διὰ τῶν πνευμάτων (τῆς ἰδιοφυΐας) τῶν ὁποίων ταῦτα (τὰ τρόπαια κλπ.) ἐξαίρονται, ἐγκωμιάζονται. Mithridaticum bellum : ἐννοεῖ τὸν β' Μιθριδατικὸν πόλεμον (74 - 63) καὶ μάλιστα τὴν περίοδον αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔδρασεν ὁ προστάτης τοῦ ποιητοῦ Λούκουλλος. aperuit Pontum = διήνοιξε τὸν Πόντον. Πραγματικῶς μεγάλαι πόλεις, Σινώπη, Ἀμισός, Θεμισκυρα, Εὐπατόρια, Ἡράκλεια κ.ἄ., ἀντέταξαν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν εἰς τὸν Λούκουλλον (72 - 70). Armeniorum copias : 200 χιλ. τῶν ὁποίων ἤγετο ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων Τιγράνης. Ἡ ῥωμαϊκὴ δύναμις ἦτο τόσον μικρά, ὥστε ὁ Πλούταρχος διηγεῖται ὅτι ὁ Τιγράνης ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ εἶπεν : « Εἰ μὲν ὡς πρεσβευταί, πολλοὶ πάρευσιν, εἰ δὲ ὡς στρατιῶται, ὀλίγοι ». Ἐνταῦθα μὲ τὸ fudit ἐννοεῖ τὴν μάχην παρὰ τὰ Τιγρανόκερτα, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀρμενίας, ὅπου ὁ Λούκουλλος κατενίκησε τὸν Τιγράνην (τῷ 69 π. X.) urbem Cyzicenorum : Ἡ πολιορκία τῆς πόλεως Κυζίκου, ἡ ὁποία ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἐν Προποντιδίᾳ ὁμωνύμου νήσου παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Μυσίας, μεθ' ἧς συνεδέετο διὰ γεφύρας. Ταύτην ἀπήλλαξε τῆς ἀπειλῆς τοῦ Μιθριδάτου ὁ Λούκουλλος τῷ 73. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἔγινεν ἡ ναυμαχία παρὰ τὴν Τένεδον.

22. putatur = νομίζεται. constitutus esse = ὅτι ἰδρύθη. at, νὰ συνδεθῇ μὲ τὸ certe = ἀλλὰ βεβαίως. huius = τοῦδε, τοῦ ζῶντος Κάτωνος, δηλ. τοῦ ἐπονομαζομένου Ὑτικαίου (Uticensis). proävus = πρόπαππος. decōro = καλλωπίζω, κοσμῶ, λαμπρύνω. in sepulcro : Ὁ ἱστορικὸς Τίτος Λίβιος ἀναφέρει, ὅτι ἔξω τῆς Ῥώμης παρὰ τὴν πύλην τῆς Καπύης, ὅπου τὸ μνημεῖον τῶν Σκιπιώνων, ὑπῆρχον τρεῖς ἀνδριάντες, τῶν ὁποίων δύο ἀνῆκον εἰς τοὺς Σκιπιῶνας καὶ ὁ τρίτος εἰς τὸν ποιητὴν Ἐννιον. Ὅταν ἀνεκάλυψαν ὁμῶς τὸν τάφον τῶν Σκι-

πιώνων, μάτην ἀνεζήτησαν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἐννίου. Τὸ ῥῆμα *putatur* (= νομίζεται, ὑπάρχει ἡ γνώμη) μαρτυρεῖ, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἦσαν πολὺ βέβαιοι περὶ τοῦ πράγματος. *Maximi, Marcelli, Fulvii*. Ὁ πληθυντικὸς εἶναι ῥητορικὸς τρόπος. Δὲν πρόκειται περὶ πολλῶν Μαρκέλλων, οὔτε Μαξιμῶν, οὔτε Φουλβίων. Μαξιμὸς εἶναι ὁ Κόιντος Φάβιος Μαξιμὸς ὁ ἐπονομασθεὶς *cunctator* (μελλητής), ὁ ὁποῖος ἐδρασε κατὰ τοῦ Ἀννίβα καὶ εἶχεν εἰσαγάγει τὴν βραδεῖαν τακτικὴν πρὸς ἐξάντλησιν τοῦ ἀντιπάλου. Μάρκελλος εἶναι ὁ νικητὴς τοῦ Ἀννίβα εἰς τὴν Νώλαν καὶ ὁ πορθητὴς τῆς Σικελίας. Φούλβιος εἶναι ὁ Μᾶρκος Φούλβιος Νουμπίλιωρ, νικητὴς τῶν Αἰτωλῶν, ὑπάτος τῷ 189. Ὑπάρχει καὶ ἄλλος Φούλβιος, ὁ Κόιντος Φούλβιος Φλόκκος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν β' καρρχηδονικὸν πόλεμον ἔλαβε τετράκις τὴν ὑπατείαν καὶ ἀνέκτησε τὴν Καπύην.

Κεφάλαιον 10.

illum - Ennium. haec = ταῦτα ἐποίησε, τὰ ἀνωτέρω. *hunc* = *Archiam. in hac* = ἐν τῇ Ἑρακλείᾳ εἰς = ἐκβάλλω. *Rudinum* = τὸν ἐν Ῥωδαιαῖς, διότι πατὴρ τοῦ Ἐννίου ἦσαν αἱ Ῥωδαιαί, πόλις τῆς Καλαβρίας. Ἐκ τοῦ ἐπιχειρήματος τοῦ ῥήτορος, ἀπὸ τοῦ ἐλάσσονος εἰς τὸ μεῖζον, ἐννοοῦμεν ὅτι αἱ Ῥωδαιαὶ δὲν ἦσαν πόλις ἰσοπολιτικῆς (*civitas foederata*), ὅπως ἡ Ἑράκλεια. *recepunt* : εἰς τὸν Ἐννιον τὸ πολιτικὸν δικαίωμα ἐδόθη τῇ μεσολαβῆσει τοῦ Φουλβίου τῷ 184 π.Χ.

23. *nam*, αἰτιολογεῖ ὀλόκληρον πρότασιν παραλειπομένην, ὡς εὐκόλως νοουμένην, ἤτοι: « Μήπως δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ τις, ὅτι περισσοτέρου λόγου ἀξία εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ ποίησις τῆς Λατινικῆς; ἀσφαλῶς ὄχι. Διότι κλπ. ». *percipi* (τοῦ *percipio*) = ὅτι δρέπεται, ἀποκοιτᾶται. *exiguus* = βραχύς, μικρός, *sane* = προφανῶς. *contineo* = συνέχω, περιορίζω. *quare*. Ἡ ἔννοια: ὅθεν ἂν τὰ κατορθώματά μας ἔχουν ὡς ἕριον τὰς ἐσχάτας χώρας τῆς οἰκουμένης, τοῦ κόσμου. Εἶναι ῥητορικὴ ὑπερβολὴ δικαιολογουμένη ἐν μέρει ἐκ τῶν τελευταίων κατορθωμάτων τοῦ Πομπηίου εἰς Ἀσίαν. *eodem... quo* = ἐκεῖ, ὅπου. *tela* = *arma manum* = *exercitum* ἢ *copiarum*. *quod*, αἰτιολογικόν. *cum... tum* = καὶ ... καί. *scribitur*, σχεδὸν ἀπροσώπως = γράφεται. *de vita dimicant* = περὶ ζωῆς ἀγωνίζονται, ἀγωνίζονται μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των. *periculorum et laborum* ἐννοεῖτ. ἀντικ. *incitamentum* = παρόρμημα πρὸς κινδύνους καὶ πόνους. *Graeca - Latina* : Μολονότι ὁ

Κικέρων όμιλεῖ μετὰ τινος ὑπερβολῆς ἐνταῦθα καὶ διὰ τὸ συμφέρον τοῦ πελάτου του, ἐν τούτοις ἡ ὁμολογία τοῦ ῥήτορος, ὅτι τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἔχουν μεγαλυτέραν ἀξίαν τῶν λατινικῶν, εἶναι πολῦτιμος. Ἄπο ἀπόψεως εὐρυτέρας διαδόσεως βεβαίως τὰ λατινικὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶχον ἀρχίσει νὰ ἐξαπλοῦνται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ ῥήτωρ ὅμως κυρίως όμιλεῖ περὶ μείζονος ἀξίας. orbis terrae : Τοῦτο κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους θὰ δικαιολογηθῆ περισσότερον, διότι οἱ Ῥωμαῖοι πραγματικῶς διὰ τῶν κατορθωμάτων τοῦ Καίσαρος εἰς τὴν Γαλατίαν, Γερμανίαν καὶ Βρεττανίαν ἤγγισαν τὰ ὅρια τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου.

24. atque... tamen = καὶ ὅμως. qui, εἰσάγει ἀναφ. αἰτιολ. πρότασιν, διὰ τοῦτο τὸ qui = quia tu. praecōnem = κήρυκα, ὕμνη-τὴν. exstitisset, τοῦ exsto = ὑφίσταμαι. contēgo = συγκαλύπτω. ob-ruo = καταχώννυμι, κατακαλύπτω. quid = τί, διὰ νὰ εἰσαγάγῃ νέον πα-ράδειγμα. cum virtute fortunam adaequavit = ἐξίσωσε πρὸς τὴν ἀρετὴν του τὴν τύχην, ὑπῆρξε δηλ. τόσον τυχερὸς ὅσον καὶ ἀνδρεῖος. contio = σύνοδος, συνέλευσις. viri, δηλ. οἱ στρατιῶται τοῦ Πομπηίου. rustici = ἀγρόται. milites = στρατιῶται, ἐπομένως καὶ ἐκ τῆς προελεύσεώς των (rustici) καὶ τοῦ εἶδους τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν δι-ῆγον (milites), ἀνίκανοι νὰ κρίνουν περὶ τῆς ἀξίας τῶν ποιητικῶν ἔρ-γων. dulcēdo = γλυκύτης. particeps = μέτοχος. illud, δηλ. τὴν ἀπο-νομήν τοῦ δικαίωματος τοῦ πολίτου. approbo = ἐπιδοκιμάζω. Sigēo : Τὸ Σίγειον, ἀκρωτήριον εἰς τὴν Τρωάδα, ὅπου λέγεται, ὅτι ἦτο ὁ τά-φος τοῦ Ἀχιλλέως. Magnus : Ἡ κολακεία ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Πομπηίον, ὁ ὁποῖος ἤρθεσκετο ἀκούων νὰ ὀνομάζεται μέγας μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὸ ἐπώνυμον αὐτὸ πρῶτος ἔδωκεν εἰς τὸν Πομπηίον, ἐνῶ ἦτο ἀκόμη 24 ἐτῶν, ὁ Σύλλας. Ἐκτοτε παρέμεινε ὡς σταθερὸν ἐπίθετον τοῦ Πομπηίου, ὅπως μαρτυροῦν καὶ νομίσματα τῶν χρόνων ἐκείνων. Theophānem Mytilenaēum : Θεοφάνης ὁ Μυτιληναῖος συ-χνὰ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος. Ἦτο ἐμπιστος καὶ ἀγαπητὸς τοῦ Πομπηίου. Οἱ Μυτιληναῖοι μετὰ τὸν θάνατόν του τοῦ ἀπένευμάν θείας τιμᾶς. civitate donavit : Τὸ δικαίωμα τοῦτο εἶχε μόνον ὁ Ῥωμαϊκὸς λαός, ἀλλὰ δι' εἰδικῶν νόμων παρεχωρήθη τοῦτο εἰς τοὺς μεγάλους στρατηγούς, τὸν Μάριον, τὸν Πομπηίον. Ἄλλοι πάλιν, ὅπως ὁ Σύλ-λας, ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐσφετερίσθησαν τὸ δικαίωμα τοῦτο ἄνευ νόμου κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐμφυλίων πολέμων.

25. credo = πιστεύω. Ἡ φυσικὴ σειρά τῶν λέξεων: non potuit perficere ut alīquo imperatore civitate donarētur. Τὸ ἐπιχείρημα εἶναι, ὅτι ὁ Ἀρχίας, ἐν ἡ περιπτώσει δὲν εἶχεν ἀποκτήσει διὰ τῶν νόμων τὴ δικαίωμα, θὰ ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ τὸ λάβῃ παρά τινος στρατηγοῦ. hunc = τὸν Ἀρχίαν. libellum, ὑποκοριστ. τοῦ liber = βιβλιάριον. malus = ταπεινός, ἀδόκιμος, subiicio = ὑποβάλλω. tantummōdo = τόσον μόνον, ἀναφέρεται εἰς ὅλην τὴν φράσιν· διότι ἐπίγραμμα πρὸς τιμὴν του εἶχε κάμει, τόσον μόνον δι' ἐναλλασομένων στίχων ὀλίγον διαφερόντων ἀλλήλων κατὰ τὸ μῆκος. fecisset, ὑποτ. μετὰ τὸ quod, διότι δεικνύει τὴν σκέψιν τοῦ ποιητοῦ. iubere, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ vidimus. ea condicione = ἀλλ' ὑπὸ τοῦτον τὸν ὅρον. qui = cum is, αἰτιολογικὴ ἀναφ. πρότασις. sedulitas = φορτικότης. tamen, ἀντιτίθεται εἰς τὸ mali roētae: τὴν φορτικότητα ἐνός ταπεινοῦ (ἀσήμου) ποιητοῦ ἐθεώρησεν ἐν τούτοις. virtutem = τὴν ἀρετὴν, τὴν ἰκανότητα ἐν τῷ γράφειν. Sulla: Ὁ Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας, ὁ ὁποῖος ἀπένευμε τὸ πολιτικὸν δικαίωμα εἰς τὸν ἐκ Μασσαλίας Ἀρίστονα καὶ ἐννέα κατοίκους τῶν Γαδείρων. vendebat: Ὁ Σύλλας ἐπέωλει τὰ πράγματα τῶν προγεγραμμένων πολιτῶν. Ὁ Σύλλας ἐξέθετεν εἰς πώλησιν διὰ κήρυκος (per praecōnem), ἐνῶ ὁ ἴδιος κατὰ Πλούταρχον «δεσποτικῶς ἐπὶ βήματος ἐκαθέζετο».

26. per se = δι' ἑαυτὸν, ἀφοῦ ἦτο familiarissimus. qui = ἀναφ. αἰτιολογικόν. ut natis: τοῦ nascor = γεννῶμαι. pinguis = παχυλός, τραχὺς. peregrinus = ξενικός. Q. Metello Pio: ὁ Κ. Μέτελλος Πίος, ὁ ὁποῖος ἐσυγγένευε μὲ τοὺς Λουκούλλους, διότι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κ. Μετέλλου τοῦ Νουμιδικοῦ καὶ ἐπομένως θείου τοῦ Μετέλλου Πίου, ἦτο μήτηρ τῶν δύο Λουκούλλων. Ὁ Μέτελλος κατὰ τὴν ἀνθυπατείαν του εἰς τὴν Ἰσπανίαν (79 - 71) διεξήγαγε σφοδροὺς ἀγῶνας κατὰ τοῦ Σερτωρίου. Ἡρέσκετο εἰς τοὺς ποιητὰς τῆς στιγμῆς καὶ ἐδέχετο νὰ τοῦ ἀπονέμονται θεῖαι σχεδὸν τιμαὶ διὰ σπονδῶν καὶ θυσιῶν καὶ ἐστεφανοῦτο διὰ χρυσοῦ στεφάνου ἀπὸ Δόξας, αἱ ὁποῖαι κατήρχοντο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐν μέσῳ βροντῶν. Cordūbae: Κορδοῦνη, πόλις τῆς Ἰσπανίας. Οἱ Ρωμαῖοι γενικῶς κατεφρόνουν τοὺς ἐξ Ἰσπανίας ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι κακῶς ἐχειρίζοντο τὴν λατινικὴν. Ἐν τούτοις ὀλίγον βραδύτερον ἢ Ἰσπανία ἐπρόκειτο νὰ χάρισῃ εἰς τὰ ῥωμαϊκὰ γράμματα τρεῖς μεγάλους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, τὸν Σενέκαν, τὸν Λουκανὸν καὶ τὸν Κοϊντιλιανόν.

Κεφάλαιον 11.

obscurari = να έπισκοτισθῆ. opt̄imus quisque = πᾶς ἄριστος. de contemnenda gloria, ἔλξις ἀντί contemnendo gloriam = περί καταφρονήσεως τῆς δόξης. in eo, ἀσύνδετον, διότι εἶναι ἐπεξήγησις τοῦ προηγουμένου. praedicatio = ἐγκώμιον. nobilitas = ἐπισημότης, δόξα (gloria). despicio = ὑπερορῶ, καταφρονῶ. praedicari ac nominari ἀπροσώπως = να προσγίνεται ἐγκώμιον καὶ δόξα.

27. monumentorum = τῶν μνημείων, τὰ ὅποια ἱδρυσεν αὐτός. aditus = τὰς εἰσόδους. comite, ὡς ἀφαιρ. ἀπόλυτος = συνοδεύοντος τοῦ Ἐννίου. consecrare = να ἀφιερῶσῃ. quare: Τὸ συμπέρασμα τοῦ ῥήτορος εἶναι διάφορον ἐκείνου, τὸ ὅποῖον ἀναμένομεν ἐκ τῶν δύο προηγουμένων παραδειγμάτων, ὅτι δηλ. ὁ Φούλβιος ὡς μέσον δόξης εὔρε να τιμήσῃ τὰς μούσας καὶ τοὺς ποιητάς. Ὑπερτηδῶν τὸ συμπέρασμα τοῦτο προχωρεῖ περαιτέρω εἰς ἄλλο, ὅτι καὶ οἱ δικάζοντες σήμερον τὸν Ἀρχιαν εἶναι πολὺ φυσικὸν να θέλουν να συνδέσουν τὸ ὄνομά των με τὴν σωτηρίαν ἐνὸς ἐνδόξου ποιητοῦ. armati - togati: Ἡ ἀντίθεσις ἔγινεν ἐπίτηδες. Οἱ ἄνδρες τοῦ πολέμου εἶναι δύσκολον να σκέπτονται εἰς τὰ τραχέα ἔργα των τὰς Μούσας, ἐνῶ οἱ τηβεννοφόροι δικασταὶ ἐν εἰρήνῃ ἔχουν ὑποχρέωσιν να τιμοῦν αὐτάς. abhorreo = ἀφίσταμαι, ἀποτρέπομαι. Decimus Brutus: Ὑπατος τῷ 138 π.Χ., ἦτο ῥήτωρ καὶ γενικώτερον φίλος τῶν γραμμάτων. Accii: L. Attius, ἐκ Πισαύρου τῆς Ὀμβρικῆς (170 - 84 π.Χ.). Ἐγραψε τραγῳδίας. Fulvius: Ὁ νικητὴς τῶν Αἰτωλῶν. Ὁ Ἐννιος τὸν συνώδευσεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Ἀμπρακίας (189).

28. id = τοῦτο, να θεραπεύητε δηλ. τοὺς ποιητάς. verum tamen = ἀλλ' ὅμως. atque... et... que = συνδέονται τρεῖς ἔννοιαι, καί... καί... καί... inchoavit = ἤρξατο, ἐπομένως δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. quibus = θὰ ἐννοήσωμεν ὅχι τὸ versibus, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον τῆς προηγουμένης προτάσεως, ὅτι δηλ. ἐπεχείρησε διὰ στίχων να ὑμνήσῃ καὶ ἤρχισεν. Ἐπομένως «τούτου ἀκουσθέντος». adornavi = τοῦ ἔδωκα ὅλα τὰ μέσα (διὰ να φέρῃ εἰς πέρας τοῦτο τὸ ποίημα). qua detracta = ταύτης δὲ ἀφαιρεθείσης, ἀποσπασθείσης (δηλ. τῆς ἀμοιβῆς). Ἡ μετοχὴ ὑποθετικὴ = ἂν ἀφαιρεθῆ. curriculum = ἄρμα καὶ μεταφορ. σταδιοδρομία.

29. Ὁ Κικέρων γενικεύει ἐδῶ τὴν γνώμην, τὴν ὅποιαν ἐξέφρασε προηγουμένως μόνον δι' ἑαυτόν. praesentiret in post̄erum πλεονα-

σμὸς = προησθάνετο εἰς τὸ μέλλον. et si... terminaret = ἂν ἐτερμάτιζεν. eisdem regionibus... quibus = εἰς ταύτας τὰς περιοχὰς (ὄρια), εἰς τὰς ὁποίας. circumscriptum est = εἶναι περιγεγραμμένον, περιωρισμένον, nec, neque, nec = οὔτε... οὔτε... οὔτε... frango = θραύω. angō = ἄγχω, πνίγω (κοινῶς πνίγομαι ἀπὸ φροντίδας). nunc, ἔνν. τὸ vero = νῦν δέ, τῶρα ὅμως. insideo = ἐπικάθημαι. virtus = εὐγενὴς ὁρμή. stimulis gloriae = διὰ τῶν κέντρων τῆς δόξης. non esse dimittendam = ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπολεσθῇ. nominis, γεν. ἀντ. εἰς τὸ commemorationem = ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὀνόματός μας. adaequo = ἐξιῶ. posteritas = ὁ μετέπειτα χρόνος.

Κεφάλαιον 12.

30. versamur = ἀναστρεφόμεθα. ut, σύνδεσον μετὰ τὸ arbitremur = ὥστε νὰ νομίζωμεν. omnia nobiscum = πάντα μεθ' ἡμῶν, δηλ. animus, corpus, commemoratio nominis nostri. cum = καίτοι. otiosus = ἀπράγμων, σχολαῖος. spiritum duco = ἀναπνέω. Ἡ ἐξήγησις: καίτοι μέχρι τοῦ ἐσχάτου διαστήματος (τῆς ζωῆς μας) οὐδὲν διαγομεν ἡσύχως καὶ ἀπόνως. summis ingeniis = viris summo ingenio praeditis = ὑπὸ ἀνδρῶν πεπροικισμένων δι' ὑψίστου πνεύματος. expressam = ἐκτυπωθεῖσαν καὶ politam = καλλιτεχνηθεῖσαν. vero = τῷ ὄντι. in gerendo = ἐν τῷ πράττειν, καθ' ὃν χρόνον τὸ ἔπραττον. spargo = σπείρω. disseminō = διασκορπίζω. Ἡ ἔκφρασις διὰ τῶν ῥημάτων τούτων γίνεται ποιητικὴ. sive - sive = εἴτε - εἴτε. abfutūra est... pertinebit ὁ α' περιφραστικὸς μέλλων δεικνύει τὸ μελλοντικῶς ἀβέβαιον, ἐνῶ ὁ β' ἀπλοῦς τὸ μελλοντικῶς βέβαιον καὶ τὴν πεποίθησιν τοῦ ῥήτορος. abfutūra est, τοῦ absum = ἀπειμι. imagines: Ἰδιαιτέρως διὰ τοὺς Ῥωμαίους imagines ἦσαν καὶ τὰ κήρινα ὁμοιώματα τῶν προγόνων τὰ τοποθετημένα εἰς τὸ ἄτριον τῶν οἰκιῶν.

31. quare: δι' αὐτοῦ εἰσάγεται τὸ συμπέρασμα ὅλου τοῦ λόγου. pudor = σωφροσύνη. amicorum, νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ dignitate. cum-tum = ὅσον... ὅσον, καί... καί, ἀντὶ νὰ εἴπη ab amicis cum illustribus tum vetustis = ὑπὸ φίλων καὶ ἐπιφανῶν καὶ ἀρχαίων. convēnit, ἀπροσ. = ἀρμόζει. existimo = θεωρῶ, νομίζω. causa vero eius modi quae = cuius causa sit eius modi ut ea... causa = ὑπόθεσις. recentibus = τοὺς προσφάτους οἰκείους κινδύνους καὶ ἡμε-

τέρους καὶ ὑμετέρους· ἐννοεῖ τοὺς ἐκ τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα. profiteor = ὑπισχνοῦμαι. eo numero = ἀντὶ est e numero eorum, qui... sunt habiti πληθ. διότι τὸ numero εἶναι περιληπτικὸν = ἐθεωρήθησαν. itaque dicti = et tales dicti sunt = καὶ τοιοῦτοι ὠνομάσθησαν. accipiatis, νὰ συνδεθῇ μὲ τὸ προηγούμενον ut eum. potius = magis = μᾶλλον. humanitas ἐνταῦθα = ἐπιείκεια, ὅπως καὶ τὸ acerbitas = ἀυστηρότης.

32. quae, οὐδ. = ὅσα. pro = κατά, συμφώνως. confīdo = πέπεισμαι, ἐν τῇ ἀντιθέσει πρὸς τὸ spero. iudiciālis = δικανικός. communiter = κοινῶς, γενικῶς. quae a forensi... ἐρμηνεία· ὅσα δὲ ὠμίλησα ἀσφαλῶς μακρὰν ἐμοῦ καὶ τῆς δικανικῆς συνηθείας καὶ περὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνδρὸς καὶ γενικῶς περὶ αὐτῆς τῆς σπουδῆς.

ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ
(ΕΚΛΟΓΑΙ)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

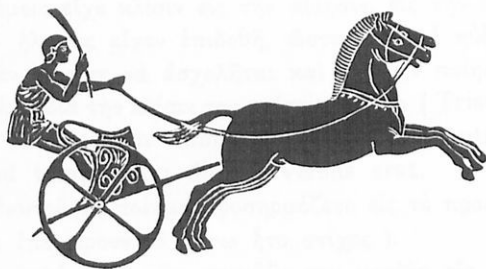
(ΕΚΛΟΓΑΙ)

ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

(ΕΚΛΟΓΑΙ)

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε΄ ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1963

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

(ΕΚ ΛΟΓΑΙ)

ΜΕΤΕΦΕΡΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1982

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Βίος τοῦ Ὀβιδίου.

Ὁ Πόπλιος Ὀβίδιος Νάσων (P. Ovidius Naso) ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Σουλμόν (Sulmo, νῦν Solmona) τῆς περιοχῆς τῶν Πελιγνῶν τῆς Ἰταλίας τῷ 43 π. Χ. ἢ 711 ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, ἐξ οἰκογενείας ἀνηκούσης εἰς τὴν τάξιν τῶν ἰππέων (ordo equester).

Νεώτατος ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ πρεσβυτέρου κατὰ ἔν ετος ἀδελφοῦ του καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ῥητορικῆς, ὑπὸ τοὺς διασήμους τότε ῥητοροδιδασκάλους Ὀρέλλιον Φοῦσκον καὶ Πόρκιον Λάτρωνα, κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ πατρός του, φιλοδοξοῦντος νὰ ἴδῃ τοὺς υἱούς του πλουσίους, δρῶντας καὶ ἀναδεικνυομένους εἰς τὴν πολιτικὴν.

Τόσῃ ὅμως εἶχε κλίσιν εἰς τὴν ποίησιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας εἶχεν ἐπιδοθῆ, ὥστε, ἂν καὶ ἠὺδοκίμει εἰς τὴν ῥητορικὴν, δὲν ἔπαυσε νὰ ἀσχολῆται καὶ εἰς τὴν ποίησιν. Ὁ ἴδιος ὁ Ὀβίδιος, ὁμιλῶν διὰ τὴν κλίσιν του ταύτην, γράφει (Tristia 4, 10, 26) :

Sponte sua carmen numēros veniebat ad aptos

Et quod temptabam dicēre, versus erat.

(Ἐαυτοῦ τὸ ποίημα προσηρμόζετο εἰς τὸ προσῆκον μέτρον καὶ ὅ,τι ἐπεχείρουν νὰ λέγω ἦτο στίχος).

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του μετέβη εἰς Ἀθήνας. Ἐπεσκέφθη ὅμως καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μ. Ἀσίας. Μετὰ δύο ἔτη παραμονῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπέστρεψεν εἰς Ῥώμην, διὰ μέσου τῆς Σικελίας, ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον.

Ἐν Ῥώμῃ κατ' ἀρχὰς ἀνεμείχθη εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἀνέλαβε τὰ μικρότερα πολιτικὰ ἀξιώματα, διὰ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ διέλθῃ, ἵνα διεκδικήσῃ τὰ ἀνώτερα. Ἄλλ' αἱ τοιαῦται ἀπασχολήσεις οὐδὲν εἶχον τὸ ἐλκυστικὸν διὰ τὸν Ὀβίδιον, ὅστις εἶχεν ἀφήσει ἀκουσίως τὸν Ἑλικῶνα. Διὰ τοῦτο δὲν ἐβράδυνε νὰ περιφρονήσῃ τὰς τιμὰς τῆς

πολιτικῆς, καθ' ὃν ἀκριβῶς χρόνον αἱ θύραι τῆς Συγκλήτου ἠνοίγοντο εἰς αὐτόν. Ἐπανῆλθε λοιπὸν εἰς τὰς προσφιλεῖς του Μούσας, διὰ νὰ μὴ τὰς ἐγκαταλείψῃ ποτὲ πλέον. Ματαιῶς προσεπάθει ὁ πατὴρ του νὰ τὸν μεταπεισῇ, μεταχειρισθεῖς πολλάκις τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι « Ὁ Μαιονίδης (Ὁμηρος) δὲν ἀφῆκε περιουσίαν . . . ».

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν πρώτων ποιημάτων του ἐγένετο γνωστός εἰς τὸν εὐρὺν κύκλον τῶν λογίων τῆς Ῥώμης, μεθ' ὧν συνεδέθη διὰ φιλίας, ὡς ἐπὶ παραδείγματος μετὰ τοῦ Ὁρατίου, Προπερτίου, Τιβούλλου καὶ ἄλλων. Τύσῃ δὲ ἡσθάνετο χαρὰν ἐκ τῆς μετ' αὐτῶν συναναστροφῆς, ὥστε ὁ ἴδιος λέγει ἐν τῇ αὐτοβιογραφίᾳ του : « Ἐθεράπευσα καὶ ἠγάπησα τοὺς ποιητὰς τοῦ καιροῦ ἐκείνου· ὡσάντις εὐρισκόμην πλησίον ποιητῶν, ἐνόμιζον ὅτι θεοὶ ἦσαν παρόντες ».

Εἰς ἡλικίαν 51 ἐτῶν, ὅτε εὐτυχῆς ἔτεινε νὰ καταλάβῃ τὴν πρώτην θέσιν μετὰ τῶν συγχρόνων του ποιητῶν, περιέπεσε, δι' ἄγνωστον λόγον, εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ παντοδυνάμου τότε Αὐγούστου καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ῥώμην καὶ τὸν προσφιλεῖς κύκλον τῶν ὁμοτέχων του καὶ νὰ ἀπέλθῃ ἐξόριστος εἰς Τόμους, μικρὰν παρὰ τὰς νοτίας ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως πόλιν, πλησίον τῆς σημερινῆς Κωστάντζης.

Ἄγνωστα εἶναι τὰ αἷτια τοῦ ὑπερορισμοῦ τοῦ ποιητοῦ· πολλὰ εἰκάζονται, ἀλλ' οὐδὲν τὸ βέβαιον. Ὁ ἴδιος γράφει σχετικῶς (*Tristia* 11, 207) :

*Perdidērint cum me duo crimīna, carmen et error,
Alterius facti culpa silenda mihi.*

(Δύο ἐγκλήματα με κατέστρεψαν, ποίημα καὶ σφάλμα, ἀλλὰ δι' ἑκάτερον πρέπει νὰ σιωπῶ).

Ἄλλὰ καὶ ἐξόριστος δὲν ἔπαυσε νὰ ἀσχολῆται εἰς τὴν ποίησιν ἥτις ἦτο ὁ παρήγορος ἄγγελος ἐν τῇ μονάσει του : « *Gratia, Musa tibi nam tu solacia praebes* » (Σ' εὐχαριστῶ, Μούσα, διότι με παρηγορεῖς).

Τὴν φαιδρότητα ὅμως, τὴν ὁποίαν ἀπέπνεον τὰ πρὸ τῆς ἐξορίας ἔργα του, διαδέχεται καταθλιπτικὴ μελαγχολία. Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του δὲ καὶ τὴν ταπεινωτικὴν καὶ ἐξευτελιστικὴν κολακείαν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ἀπειθῶνων ἐπιστολὰς καὶ ποιήματα πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Ῥώμης, δὲν κατῶρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνάκλησίν του. Ἡδυνήθη ὅμως νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐκεῖ ζωὴν σχετικῶς ἄνετον, διότι ἡ ἐπιβληθεῖσα

εἰς αὐτὸν ποινὴ ἦτο ὑπερορισμὸς (relegatio) καὶ ὄχι φυγάδευσις (aquaе et ignis interdictio), κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδημεύετο ἢ περιουσία καὶ ἠλαττοῦντο τὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

Τὸ 8ον ἀπὸ τῆς ἐξορίας του ἔτος, 17 μ. Χ. ἢ 770 ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἀπέθανεν εἰς τὴν ἄξενον καὶ βάρβαρον ἐκείνην χώραν, ὅπου εἶχε ῥιφθῆ ὁ χαρίεις καὶ κομψὸς ποιητής, εἰς ἡλικίαν 60 περίπου ἐτῶν. Τῷ 1886 ἰδρύθη πρὸς τιμὴν του μνημεῖον ἐν Κωνσταντζῆ τῆς Ῥουμανίας, ὅπου πιστεύεται ὅτι ἀνεκαλύφθη ὁ τάφος του. Δὲν εἶναι γνωστὸν ἂν μετεκομίσθησαν τὰ ὀστᾶ ἢ ἡ κόνις του εἰς Ῥώμην, ὅπως ζῶν εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν.

2. Ἔργα τοῦ Ὀβιδίου.

Τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ Ὀβιδίου διακρίνεται εἰς τρεῖς περιόδους. Αἱ δύο πρῶται περιλαμβάνουν τὰ πρὸ τῆς ἐξορίας ποιήματά του, ἢ δὲ τρίτη τὰ μετ' αὐτήν.

I. Τὰ πρὸ τῆς ἐξορίας.

Εἰς τὴν πρώτην περίοδον ἀνήκουν :

1. Heroïdes (Epistūlae) = 21 ἐπιστολαὶ γυναικῶν τῶν ἡρωικῶν χρόνων.
2. Amores = Ἔρωτες.
3. Medicamina faciēi = φάρμακα τοῦ προσώπου (καλλυντικά).
4. Ars amandi ἢ ars amatoria = ἡ ἐρωτικὴ τέχνη.
5. Remedia amoris = ἀντιφάρμακα τοῦ ἔρωτος.

Εἰς τὴν δευτέραν περίοδον :

1. Metamorphōses = μεταμορφώσεις.
2. Fasti = ἡμερολόγιον, ἀτελὲς λόγῳ τῆς ἐξορίας του.

II. Τὰ μετὰ τὴν ἐξορίαν.

1. Tristia = θρῆνοι.
2. Epistūlae ex Ponto (Pontiaca).
3. Halieutica = ἀλιευτικά.
4. Ibis = Ἴβις.

3.Εισαγωγή εις τὰς Μεταμορφώσεις.

Τὸ ἀξιολογώτερον ἔργον τοῦ Ὀβιδίου εἶναι αἱ Μεταμορφώσεις, ποίημα τῆς διδακτικῆς ποιήσεως, ἐν δακτυλικῷ ἑξαμέτρῳ, διηρημένον εἰς 15 βιβλία. Τὸ χειρόγραφον αὐτῶν εἶχε καύσει ὁ Ὀβίδιος, πρὶν ἢ ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἔξορίαν. Τὸ ἔργον ὅμως ἐσώθη, διότι φίλοι αὐτοῦ κατεῖχον ἀντίγραφα. Ὁ Ὀβίδιος ἐκ φύσεως ἀπέκλινε πρὸς τὰ ἐρωτικά μᾶλλον ποιήματα, τὰ ὅποια καὶ διακρίνονται ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως.

Διὰ τῶν Μεταμορφώσεων ἐπεχείρησεν ἡ μουσά του ὑψηλοτέραν πτῆσιν. Τὸ θέμα τοῦτο, τὸ ὅποιον εἶχον πραγματευθῆ πρὸ αὐτοῦ αἱ Ἀλεξανδρινοί, μάλιστα δὲ ὁ Νίκανδρος (Ἑτεροιούμενα), ὁ Παρθένιος (Μεταμορφώσεις) καὶ ὁ Βοῖος (Ὀρنيθογονία), ἤτο συμφωνον πρὸς τὴν ποιητικὴν ἰδιοφυίαν τοῦ Ὀβιδίου, ὅστις ἐγνώριζεν ἀριστοτεχνικῶς νὰ ποικίλλῃ τὸν λόγον καὶ κομψότατα νὰ περιγράψῃ.

Ἐπιλοτέχνησε λοιπὸν τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις κατὰ τάξιν χρονολογικὴν ἀπὸ τοῦ Χάους μέχρι τοῦ μεταμορφωθέντος εἰς ἀστέρα Ἰουλίου Καίσαρος.

Ἐνότητα ἐπικὴν οὔτε ἔχουν αἱ Μεταμορφώσεις, οὔτε ἤτο δυνατόν νὰ ἔχουν. Οἱ μῦθοι διαδέχονται ἀλλήλους μετὰ χαλαροῦ συνδέσμου καὶ προβάλλονται ἐνώπιόν μας ὡς εἰς κινηματογραφικὴν ταινίαν. Εἶναι ὅμως θαυμαστὴ ἡ ποικιλία καὶ ἡ ἐφευρετικότης τοῦ ποιητοῦ εἰς τὴν ζωηρὰν παράστασιν τῶν ἀτελευτήτων ἐκείνων μυθικῶν μεταβολῶν, 219 περίπου, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ γόνιμος τοῦ Ὀβιδίου φαντασία ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ.

Τὸν ποιητὴν θὰ κρίνωμεν μετὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν δύο ἀνὰ χεῖρας Μεταμορφώσεων « Φαέθων » καὶ « Νιόβη ».

ΜΕΡΟΣ Α'
ΚΕΙΜΕΝΟΝ

LIBER PRIMUS

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

In nova fert animus mutatas dicere formas
corpora : di, coeptis (nam vos mutastis et illas)
adspirate meis, primaque ab origine mundi
ad mea perpetuum deducite tempora carmen!

.....
.....

LIBER SECUNDUS

ΦΑËΘΟΝ

Regia Solis erat sublimibus alta columnis,
clara micante auro flammasque imitante pyropo,
cuius ebur nitidum fastigia summa tegebat;
argenti bifores radiabant lumine valvae.

- 5 materiam superabat opus: nam Mulciber illic
aequora caelarat medias cingentia terras
terrarumque orbem caelumque, quod imminet orbi.
caeruleos habet unda deos, Tritona canorum
Proteaue ambiguum balaenarumque prementem

- 10 Aegaeona suis immania terga lacertis,
 Doridaque et natas, quarum pars nare videtur,
 pars in mole sedens virides siccare capillos,
 pisce vehi quaedam. facies non omnibus una,
 non diversa tamen : qualem decet esse sororum.
- 15 terra viros urbesque gerit silvasque ferasque
 fluminaque et nymphas et cetera numina ruris.
 haec super imposita est caeli fulgentis imago,
 signaque sex foribus dextris totidemque sinistris.
 quo simul acclivo Clymeneia limite proles
- 20 venit et intravit dubitati tecta parentis,
 protinus ad patrios sua fert vestigia vultus
 constititque procul : neque enim propiora ferebat
 lumina. purpurea velatus veste sedebat
 in solio Phoebus claris lucente smaragdis.
- 25 a dextra laevaue Dies et Mensis et Annus
 Saeculaque et positae spatiis aequalibus Horae
 Verque novum stabat cinctum florente corona,
 stabat nuda Aestas et spicea sarta gerebat,
 stabat et Autumnus calcatis sordidus uvis,
- 30 et glacialis Hiems canos hirsuta capillos.
 inde loco medius rerum novitate paventem
 Sol oculis iuvenem, quibus aspicit omnia, vidit,
 « quae » que « viae tibi causa? quid hac » ait « arce petisti,
 progenies, Phaëthon, haud infitianda parenti? »
- 35 ille refert « o lux immensi publica mundi,
 Phoebe, pater, si das huius mihi nominis usum,
 nec falsa Clymene culpam sub imagine celat
 pignora da, genitor, per quae tua vera propago
 credar, et hunc animis errorem detrahe nostris ».
- 40 dixerat. at genitor circum caput omne micantes
 deposuit radios propiusque accedere iussit,
 amplexuque dato « nec tu meus esse negari
 dignus es, et Clymene veros » ait « edidit ortus.
 quoque minus dubites, quod vis pete munus, ut illud
- 45 me tribuente feras. promissis testis adesto

dis iuranda palus, oculis incognita nostris ».

vix bene desierat: currus rogat ille paternos

inque diem alipedum ius et moderamen equorum.

paenituit iurasse patrem. qui terque quaterque

50 concutiens illustre caput « temeraria » dixit

« vox mea facta tua est. utinam promissa liceret

non dare ! confiteor, solum hoc tibi, nate, negarem.

dissuadere licet. non est tua tuta voluntas ;

magna petis, Phaëthon, et quae nec viribus istis

55 munera convenient nec tam puerilibus annis.

sors tua mortalis : non est mortale quod optas.

plus etiam, quam quod superis contingere fas sit,

nescius affectas. placeat sibi quisque licebit :

non tamen ignifero quisquam consistere in axe

60 me valet excepto. vasti quoque rector Olympi,

qui fera terribili iaculatur fulmina dextra,

non agat hos currus. et quid Jove maius habens ?

ardua prima via est, et qua vix mane recentes

enituntur equi. medio est altissima caelo,

65 unde mare et terras ipsi mihi saepe videre

fit timor, et pavida trepidat formidine pectus :

ultima prona via est et eget moderamine certo :

tunc etiam, quae me subiectis excipit undis,

ne ferar in praeceps, Tethys solet ipsa vereri.

70 adde quod assidua rapitur vertigine caelum

sideraque alta trahit celerique volumine torquet.

nitor in adversum, nec me, qui cetera, vincit

impetus, et rapido contrarius evehor orbi.

finge datos currus. quid ages? poterisne rotatis

75 obvius ire polis, ne te citus auferat axis !

forsitan et lucos illic urbesque deorum

concipias animo delubraque ditia donis

esse ? per insidias iter est formasque ferarum.

utque viam teneas nulloque errore traharis,

80 per tamen adversi gradieris cornua Tauri

Haemoniosque arcus violentique ora Leonis

- saevaque circuitu curvantem bracchia longo
 Scorpion atque aliter curvantem bracchia Cancrum.
 nec tibi quadrupedes animosos ignibus illis,
 85 quos in pectore habent, quos ore et naribus efflant,
 in promptu regere est. vix me patiuntur, ubi acres
 incaluere animi, cervixque repugnat habenis.
 at tu, funesti ne sim tibi muneris auctor,
 nate, cave, dum resque sinit, tua corrige vota.
 90 scilicet ut nostro genitum te sanguine credas,
 pignora certa petis? do pignora certa timendo,
 et patrio pater esse metu probor. aspice vultus
 ecce meos! utinamque oculos in pectora posses
 inserere et patrias intus deprendere curas!
 95 denique quicquid habet dives, circumspice, mundus,
 eque tot ac tantis caeli terraeque marisque
 posce bonis aliquid: nullam patiēre repulsam.
 deprecor hoc unum, quod vero nomine poena,
 non honor est: poenam, Phaëthon, pro munere poscis!
 100 quid mea colla tenes blandis, ignare, lacertis?
 ne dubita; dabitur — Stygias iuravimus undas —
 quodcumque optaris: sed tu sapientius opta».
 finierat monitus. dictis tamen ille repugnat
 propositumque premit flagratque cupidine currus.
 105 ergo qua licuit genitor cunctatus, ad altos
 deducit iuvenem, Volcania munera, currus.
 aureus axis erat, temo aureus, aurea summae
 curvatura rotae, radiorum argenteus ordo.
 per iuga chrysolithi positaeque ex ordine gemmae
 110 clara repercusso reddebant lumina Phoebō.
 dumque ea magnanimus Phaëthon miratur opusque
 perspicit, ecce vigil nitido patefecit ab ortu
 purpureas Aurora fores et plena rosarum
 atria. diffugiunt stellae, quarum agmina cogit
 115 Lucifer, et caeli statione novissimus exit.
 quem petere ut terras mundumque rubescere vidit
 cornuaque extremae velut evanescere lunae,

- iungere equos Titan velocibus imperat Horis.
iussa deae celeres peragunt, ignemque vomentes,
120 ambrosiae suco saturos praesepibus altis
quadripedes ducunt adduntque sonantia frena.
tum pater ora sui sacro medicamine nati
contigit et rapidae fecit patientia flammae
imposuitque comae radios praesagaque luctus
125 pectore sollicito repetens suspiria dixit :
« si potes his saltem monitis parere parentis,
parce, puer, stimulis et fortius utere loris.
sponte sua properant : labor est inhibere volantes.
nec tibi directos placeat via quinque per arcus.
130 sectus in obliquum est lato curvamine limes,
zonarumque trium contentus fine polumque
effugit australem iunctamque aquilonibus Arcton.
haec sit iter : manifesta rotae vestigia cernes.
utque ferant aequos et caelum et terra calores.
135 nec preme, nec summum molire per aethera currum.
altius egressus caelestia tecta cremabis,
inferius, terras : medio tutissimus ibis.
neu te dexterior tortum declinet ad Anguem,
neve sinisterior pressam rota ducat ad Aram :
140 inter utrumque tene. Fortunae cetera mando,
quae iuuet et melius, quam tu tibi, consulat opto.
dum loquor, Hesperio positas in litora metas
humida nox tetigit. non est mora libera nobis :
poscimus. effulget tenebris aurora fugatis.
145 corripe lora manu! — vel, si mutabile pectus
est tibi, consiliis, non curribus utere nostris,
dum potes et solidis etiamnunc sedibus astas,
dumque male optatos nondum premis inscius axes.
quae tutus spectes, sine me dare lumina terris ! »
150 occupat ille levem iuvenili corpore currum
statque super, manibusque datas contingere habenas
gaudet et invito grates agit inde parenti.
interea volucres, Pyrois et Eous et Aethon,

- Solis equi, quartusque Phlegon hinnitibus auras
 155 flammiferis implent pedibusque repagula pulsant.
 quae postquam Tethys, fatorum ignara nepotis,
 reppulit, et facta est immensi copia mundi,
 corripuere viam pedibusque per aëra motis
 obstantes scindunt nebulas pennisque levati
 160 praetereunt ortos isdem de partibus Euros.
 sed leve pondus erat, nec quod cognoscere possent
 Solis equi, solitaque iugum gravitate carebat.
 utque labant curvae iusto sine pondere naves
 perque mare instabiles nimia levitate feruntur,
 165 sic onere assueto vacuus dat in aëra saltus
 succutiturque alte similisque est currus inani.
 quod simulac sensere, ruunt tritumque relinquunt
 quadriiugi spatium, nec quo prius, ordine currunt.
 ipse pavet: nec qua commissas flectat habenas,
 170 nec scit, qua sit iter, nec, si sciat, imperet illis.
 tum primum radiis gelidi caluere Triones,
 et vetito frustra temptarunt aequore tingui.
 quaeque polo posita est glaciali proxima Serpens,
 frigore pigra prius nec formidabilis ulli,
 175 incaluit sumpsitque novas fervoribus iras.
 te quoque turbatum memorant fugisse, Boote,
 quamvis tardus eras et te tua plaustra tenebant.
 ut vero summo despexit ab aethere terras
 infelix Phaëthon penitus, penitusque iacentes,
 180 palluit, et subito genua intremuere timore,
 suntque oculis tenebrae per tantum lumen obortae.
 et iam mallet equos numquam tetigisse paternos:
 iam cognosse genus piget et valuisse rogando:
 iam Meropis dici cupiens ita fertur, ut acta
 185 praecipiti pinus borea, cui victa remisit
 frena suus rector, quam dis votisque reliquit.
 quid faciat? multum caeli post terga relictum,
 ante oculos plus est. animo metitur utrumque,
 et modo, quos illi fatum contingere non est,

- 190 prospicit occasus ; interdum respicit ortus.
 quidque agat, ignarus stupet et nec frena remittit,
 nec retinere valet, nec nomina novit equorum.
 sparsa quoque in vario passim miracula caelo
 vastarumque videt trepidus simulacra ferarum.
- 195 est locus, in geminos ubi bracchia concavat arcus
 Scorpius, et cauda flexisque utrimque lacertis
 porrigit in spatium signorum membra duorum.
 hunc puer ut nigri madidum sudore veneni
 vulnera curvata minitantem cuspide vidit,
- 200 mentis inops gelida formidine lora remisit.
 quae postquam summo tetigere iacentia tergo,
 exspatiantur equi, nulloque inhibente per auras
 ignotae regionis eunt, quaque impetus egit,
 hac sine lege ruunt altoque sub aethere fixis
- 205 incursant stellis rapiuntque per avia currum.
 et modo summa petunt, modo per declive viasque
 praecipites spatio terrae propiore feruntur :
 inferiusque suis fraternos currere Luna
 admiratur equos, ambustaque nubila fumant.
- 210 corripitur flammis, ut quaeque altissima, tellus,
 fissaque agit rimas et suis aret adeptis.
 pabula canescunt, cum frondibus uritur arbor,
 materiamque suo praebet seges arida damno.
 parva queror : magnae pereunt cum moenibus urbes,
- 215 cumque suis totas populis incendia gentes
 in cinerem vertunt. silvae cum montibus ardent :
 ardet Athos Taurusque Cilix et Tmolus et Oete
 et tum sicca, prius creberrima fontibus, Ide
 virgineusque Helicon et nondum Oeagrius Haemos.
- 220 ardet in immensum geminatis ignibus Aetne.
 Parnassusque biceps et Eryx et Cynthus et Othrys,
 et tandem nivibus Rhodope caritura, Mimasque
 Dindymaque et Mycale natusque ad sacra Cithaeron.
 nec prosunt Scythiae sua frigora : Caucasus ardet
- 225 Ossaque cum Pindo maiorque ambobus Olympus,

- aëriaeque Alpes et nubifer Appenninus.
 tum vero Phaëthon cunctis e partibus orbem
 aspicit accensum nec tantos sustinet aestus.
 ferventesque auras velut e fornace profunda
 230 ore trahit, currusque suos candescere sentit ;
 et neque iam cineres eiectatamque favillam
 ferre potest, calidoque involvitur undique fumo ;
 quoque eat, aut ubi sit. picea caligine tectus
 nescit, et arbitrio volucrum raptatur equorum.
 235 sanguine tunc credunt in corpora summa vocato
 Aethiopum populos nigrum traxisse colorem.
 tum facta est Libye raptis umoribus aestu
 arida. tum nymphae passis fontesque lacusque
 deflevire comis. quaerit Boeotia Dircen,
 240 Argos Amymonen, Ephyre Pirenidas undas.
 nec sortita loco distantes flumina ripas
 tuta manent, mediis Tanais fumavit in undis,
 Peneosque senex, Teuthranteusque Caicus,
 et celer Ismenos cum Phegiaco Erymantho,
 245 arsurusque iterum Xanthus, flavusque Lycormas,
 quique recurvatis ludit Maeandros in undis,
 Mygdoniusque Melas et Taenarius Eurotas.
 arsit et Euphrates Babylonius, arsit Orontes,
 Thermodonque citus, Gangesque, et Phasis, et Hister.
 250 aestuant Alpheus, ripae Spercheides ardent ;
 quodque suo Tagus amne vehit, fluit ignibus, aurum.
 et quae Maeonias celebrabant carmine ripas
 flumineae volucres, medio caluere Caystro.
 Nilus in extremum fugit perterritus orbem
 255 occulitque caput, quod adhuc latet. ostia septem
 pulverulenta vacant, septem sine flumine valles.
 fors eadem Ismarios Hebrum cum Strymone siccant,
 Hesperiosque amnes, Rhenum Rhodanumque Padumque
 cuique fuit rerum promissa potentia Thybrin.
 260 dissilit omne solum, penetratque in Tartara rimis
 lumen et infernum terret cum coniuge regem.

- et mare contrahitur, siccaeque est campus harenae
quod modo pontus erat; quosque altum texerat aequor,
existunt montes et sparsas Cycladas augent.
- 265 ima petunt pisces, nec se super aequora curvi
tollere consuetas audent delphines in auras.
corpora phocarum summo resupina profundo
exanimata natant. ipsum quoque Nerea fama est
Doridaque et natas tepidis latuisse sub antris.
- 270 ter Neptunus aquis cum torvo bracchia vultu
exserere ausus erat; ter non tulit aëris ignes.
alma tamen Tellus, (ut erat circumdata ponto,
inter aquas pelagi contractos undique fontes,
qui se condiderant in opacae viscera matris,
275 sustulit oppressos) collo tenus arida vultus,
opposuitque manum fronti, magnoque tremore
omnia concutiens paulum subsedit et infra
quam solet esse, fuit; sacraque ita voce locuta est :
« si placet hoc meruique, quid o tua fulmina cessant,
280 summe deum? liceat periturae viribus ignis,
igne perire tuo, clademque auctore levare.
vix equidem fauces haec ipsa in verba resolvo » —
presserat ora vapor « tostos en aspice crines,
inque oculis tantum, tantum super ora favillae.
- 285 hosne mihi fructus, hunc fertilitatis honorem
officiiue refers, quod adunci vulnere aratri
rastrorumque ferro totoque exerceor anno,
quod pecori frondes, alimentaue mitia, fruges
humano generi, vobis quoque tura ministro?
- 290 sed tamen exitium fac me meruisse : quid undae,
quid meruit, fratër? cur illi tradita sorte
aequora decrescunt et ab aethere longius absunt?
quodsi nec fratris, nec te mea gratia tangit,
at caeli miserere tui. circumspice utrumque.
- 295 fumat uterque polus. quos si vitiaverit ignis,
atria vestra ruent. Atlas en ipse laborat,
vixque suis umeris candentem sustinet axem.

- si freta, si terrae pereunt, si regia caeli
 in chaos antiquum confundimur eripe flammis
 300 .siquid adhuc superest, et rerum consule summae ».
- dixerat haec Tellus: neque enim tolerare vaporem
 ulterius potuit nec dicere plura, suumque
 rettulit os in se propriaeque manibus antra.
 305 at pater omnipotens Superos testatus et ipsum
- qui dederat currus nisi opem ferat. omnia fato
 interitura gravi summam petit arduus arcem,
 unde solet latis nubes inducere terris,
 unde movet tonitrus vibrataque fulmina iactat.
 310 tunc habuit nec quos caelo dimitteret imbres.
- intonat et dextra libratum fulmen ab aure
 misit in aurigam pariterque animaque rotisque
 expulit et saevos compescuit ignibus igne.
 315 consternantur equi et saltu in contraria facto
- colla iugo eripiunt abruptaque lora relinquunt.
 illic frena iacent, illic temone revulsus
 axis, in hac radii fractarum parte rotarum,
 sparsaque sunt late laceri vestigia currus.
 320 at Phaëthon, rutilos flamma populante capillos
- volvitur in praeceps longoque per aëra tractu
 fertur, ut interdum de caelo stella sereno,
 etsi non cecidit, potuit cecidisse videri.
 quem procul a patria maximus orbe
 excipit Eridanus, fumantiaque abluit ora.
 325 Naidēs Hesperiae trifida fumantia flamma
- corpora dant tumulo, signant quoque carmine saxum
 « hic situs est Phaëthon, currus auriga paterni ;
 quem si non tenuit, magis tamen excidit ausis ».
- 330 nam pater obductos, luctu miserabilis aegro,
 considerat vultus ; et, si modo credimus, unum
 isse diem sine sole ferunt, incendia lumen
 praebebant, aliquisque malo fuit usus in illo.
 At Clymene postquam dixit quaecumque fuerunt

- in tantis dicenda malis, lugubris et amens
 335 et laniata sinus totum percensuit orbem :
 exanimesque artus primo, mox ossa requirens,
 repperit ossa tamen peregrina condita ripa,
 incubuitque loco, nomenque in marmore lectum
 perfudit lacrimis et aperto pectore fovit.
 340 nec minus Heliades lugent, et inania morti
 munera, dant lacrimas, et caesae pectora palmis
 non auditorum mirares Phaëthonta querelas
 nocte dieque vocant, adsternunturque sepulcro.
 luna quater iunctis implerat cornibus orbem :
 345 illae more suo, nam morem fecerat usus,
 plangorem dederant. e quis Phaëthusa, sororum
 maxima, cum vellet terra procumbere, quæta est
 deriguisse pedes ad quam conata venire
 candida Lampetie subito radice retenta est.
 350 tertia cum crinem manibus laniare pararet
 avellit frondes. hæc stipite crura teneri,
 illa dolet fieri longos sua bracchia ramos.
 dumque ea mirantur, complectitur inguina cortex
 perque gradus uterum pectusque umerosque manusque
 355 ambit. et exstabant tantum ora vocantia matrem.
 quid faciat mater, nisi quo trahat impetus illam,
 huc eat atque illuc et, dum licet, oscula iungat?
 non satis est; truncis avellere corpora temptat
 et teneros manibus ramos abrumpit. at inde
 360 sanguineae manant tamquam de vulnere, guttae.
 « parce, precor, mater », quaecumque est saucia, clamat,
 « parce, precor, nostrum laceratur in arbore corpus.
 iamque vale » — cortex in verba novissima venit.
 inde fluunt lacrimae, stillataque sole rigescunt
 365 de ramis electra novis, quæ lucidus amnis
 excipit et nuribus mittit gestanda Latinis.

LIBER SEXTUS

NIOBE

-
- 146 Lydia tota fremit, Phrygiaeque per oppida facti
rumor it et magnum sermonibus occupat orbem.
ante suos Niobe thalamos cognoverat illam
tum cum Maeoniam virgo Sipylumque colebat :
- 150 nec tamen admonita est poena popularis Arachnes
cedere caelitibus, verbisque minoribus uti.
multa dabant animos. sed enim nec coniugis artes
nec genus amborum magnique potentia regni
sic placuere illi, quamvis ea cuncta placerent
- 155 ut sua progenies, et felicissima matrum
dicta foret Niobe, si non sibi visa fuisset.
nam sata Tiresia venturi praescia Manto
per medias fuerat, divino concita motu,
vaticinata vias, « Ismenides, ite frequentes
- 160 et date Latonae Latonigenisque duobus
cum prece tura pia, lauroque innectite crinem :
ore meo Latona iubet ». paretur, et omnes
Thebaïdes iussis sua tempora frondibus ornant
turaque dant sanctis et verba precantia flammis.
- 165 ecce venit comitum Niobe celeberrima turba
vestibus intexto Phrygiis spectabilis auro
et, quantum ira sinit, formosa movensque decoro
cum capite immissos umerum per utrumque capillos
constitit : utque oculos circumtulit alta superbos
- 170 « quis furor, auditos » inquit « praeponere visis

- caelestes? aut cur colitur Latona per aras,
 numen adhuc sine ture meum est? mihi Tantalus auctor,
 cui licuit soli Superiorum tangere mensas,
 Pleiadum soror est genetrix mea, maximus Atlas
 175 est avus, aetherium qui fert cervicibus axem :
 Juppiter alter avus socero quoque gloriior illo.
 me gentes metuunt Phrygiae, me regia Cadmi
 sub domina est. fidibusque mei commissa mariti
 moenia cum populis a meque viroque reguntur.
 180 in quamcumque domus adverti lumina partem
 immensae spectantur opes. accedit eodem
 digna dea facies. huc natas adice septem
 et totidem iuvenes, et mox generosque nurusque.
 quaerite nunc, habeat quam nostra superbia causam.
 185 nescio quoque audete satam Titanida Coeo
 Latonam praeferre mihi, cui maxima quondam
 exiguam sedem pariturae terra negavit !
 nec caelo nec humo nec aquis dea vestra recepta est.
 exsul erat mundi, donec miserata vagantem
 190 « hospita tu terris erras, ego » dixit « in undis »,
 instabilemque locum Delos dedit; illa duorum
 facta parens ; uteri pars haec est septima nostri.
 sum felix : quis enim neget hoc? felixque manebo :
 hoc quoque qui dubitet ? tutam me copia fecit.
 195 maior sum, quam cui possit Fortuna nocere ;
 multaque ut eripiat, multo mihi plura relinquet.
 excessere metum mea iam bona. fingite demi
 huic aliquid populo natorum posse meorum,
 non tamen ad numerum redigar spoliata duorum,
 200 Latonae turbam ! qua quantum distat ab orba ?
 ite, propere ite, satis sacri est ; laurumque capillis
 ponite », deponunt infectaque sacra relinquunt,
 quodque licet, tacito venerantur murmure numen.
 indignata dea est, summoque in vertice Cynthi
 205 talibus est dictis gemina cum prole locuta :
 « en ego vestra parens, vobis animosa creatis,

- et, nisi Junoni, nulli cessura dearum,
 an dea sim, dubitor, perque omnia saecula cultis
 arceor, o nati, nisi vos succurritis, aris.
 210 nec dolor hic solus : dira convicia facto
 Tantalus adiecit, vosque est postponere natis
 ausa suis, et me, quod in ipsam recidat, orbam
 dixit, et exhibuit linguam scelerata paternam ».
 adiectura preces erat his Latona relatis :
 215 « desine ! » Phoebus ait « poenae mora longa querela est »
 dixit idem Phoebe celerique per aëra lapsu
 contigerant tecti Cadmeida nubibus arcem.
 planus erat lateque patens prope moenia campus,
 assiduis pulsatus equis, ubi turba rotarum
 220 duraque mollierat subiectas ungula glaebas.
 pars ibi de septem genitis Amphione fortes
 conscendunt in equos, Tyrioque rubentia suco
 terga premunt, auroque graves moderantur habenas.
 e quibus Ismenos, qui matri sarcina quondam
 225 prima sua fuerat, dum certum flectit in orbem
 quadrupedis currus, spumantiaque ora coërcet,
 « ei mihi ! » conclamat, medioque in pectore fixa
 tela gerit, frenisque manu moriente remissis
 in latus a dextro paulatim defluit armo.
 230 proximus, audito sonitu per inane pharetrae,
 frena dabat Sipylus : veluti cum praescius imbris
 nube fugit visa, pendentiaque undique rector
 carbasa deducit, ne qua levis effluat aura.
 frena dabat : dantem non evitabile telum
 235 consequitur, summaque tremens cervice sagitta
 haesit, et exstabat nudum de gutture ferrum.
 ille, ut erat, pronus per crura admissa iubasque
 volvitur, et calido tellurem sanguine foedat.
 Phaedimus infelix et aviti nominis heres
 240 Tantalus, ut solito finem imposuere labori
 transierant ad opus nitidae iuvenile palaestrae :
 et iam contulerant arto luctantia nexu

- pectora pectoribus, cum tento concita nervo,
sicut erant iuncti, traiecit utrumque sagitta.
- 245 ingemuere simul, incurvata dolore
membra solo posuere ; simul suprema iacentes
lumina versarunt, animam simul exhalarunt.
aspicit Alphenor, laniataque pectora plangens
advolat, ut gelidos complexibus allevet artus,
- 250 inque pio cadit officio ; nam Delius illi
intima fatifero rupit praecordia ferro.
quod simul eductum, pars est pulmonis in hamis
eruta, cumque anima cruor est effusus in auras.
at non intonsum simplex Damasichthona vulnus
- 255 afficit. ictus erat, qua crus esse incipit, et qua
mollia nervosus facit internodia poples ;
dumque manu temptat trahere exitiabile telum,
altera per iugulum pennis tenus acta sagitta est.
expulit hanc sanguis, seque ei aculatus in altum
- 260 emicat, et longe terebrata prosilit aura.
ultimus Ilioneus non profectura precando
brachia sustulerat, « di » que « o communiter omnes »
dixerat, ignarus non omnes esse rogandos,
« parcite ! » motus erat, cum iam revocabile telum
- 265 non fuit, Arcitenens, minimo tamen occidit ille
vulnere, non alte percusso corde sagitta.
fama mali populique dolor lacrimaeque suorum
tam subitae matrem certam fecere ruinae,
mirantem potuisse, irascentemque, quod ausi
- 270 hoc essent superi, quod tantum iuris haberent.
nam pater Amphion ferro per pectus adacto
finierat moriens pariter cum luce dolorem.
heu quantum haec Niobe Niobe distabat ab illa,
quae modo Latois populum summo verat aris
- 275 et mediam tulerat gressus resupina per urbem,
invidiosa suis, at nunc miseranda vel hosti.
corporibus gelidis incumbit, et ordine nullo
oscula dispensat natos suprema per omnes

- a quibus ad caelum liventia bracchia tollens
 280 « pascere, crudelis, nostro, Latona, dolore,
 (pascere, ait, satiaque meo tua pectora luctu :)
 corque ferum satia ! » dixit : « per funera septem
 efferor. exsulta, victrixque inimica triumphā.
 cur autem victrix ? miserae mihi plura supersunt,
 285 quam tibi felici : post tot quoque funera vinco ».
 dixerat, et sonuit contento nervus ab arcu ;
 qui praeter Nioben unam conterritis omnes.
 illa malo est audax. stabant cum vestibus atris
 ante toros fratrum demisso crine sorores
 290 e quibus una trahens haerentia viscere tela
 imposito fratri moribunda relanguit ore ;
 altera solari miserum conata parentem
 conticuit subito, duplicataque vulnere caeco est ;
 (oraque compressit, nisi postquam spiritus ibat.)
 295 haec frustra fugiens collabitur : illa sorori
 immoritur ; latet haec, illam trepidare videres.
 sexque datis leto diversaque vulnera passis
 ultima restabat ; quam toto corpore mater,
 tota veste tegens, « unam minimamque relinque !
 300 de multis minimam posco » clamavit « et unam ! »
 dumque rogat, pro qua rogat, occidit. orba resedit
 exanimis inter natos natasque virumque,
 deriguitque malis, nullos movet aura capillos,
 in vultu color est sine sanguine, lumina maestis
 305 stant immota genis : nihil est in imagine vivum.
 ipsa quoque interius cum duro lingua palato
 congelat, et venae desistunt posse moveri ;
 nec flecti cervix nec bracchia reddere motus
 nec pes ire potest : intra quoque viscera saxum est.
 310 flet tamen, et validi circumdata turbine venti
 in patriam rapta est. ibi fixa cacumine montis
 liquitur, et lacrimas etiam nunc marmora manant.

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Α'. ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

(Βιβλ. I, 1 - 4)

1 - 4. animus = ψυχὴ (= cupīdo = ἐπιθυμία). fert (ῥ. fero) = φέρει, παρακινεῖ. — dicēre (= canere) = ψάλλω. forma mutāta = μόρφῃ ἀλλαγεῖσα, (γενομένη) μεταμόρφωσις. di = κλητ. τοῦ deus. coeptum = τὸ ἀρξάμενον (ἔργον). et illas = etiam illas (formas). adspiro = προσπνέω, βοηθῶ. ad = usque ad mea tempora. dedūco = κατὰ γω καθοδηγῶ: ἡ φ. σειρά: animus (meus) fert (me) dicēre formas mutātas in corpora nova. di, adspirāte meis coeptis (nam vos muta(vi)stis et illas) et deducite carmen ab origine prima mundi (usque) ad mea tempōra.

Β'. ΦΑΕΘΩΝ

(Βιβλ. II, στ. 1 - 366)

1 - 18. regia (domus). sublīmis, ἐπίθ. = ὑψηλός. columna = κίων. mico-ui (α') = στίλβω. imītor, ῥ. = μιμοῦμαι, ὁμοιάζω. pyrōpus, ἐπίθ. = πυρωπός (λέξ. ἑλλ. : κρᾶμα χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ). ebur-ōris = ὀδοῦς ἐλέφαντος (κ. φίλντισι). fastigium = ἀέτωμα (ναοῦ, ἀνακτόρου). nitīdus, ἐπίθ. = στιλπνός: ἡ φου. σειρά: cuius fastigia summa tegebat ebur nitidum. bifōris, -e, ἐπίθ. = δίθυρος. radio, ῥ. α' = ἀκτινοβολῶ. valva καὶ συνηθέστ. valvae-arum = δίφυλλος θύρα. opus-ēris, οὐδ. = ἔργον (τέχνη). Mulcīber-ēris ἡ -bri = ὁ "Ἡφαιστος, qui mulcet = μαλάσσει (ferrum). illic, ἐπίρ. = ἐκεῖ (ἐπὶ τῶν θυρῶν τοῦ ἀνακτόρου). cae-

lārat, ῥ. caelo = κατασκευάζω με τέχνην. cingo ῥ. (γ') = περιβάλλω
 immineo - ēre = επικρέμαμαί τινι. Orbis-is = ἡ Οἰκουμένη. caeruleus, ἐπίθ. = κυάνεος, μαῦρος : caeruleus deus = κυανοχαίτης θεός (θαλάσσιοι θεοί). habet unda (coelatos deos). Triton-ōnis = ὁ Τρίτων, θαλάσσιος θεός : υἱός τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, προηγέτο τοῦ ἄρματος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἐσάλπιζε διὰ μεγάλου κογχυλίου. canōrus, ἐπίθ. = εὐμολπος, γλυκὺς τραγουδιστής. Protēus-i = ὁ Πρωτεύς : θαλάσσιος θεός με πρόφητ. δύναμιν, βόσκων τὰ τέρατα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ δυνάμενος νὰ λαμβάνη πᾶσαν φανταστικὴν μορφήν (προσωποποιία τῶν κυμάτων.) ambiguus, ἐπίθ. = ἀμφίβολου (ἐπίθ. τοῦ Πρωτέως λόγω τῶν μεταμορφώσεών του). balaēna = φάλαινα. Aegaeon-ōnis = θαλάσσιος γίγας ἐκατόγχειρ : εἰκονίζετο καθήμενος ἐπὶ ῥάχews φαλαίνης. immānis, ἐπίθ. = ὑπερμεγέθης. lacertus, οὐσ. = ὁ βραχίων. Ἡ φυσ. σειρά : Aegaeona (caelārat) prementem immania terga balaenarum suis lacertis. Doris-īdis ἡ Δωρίς : συνεζεύχθη τὸν Νηρέα, ἐξ οὗ ἐγεννήθησαν αἱ πενήκοντα Νηρηίδες. nata (nascor) = θυγάτηρ. nare, ῥ. no = κολυμβῶ (νήχομαι). moles-is (ἄρσ.) = βράχος, σκόπελος. virīdis-is-e, ἐπίθ. = πράσινος, θαλερός. sicco, ῥῆμα = ξηραίνω (κ. στεγνώνω). capillus, ἄρσ. = ἡ κόμη. virides capillos siccare (videntur). piscis-is ἄρσ. = ὁ ἰχθύς. quaedam (videntur) vehi pisce. facies non (est) una omnibus (natis). decet, ῥ. τριτοπρόσ. = πρέπει : qualem decet esse (faciem) sororum. gero, ῥ. = φέρω, gerit (caelatas). numina ruris = οἱ δαίμονες τῶν ἀγρῶν, τῆς ὑπαίθρου. haec super, δηλ. ὑπεράνω τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης. fulgeo-lsi-ēre = λάμπω. Signa = οἱ ἀστερισμοὶ τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου, δώδεκα, σχηματίζοντες κύκλον, ὃν διατρέχει ἐτησίως ὁ ἥλιος. sex foribus dextris = ἕξ ἐπὶ τοῦ δεξιῦ φύλλου τῆς θύρας.

19 - 46. quo, ἐπίρ. = ὅπου. simul. . . venit = εὐθύς ὡς ἔφθασε. acclīvus, ἐπίθ. = ἀνωφερής. proles-is, θηλ. = γόνος, τέκνον. Clymeneia = Κλυμενίη : Ὁ Φαέθων, ἐκ τῆς Κλυμένης (αὕτη ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, βασίλισσα τῶν Αἰθιοπῶν.) limes-ītis = ἡ ὁδός. dubitātus parens = ὁ ἀμφίβολου γονεύς : περὶ τῆς πατρότητος τοῦ ἥλιου εἶχεν ἀμφιβολίας ὁ Φαέθων, ὁ δὲ Ἐπαφος, υἱός τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡούς, εἶπεν εἰς τὸν Φαέθοντα ὅτι ἦτο υἱός τοῦ ἥλιου. protīnus, ἐπίρ. = εὐθύς. Ἡ φυσ. σειρά εἶναι : protīnus fert (Phaëthon) sua vestigia ad pa-

trios vultus et constītit procul. procul, ἐπίρρ. = μακράν. neque enim ferebat lumina solis propiora = καὶ διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν λάμπιν τοῦ Ἑλίου ἀπὸ πολὺ πλησίον (ἐξ ἐγγυτέρας ἀποστάσεως). velatus τοῦ velo = καλύπτω. solium-i = βασιλικὸς θρόνος. smaragdus, οὐσ. = ὁ σμάραγδος : πολύτιμος λίθος πρασίνου χρώματος. Dies, mensis, annus. . . : προσοπωποιεῖ τὰς διαιρέσεις ταύτας τοῦ χρόνου καὶ δημιουργεῖ θεότητας περιστοιχιζούσας τὸν θρόνον τοῦ Ἑλίου καὶ ἐτοίμους νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγὰς του. Horae = αἱ Ὁραι, θυγατέρες τῆς Θέμιδος positae spatiis aequalibus : διότι αἱ ὥραι τοῦ ἔτους εἶναι ἴσως διαρκείας. Ver novum = τὸ νεαρὸν ἔαρ : οὕτως ἐλέγετο ὁ πρῶτος μῆν τοῦ ἔαρος. cinetus τοῦ ῥ. cingor = περιβάλλομαι, στεφανοῦμαι. nudus, ἐπίθ. = γυμνός (ἐλαφρὰ ἐνδεδυμένος). spicēus, ἐπίθ. = σταχυίνος. sertum, οὐδ. = στέφανος. sordīdus, ἐπίθ. = ῥυπαρός. calcata uva = πατημένη σταφυλή. glaciālis, ἐπίθ. = παγετώδης. hirsūtus, ἐπίθ. ἀχμηρός, δασύς. canus, ἐπίθ. = πολίος· κανονικώτερον θὰ ἔλεγεν : habens Hiems canos capillos hirsutos. inde, ἐπίρρ. = ἐκεῖθεν, δηλ. ex solio. vidit Sol loco medius = εἶδεν ὁ Ἥλιος ἀπὸ τῆν ἐν τῷ μέσῳ θέσιν του. paventem : paveo = φοβοῦμαι. aio, ἐλλειπτ. ῥῆμα = λέγω. progenies = τέκνον. infitianda : ῥ. infitior = ἀρνοῦμαι. haud infitianda parenti = τοῦ ὁποίου τὴν πατρότητα δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ (γνήσιο παιδί μου). refert = respondet. immensus, ἐπίθ. = ἄμετρος. culpa. οὐσ. = πταῖσμα, μοιχεία. celo, ῥ. = καλύπτω. ἀποκρύπτω. pignus, -ōris, οὐδ. = ἐνέχυρον, ἀπόδειξις. propāgo -īnis = ἀποφυάς, ἔκγονος. Ἡ φουσ. σειρά : da pignora, genitor, per quae credar (esse) tua vera propāgo. error = ἀμφιβολία. detrāho, ῥ. = ἀφαιρῶ. animis nostris ἀντι animo meo. dixerat (Phaëthon). accedēre propius : διότι ὁ Φαέθων εἶχε σταθῆ μακράν τοῦ πατρός του, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐκτυφλωτικὴν του λάμπιν. amplexus-us = περίπτυξις, ἀσπασμός. edo -īdi-ītum (γ') = ἐκφέρω, ἀποκαλύπτω. ortus-us = ἀνατολή, γέννησις. quoque minus. . . et ut minus. . . quod vis = ὅ,τι δήποτε θέλεις. munus-ēris, οὐδ. = χάρις, δῶρον, testis adesto = μάρτυς ἔστω. palus -ūdis = τὸ ἔλος : τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς ἐν Ἀθῆναις, εἰς τὸ ὁποῖον ὠρκίζοντο οἱ θεοί. Ἡ Στυξ ἐγέννησε τὴν Νίκην, ἥτις ἐβοήθησε τὸν Δία εἰς τὸν ἀγῶνά του κατὰ τῶν γιγάντων καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὴν ἐδέχθη νὰ ὠρκίζονται οἱ θεοὶ εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρός της, οἱ ἐπιορκοῦντες δὲ ἔστεροῦντο τῆς ιδιότητος τοῦ θεοῦ ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη.

47. *vix bene* = εὐθὺς ὡς. *desierat (sol)*, τοῦ *desīno* = παύομαι, τελειώνω. *alīpes -ēdis* = πτερόπους. *ius-uris* = δικαίωμα, ἐξουσία. *moderamen -īnis* = πηδάλιον, ἡνία. *in diem (unum)*.

49. *paenituit iurasse patrem* = μετενόησε, διότι ἔδωκεν ἔνορκον ὑπόσχεσιν ὁ πατήρ. *concutiens τοῦ concutio* = σείω. *temerarius*, ἐπίθ. παράλογος· ἡ φύσ. *σειρά* : *vox mea facta est tua (voce) temeraria* = ἡ ὑπόσχεσίς μου ἀπεδείχθη παράλογος διὰ τῆς αἰτήσεώς σου. *utīnam licēret* = εἴθε νὰ ἐπετρέπετο· (διατί δὲν ἐπετρέπετο νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του ;) *negarem (si licēret)*. *dissuadeo, ῥ.* = ἀποδοκιμάζω. *tutus*, ἐπίθ. = ἀσφαλής, ἀκίνδυνος. *convenient* τοῦ τριτοπρ. *convēnit* = ἀρμόζει. Ἡ πλήρης *σειρά* : *petis magna munera et (talìa) ut nec viribus (tuis) istis convenient* = ζητεῖς μεγάλα δῶρα καὶ τοιαῦτα, ὥστε νὰ μὴ ἀρμόζουν εἰς τὰς δυνάμεις αὐτάς· ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ *puerilibus annis*. *sors -rtis* = ἡ μοῖρα, ἡ φύσις. *affecto, ῥ.* = ἐπιθυμῶ πολὺ. *placeat sibi quisque licebit*· κατ' ἔννοιαν : ἐπιτρέπεται εἰς ἕκαστον τῶν θεῶν νὰ ἔχῃ πολὺ μεγάλην ἰδέαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐν τούτοις ὅμως. . . — *consisto, ῥ.* = ἴσταμαι ὄρθιος. *ignifer axis* = πυρφόρος ἄξων (ἀμάξης), πυρφόρον ἄρμα. *me excepto* = ἐμοῦ ἐξαιρουμένου. *valet* : ἀντικ. αὐτοῦ *consistere* = δύναται νὰ σταθῇ. *non agat hos currus* = δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ κυβερνήσῃ αὐτὸ τὸ ἄρμα. *arduus* = ἀνηφορικός. *prima via* : ἐννοεῖ τὸ πρῶτον μέρος τῆς τροχιᾶς, τὴν ὁποίαν θὰ ἠκολούθει τὸ ἠλιακὸν ἄρμα. *enitor* = προσπαθῶ, ἀναβαίνω. *vix enitantur* = μόλις καὶ μετὰ βίας μποροῦν ν' ἀναβοῦν. *mane, ἐπίρ.* = πρωί. *recens -ntis* = πρόσφατος, ζωηρός. *medio caelo est altissima (via) unde* = ὀπόθεν, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ, δι' οὗ διήρχετο τὸ ἄρμα, τὸ ζενίθ. *trepido, ῥ.* = τρέμω. *ultima (via)* = τὸ τέρμα τῆς τροχιᾶς. *pronus* = κατωφερής. *egeo* = ἔχω ἀνάγκην. *in praeceps* (ἐπιρρηματικῶς) = εἰς τὴν ἄβυσσον. *Tethys -yos* = ἡ Τηθύς : θεὰ θαλασσία, προσωποποιία τῆς θαλάσσης, ἐν ἧ ἐπίστευον, ὅτι ὁ Ἥλιος διανυκτερεύει. *adde ῥ. addo* = προστίθημι, συνυπολογίζω. *assiduus*, ἐπίθ. = ἀδιάλειπτος, συνεχής. *vertigo -inis* = στροφή. *rapitur caelum* = κινεῖται μετὰ μεγάλης ταχύτητος. *volūmen -inis* = περιστροφή. *nitor in adversum* = ὀρμῶ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, δηλαδὴ πρὸς ἀνατολάς. Τὸ νόημα : ὁ οὐρανὸς στρέφεται ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς ἔλκων μεθ' ἑαυτοῦ τὰ ἄστρα· ἐν τῷ μεταξύ ὅμως

ὁ "Ἡλιος δι' ἀντιθέτου λοξῆς κινήσεως προχωρεῖ ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς. nec. . . impetus, ἡ φυσικὴ σειρὰ : nec me vincit impetus qui cetera (vincit), δηλ. δὲν μὲ παρασύρει ἢ φορὰ, ἤτις ἔλκει τὰ ἄλλα ἄστρα : φέρομαι πρὸς δυσμὰς μετὰ τῶν ἄλλων ἄστρον, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ κατευθυνθῶ μὲ ἰδικήν μου κίνησιν πρὸς ἀνατολάς. rapido orbi contrarius evēhor = φέρομαι ἀντιθέτως πρὸς τὸν πρὸς δυσμὰς τάχιστα στρεφόμενον οὐρανόν. fingo, ῥ. = φαντάζομαι. finge datos (esse) currus = φαντάσθητι ὅτι σοῦ ἐδόθη τὸ ἄρμα (καὶ ἀνέλαβες τὴν ἡνιοχίαν). obvius eo = βαδίζω κατ' ἀντίθετον πρὸς τι διεύθυνσιν. poterisne rotatis obvius ire polis? = θὰ δυνηθῆς νὰ βαδίσης κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν πρὸς τὴν περιστροφὴν τῶν πόλων τοῦ οὐρανοῦ; citus axis = ὁ ταχὺς ἄξων τοῦ οὐρανοῦ, ἐνταῦθα αὐτὸς ὁ οὐρανός. Ἡ πλήρης διατύπωσις εἶναι : poteris ire ita, ut non conferat te citus axis. concipio animo = συλλαμβάνω τι ἐν τῷ νῷ, φαντάζομαι. illic = ἐκεῖ, εἰς τὰ οὐράνια ὕψη. ditia, οὐδ. πληθυντ. ἀρχαῖκ. dis ἀντὶ dīves = πλούσιος.

80 - 86. gradiēris, ῥ. gradior = βαδίζω. adversi Tauri : ἐννοεῖ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ταύρου, ὅστις ἐπὶ χετο κατὰ τοῦ Φαέθοντος ἐκ τῆς ἀντιθέτου διεύθυνσεως, διότι ὁ "Ἡλιος διὰ τῆς κινήσεώς του φέρεται ἀπὸ τοῦ Κριοῦ πρὸς τὸν Ταῦρον, ἀπὸ τοῦ Ταύρου πρὸς τοὺς Διδύμους κλπ. Haemonii arcus : ἐννοεῖ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ τοξοφόρου Κενταύρου Χείρωνος. Ὁ Χείρων, εἰς ἐκ τῶν Κενταύρων, παριστάνετο ἔχων κατὰ μὲν τὸ ἄνω μέρος σῶμα ἀνθρώπου, κατὰ δὲ τὸ κάτω σῶμα ἵππου. Οὗτος ἐξῆσεν ἐν Αἰμονίᾳ, τῇ σημερινῇ Θεσσαλίᾳ, καὶ ὑπῆρξε παιδαγωγὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του κατηστερώθη. ora Leōnis : ἐννοεῖ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος. circuitus, -us = περιφέρεια. curvo, ῥ. = κάμπτω. Scorpius : ὁ ὄγδοος ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου. Cancer, -cri = ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Καρκίνου. aliter curvantem brachia : ὁ Καρκίνος κάμπτει κατὰ διάφορον τρόπον ἀπὸ τὸν Σκορπίον τοὺς βραχίονας ὁ Σκορπίος ἐκτείνει εἰς μῆκος τοὺς βραχίονάς του καὶ τοὺς κάμπτει εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἐνῶ ὁ Καρκίνος κάμπτει αὐτοὺς ὀλίγον καὶ περὶ τὸ ἄκρον μόνον. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Καρκίνος ἔχει αὐτοὺς ἐστραμμένους πρὸς δυσμὰς, ὁ δὲ Σκορπίος πρὸς ἀνατολάς. animōsus, ἐπίθ. = ζωηρός, ἐξημμένος. in promptu est = εἶναι φυσικόν, εὐκολόν. naris, -is = ὁ μυκτῆρ, ῥίς

efflo, ῥ. = ἐκφυσῶ· ἡ φουσ. σειρά : nec tibi est in promptu regēre quadrupēdes animosos, ignibus illis, quos. . . ore et naribus efflant. vix me patiuntur (equi animosi) = μετὰ δυσκολίας ὑπακούουν εἰς ἐμέ.

87 - 94. incaluēre, παρ.κακ. τοῦ incalesco = θερμαίνομαι. repugno, ῥ. = ἀνθίσταμαι. habēnae. -ārum = ἡνίαι. auctor = αἴτιος. caveo, ῥ. = φροντίζω. sino, ῥ. = ἐπιτρέπω. dum resque sinit = et dum res = καὶ ἐφ' ὅσον ἀκόμη ἢ κατάστασις ἐπιτρέπει (κατόπιν δηλ. θὰ εἶναι ἀργά). corrīgo, ῥ. = διορθώνω. votum = ἐπιθυμία. scilicet, ἐπίρ. = δῆλον ὅτι. petis scilicet certa pignora ut credas genitum (esse) te nostro sanguine. do pignora certa timendo = δίδω δια τοῦ φόβου μου (περὶ τῆς ζωῆς σου) ἀσφαλῆ ἀπόδειξιν ὅτι εἶμαι πατήρ σου. probor. ῥ. = δοκιμάζομαι, ἀποδεικνύομαι. insēro, ῥ. = ἐμβάλλω. intus, ἐπίρ. = ἐντὸς (intus = in pectoribus). deprehendere ἀντὶ deprehendere = κατανοεῖν.

95 - 104. circumspice, τοῦ ῥ. circumspicio = περισκοπῶ, κοιτάζω γύρω. eque tot ac tantis bonis = et ex tot. . . repulsa, ae = ἡ ἀποτυχία, ἡ ἄρνησις. deprēcor, ῥ. = ἱκετεύω, παρακαλῶ (νὰ μὴ ζητῆς), blandis lacertis = μεθ' ὀφθαλμῶν βραχιόνας (ὁ Φαέθων ἐν τῷ μεταξὺ ἐθώπευε τὸν τράχηλον τοῦ πατρὸς του). monitus, -us = συμβουλή. propositumque premit = ἐπιμένει εἰς τὴν ἀπόφασίν του. flagro, ῥ. = φλέγομαι.

105 - 116. qua licuit cunctatus = βραδύνας (ἀναβαλὼν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Φαέθ.) ὅσον ἡδυνήθη. vulcania munera : δῶρον τὸ ὁποῖον εἶχε προσφέρει εἰς τὸν Ἥλιον ὁ Ἡφαιστος. temo, -ōnis = ὁ ῥυμός, τὸ ἄρμα. curvatūra = τὸ κύρτωμα. summae rotae curvatura : τὸ περιφερικὸν μετάλλινον περίβλημα τοῦ τροχοῦ (ἐπίσωτρον). radius = ἡ ἀκτίς τοῦ τροχοῦ. per iuga = κατὰ μῆκος τοῦ ζυγοῦ τοῦ ἄρματος. chrysolithi = χρυσόλιθοι, πολύτιμοι λίθοι, χρώματος κιτρίνου ἢ χρυσοειδοῦς. gemma, -ae = πολύτιμος λίθος. ex ordine = κατὰ συνεχῆ σειράν. repercusso Phoebō = ἀνακλωμένου τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς (τὸ ὁποῖον προσέπιπτεν ἐπὶ τῶν πολυτ. λίθων). reddebant clara lumina = ἐσκέρπιζον λαμπρὰν ἀκτινοβολίαν. rutilus ortus = ἡ ξανθὴ, ἐρυθρωπῆ ἀνατολή. Aurora = ἡ Ἥως, ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου (πρβλ. ἡριγένεια, ῥοδοδάκτυλος). atrium = τὸ μέγαρον, τὸ ἀνάκτορον (τὸ ἐπιση-

μότερον διαμέρισμα τῆς ῥωμαϊκῆς οἰκίας). Lucifer, -ĕri = ὁ Ἐωσφόρος, ὁ πλανήτης Ἄφροδίτη, ὁρατὸς πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἥλιου ἢ ὀλίγον μετὰ τὴν δύσιν του (κ. ἄστρο τῆς αὐγῆς, ἀποσπερίτης). statio, -ōnis = θέσις, σταθμός. novissimus = τελευταῖος.

117 - 121. rubesco, ῥ. = ἐρυθραίνομαι, ἀρχίζω νὰ κοκκινίζω. evanesco, ῥ. = ἀφανίζομαι, ἐξαλείφομαι. extrēma lūna = φθίνουσα σελήνη. Titan, -ānis = Τιτάν, ὁ Ἥλιος, ὡς υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ὑπερίωνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ταυτίζεται. perāgo, ῥ. = ἐκτελῶ. vomo, ῥ. = ἐμῶ, ἐξερεύομαι. satur, -ra, -rum, ἐπίθ. = κεκορεσμένος (χορτᾶτος). prae-sēpes, -is = φάτνη. sucus, -i = χυμός. frenum, -i = ὁ χαλινός.

122 - 125. contīgit, τοῦ ῥ. contingo ἢ continguo = ἀλείφω. fecit (ora) patientia rapīdae flammae sacro medicamīne = καὶ κατέστησε τὰ πρόσωπα ἀνθεκτικὰ (ἀπυρόβλητα), διὰ τοῦ θείου φαρμάκου, τῆς καταστρεπτικῆς φλογός. comae, δοτ. praesāgus, ἐπίθ. = προφητικός. suspirium, -iī = ὁ στεναγμός. luctus, γεν. ἀντικ. sollicitus, ἐπίθ. = τεταραγμένος, ἀδημονῶν.

126 - 132. saltem, ἐπίρ. = τοῦλάχιστον. pareo, ῥ. = ὑπακούω. stimūlus, -i = τὸ κέντρον δι' οὗ κεντοῦν τοὺς ἵππους. parce stimulis = φεῖδου τῶν κέντρων, μὴ βιάζης μὲ κεντήματα τοὺς ἵππους. lorum, -i = ὁ ἱμάς (κ. λουρί), ἡνία. loris utēre fortius (quam) stimulis: διότι οἱ ἵπποι τοῦ Ἥλιου δὲν εἶχον ἀνάγκην κεντημάτων, διὰ νὰ τρέξουν, ἀλλ' ἀντιθέτως συγκρατήσεως διὰ τῶν ἡνίων. sponte sua = ἐκούσιως, ἀφ' ἑαυτῶν. inhihero, ῥ. = συγκρατῶ. volentes = ἐπιθυμοῦντας πάντοτε νὰ τρέχουν ταχέως. nec tibi placeat via = νὰ μὴ προτιμήσης τὴν ὁδόν, τὴν διεύθυνσιν. per quinque directos arcus : arcus ἐνταῦθα εἶναι οἱ πέντε κύριοι παράλληλοι κύκλοι τῆς οὐρανοῦ σφαίρας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐγκλείονται ἰσάριθμοι ζῶναι, δύο πολικαί, δύο τροπικαί καὶ ἡ τοῦ ἰσημερινοῦ· μακρόθεν δὲν διακρίνονται ὀλόκληροι ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἡμισφαιρίου, ἀλλὰ μόνον τμήματα αὐτῶν. sectus, μτχ. τοῦ seco = τέμνω. in obliquum = λοξῶς, πλαγίως. curvāmen, -īnis = ἡ καμπή. limes, -ītis = ἀτραπός, ζώνη (περιοχή) : ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ τὸν Ζφδιακὸν κύκλον, ὅστις εἶναι εἷς τῶν μεγαλυτέρων κύκλων τῆς οὐρανοῦ σφαίρας, διότι περικλείει τὴν τροχίαν πάντων τῶν πλανητῶν, οἱ ὁποῖοι

πολλάκις απομακρύνονται τῆς ἐκλειπτικῆς. Ἡ ἐκλειπτικὴ εἶναι ἡ ἐν τῷ μεσῷ τοῦ Ζωδιακοῦ γραμμὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἐκκλίνει ὁ ἥλιος. contentus, ἐπίθ. = συνεχόμενος. zonarum trium fine = μετὰ τὰ ὄρια τῶν τριῶν ζωνῶν· αἱ τρεῖς ζῶναι, δι' ὧν διέρχεται ὁ Ζωδιακός, εἶναι : α) ὀλόκληρος ἡ διακεκαυμένη, β) τὰ ἄκρα καὶ τῶν δύο εὐκράτων καὶ γ) μικρὸν μέρος πέραν τοῦ τροπικοῦ, δηλ. τοῦ Καρκίνου καὶ τοῦ Αἰγόκερω. effugio, ῥ. = ἐκφεύγω, ἀπομακρύνομαι. australis, ἐπίθ. = νότιος. Arctus = ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγάλης Ἄρκτου.

133 - 144. hac (via) : δηλαδή διὰ τοῦ Ζωδιακοῦ ἀκολουθῶν τὴν ἐκλειπτικὴν, ὡς καθώρισεν αὐτήν. aequos calōres = ἴσην θερμοκρασίαν. inlior, ῥ. = θέτω εἰς κίνησιν, ὀδηγῶ. preme, τοῦ premo = βιάζω. altius, ἐπίρ. (ἀπόλ.) = πολὺ ὑψηλά. egressus, τοῦ egredior = ἀναβαίνω. cremo, ῥ. = καίω. inferius, ἐπίρ. (ἀπόλ.) = πολὺ χαμηλά. neu te declinet dexterior (rota) ad tortum (Anguem), neve ducat sinisterior rota ad pressam Aram. declīno, ῥ. = ἐκκλίνω, ἐκτροχιάζομαι. tortus, παθ. μ. τοῦ torqueor = συσπειρῶμαι (κουλουριάζομαι). Anguis ἢ Draco : ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Δράκοντος εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον παρὰ τὰς δύο Ἄρκτους. Οὗτος ἦτο φύλαξ τοῦ κήπου τῶν Ἐσπερίδων, φονευθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους κατηστερώθη ὑπὸ τῆς Ἡρας. Ara : ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Βωμοῦ κείμενος πρὸς νότον εἰς τὸ κατώτερον μέρος, ὅθεν λέγεται pressa : πεπιεσμένος. inter utrum (tene viam) = μεταξὺ ἐκατέρου, δηλ. τοῦ Δράκοντος καὶ τοῦ Βωμοῦ. mando, ῥ. = ἐπιτρέπω, παραδίδω. iuvet, τοῦ ῥ. iuvo = βοηθῶ. meta = τέρμα, δηλαδή τὸ ὄριον τῆς πορείας τῆς νυκτός, ἡ ὁποία προχωρεῖ ὅπως ὁ ἥλιος, ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς, διὰ τὰ ἀφανισθῆ ἔντος τοῦ Ὠκεανοῦ. poscor, ῥ. = καλοῦμαι. effulgeo, ῥ. = λάμπω.

145 - 149. corripio, ῥ. = ἀρπάζω, δράττομαι. et iam nunc, ἐπίρ. = ἔτι καὶ νῦν. astas, τοῦ ῥ. adsto = ἵσταμαι. solīda sedes = τὸ στερεὸν ἔδαφος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄρμα. dumque... nondum premis inscius axes = καὶ ἐν ὅσῳ ἀκόμη δὲν ἔχεις καθίσει ἐπὶ τοῦ ἄρματος, τὸ ὁποῖον πρὸς δυστυχίαν σου ἐπεθύμησες (ἀγνοῶν τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διατρέχεις). sine, τοῦ ῥ. sino = ἐπιτρέπω, ἀφίνω. Ἡ φυσ. σειρὰ τῶν λέξεων : sine me dare terris lumina, qua (ut ea) tutus vides.

150 - 155 *levis*, ἐπίθ. = ἑλαφρός. *invītus* = ἄκων. *grates ago alicui* = χάριν ἔχω τινί (λέγω « εὐχαριστῶ »). *inde*, ἐπίρ. = ἐκεῖθεν, δηλ. ἀπὸ τοῦ ἄρματος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἴστατο ὁ Φαέθων. *Pyrois*, *Eous*, *Aethon*, *Phlegon* = ὁ Πυρόεις, ὁ Ἐῶς, ὁ Αἴθων καὶ ὁ Φλέγων, τὰ ὀνόματα τῶν ἵππων τοῦ Ἥλιου, δηλωτικὰ τῆς θερμότητος καὶ τῆς λάμψεως αὐτοῦ. *hinnitus*, -us = ὁ χρεμετισμός. *peragūla*, -orum = ὁ μοχλός : εἰς τοὺς ῥωμαϊκοὺς ἵπποδρόμους ἐτοποθέτουσαν πρὸ τῶν ἐτοιμῶν διὰ τὴν ἄρματοδρομίαν ἵππων ξύλον, τὸ ὁποῖον ἐπιπτε δοθέντος τοῦ σημείου τῆς ἐκκινήσεως καὶ ἤρχιζεν ὁ ἀγών.

156 - 166. *Tethys* = ἡ Γηθὺς, σύζυγος τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ μήτηρ τῆς Κλυμένης· εἶχεν ἔργον νὰ ἀποσύρῃ τοὺς μοχλοὺς, διὰ νὰ ἐκκινήσουσαν οἱ ἵπποι τοῦ Ἥλιου. *postquam facta est (equis) immensī copia mundi* = ἀφ' οὗ ἔλαβον οἱ ἵπποι τὴν ἐλευθερίαν νὰ τρέχουσαν ἐντὸς τοῦ ἀπείρου τοῦ κόσμου. *corripio viam* = σπεύδω. *obsto* = ἀνθίσταμαι. *scindo*, ῥ. = σχίζω. *pennisque levati* = καὶ διὰ τῶν πτερυγῶν ὑψωθέντες. *praetereo*, ῥ. = ἀφίνω ὀπίσω. *Eurus* = ὁ Εὐρος, ἀνατολικὸς ἄνεμος. *pondus*, -ēris = τὸ βάρος (τοῦ ἄρματος). *careo*, ῥ. = στεροῦμαι. *labo*, ῥ. = ὀλισθαίνω, ταλαντεύομαι. *iustum pondus* = τὸ ἀναγκαῖον βάρος (τὸ ἔρμα, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ εὐσταθέστερον τὸ πλοῖον). *instabilis* = ἀσταθής. *assuētus* = συνηθισμένος. *succutior*, ῥ. = ὑποσειομαι, ἀνατινάσσομαι. *inānis*, ἐπίθ. = κενός, ἄψυχος.

167 - 169. *simūlac*, ἐπίρ. = εὐθύς ὡς. *tritum spatium* = ἡ τετριμμένη, ἤτοι ἡ συνήθης τροχιά τοῦ Ἥλιου, ἡ ἐκλειπτική. *quadriūgi* = οἱ τέσσαρες ἵπποι τοῦ ἄρματος. *currunt*, ἡ φ. σειρά : *nec currunt ordinē quo prius (currebant)*. *qua flectat* = ποῦ νὰ στρέψῃ, πρὸς ποῖαν διεύθυνσιν. *Triōnes ἢ Septentriōnes* = οἱ ἑπτὰ παρὰ τὸν βόρειον πόλον ἀστέρες οἱ ἀποτελοῦντες τὸν ἀστερισμὸν τῆς μεγάλης Ἀρκτου ἢ Ἄρματος. *vetitum aequor* = τὸ ἀπηγορευμένον πέλαγος : τοῦτο λέγεται διὰ τὸν ἀστερισμὸν τῆς Ἀρκτου, διότι οὐδέποτε χάνεται ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα. *tingo ἢ tinguo*, ῥ. = βρέχω. *glaciālis*, ἐπίθ. = παγετώδης. *fervor*, -ōris = ὁ καύσων. *novas iras* : διότι οἱ ὄφεις κατὰ τὸ θέρος γίνονται ἀγριώτεροι. *Boōtes*, -ae = ὁ Βοώτης : ἀστερισμὸς πλησίον τοῦ Ἄρματος. *plaustrum*, -i = ἡ ἄμαξα. *tardus* = βραδύς· τοιοῦτος χαρακτηρίζεται ὁ Βοώτης, διότι τὰ πλησίον τοῦ πόλου ἄστρα

κινούνται βραδύτερον, ὡς διαγράφονται βραχύτερον περὶ τὸν πλόον κύκλον.

178 - 186. despexit, τοῦ ῥ. despicio = παρατηρῶ. penitus penitusque iacentes = τὰς κειμένας κατὰ πολὺ μακρὰν αὐτοῦ. palleo, ῥ. = ὠχρῶ. piget me, ἀπρὸς. = στενοχωροῦμαι. et valuisse rogando = καὶ ὅτι ἐπέτυχε διὰ τῆς παρακλήσεώς του ὅ,τι ἐπεθύμει. Merops, -ōpis = ὁ Μέροψ, σύζυγος τῆς Κλυμένης, μητρὸς τοῦ Φαέθοντος. cupiens dici Meropis = ἐπιθυμῶν νὰ ὀνομάζεται υἱὸς τοῦ Μέροπος. pinus = ἡ πίτυς καὶ τὸ ἐκ τοῦ ξύλου τῆς πλοῦον. remisit, τοῦ ῥ. remitto = ἀφίνω. frenum = ὁ χαλινὸς (μεταφ. ἐνταῦθα τὸ πηδάλιον). quam (pinum, navem). votum = ἡ εὐχὴ πρὸς τοὺς θεοὺς.

187 - 194. modo. . interdum = ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δέ. illi factum non est = εἰς ἐκεῖνον δὲν ἦτο πεπωμένον. remittit frena = χαλαρώνει τὸν χαλινόν. novit, τοῦ ῥ. noseo = γνωρίζω. sparsus, παθ. μετ. = διεσκορπισμένος. miracula = θαυμαστὰ μορφὰ ἀστερισμῶν, τερατώδεις.

195 - 207. est locus (in caelo). geminos arcus λέγει τοὺς βραχίονας τοῦ Σκορπίου ὡς ὁμοιάζοντας πρὸς δύο τόξα. concavo, ῥ. = κοιλαίνω. cauda, -ae = ἡ οὐρά. flexi utrimque lacerti = οἱ κεκαμμένοι ἐκατέρωθεν βραχίονες (τοῦ ἀστερισμοῦ). Ὁ Φαέθων μετὰ τὸν ἀφηνιασμὸν τῶν ἵππων εὐρέθη ἀπὸ βορρᾶ εἰς τὸν νότον. Ὁ Σκορπίος, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, μεταξὺ τοῦ Τοξότου καὶ τῆς Παρθένου, μὲ τὰς δύο αὐτοῦ ἀρπάγας κεκαμμένας τοξοειδῶς, κατεῖχε κατὰ τὸν ποιητὴν τὴν θέσιν δύο ἀστερισμῶν. Βραδύτερον ὀνομάσθησαν αἱ ἀρπάγαι του Χηλαὶ ἢ Ζυγός. Οὕτως ἐφαίνετο, ὅτι ἐξετείνετο εἰς τὸ διαστημα τὸ καταλαμβάνομενον ὑπὸ τοῦ Σκορπίου καὶ τοῦ Ζυγοῦ. hunc (Scorpion). madidus, ἐπίθ. = διάβροχος. sudore nigri veneni : ὅταν τὸ ἡλιακὸν ἄρμα ἐπλησίασε τὸν Σκορπίον, ἔρρεεν ἐξ ὄλου τοῦ σώματός του ὑπὸ μορφὴν ἰδρώτος μαῦρον δηλητήριο, ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος. minor, θαμιστ. τοῦ minor = ἀπειλῶ. cuspis, -idis = ἡ αἰχμὴ. cuspis curvata = ἡ κεκαμμένη αἰχμὴ τοῦ κέντρου τοῦ Σκορπίου. expatior = πλανῶμαι, ἀφηνιάζω. incurso = δρομαίως φέρομαι πρὸς τι, ἐπιπίπτω. avium, -ii = ἡ ἐρημία. modo - modo = ὅτε μὲν, ὅτε δέ.

208 - 226. Luna = ἡ Σελήνη. inferius = χαμηλότερον. Φουσ. σει-
ρά : Luna admiratur fraternos equos currere inferius suis (equis).
fumo, ῥ. = καπνίζω. ambustus (τοῦ ambūro) = περιφλεγής. tellus,
-ūris = ἡ γῆ. fissus, μετ. τοῦ findor = σχίζομαι. rima, -ae = τὸ
ῥήγμα. agit rimas = παρουσιάζει ῥωγμάς. et sucis adeptis aret =
καὶ τῆς ὑγρασίας ἀφαιρεθείσης (ἐξατμισθείσης ὑπὸ τῆς θερμότητος) ξη-
ραίνεται. pabulum, -i = τὸ χόρτον, αἱ βοσκαί. canesco = γίνομαι πο-
λὸς, ἀσπρίζω ἢ κιτρινίζω ἀπὸ τὴν ξηρασίαν. uror = καίομαι. seges
arida = τὸ ξηρὸν σπαρτόν. damnum, -i = ἡ βλάβη. Cilix, -īcis = ὁ
Κιλικίος Ταῦρος (τὸ ὄρος). creberrima fontibus Ide = ἡ πολυπίδαξ
Ἰδη (ἡ Τρωική). Virginēus Helicon = ὁ παρθένιος Ἐλικὼν (ὡς ἐνδι-
αίτημα τῶν Μουσῶν). Oeagrius Haemos = ὁ Οἰάγριος, ὁ Θρακικὸς Αἴ-
μος (Οἰάγρος πατήρ τοῦ Ὀρφέως). in immensum = καθ' ὑπερβολήν. ge-
minātis ignibus = ἕνεκα τῶν διπλῶν πυρῶν. Ἡ Αἴτνα φλέγεται ἐσω-
τερικῶς ὑπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ ἐξωτερικῶς ὑπὸ τῆς θερμότητος
τοῦ Ἡλίου. biceps Parnassus = ὁ δικόρυφος Παρνασσός : Λυκώρεια
(Λιάκουρα) καὶ Ὑάμπεια (Γερωντόβραχος), αἱ δύο κορυφαί τοῦ Παρνασ-
σοῦ. Eryx, -ycis = ὁ Ἐρυξ, ὄρος τῆς Σικελίας. Cynthus, -i = ὁ Κύνθος
ὄρος ἐν τῇ Δῆλῳ (Κύνθιος Ἀπόλλων). Rhodōpe nivibus caritūra = ἡ
Ῥοδόπη, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ στερηθῆ τὰς χιόνας. Mimas, -ntis = ὁ Μίμας,
ὄρος τῆς Ἰωνίας. Dindymae, -orum ἢ Dindymus = ὁ Δίνδυμος, ὄρος
τῆς Φρυγίας. ad sacra Cithaeron : παρὰ τὰ ἱερὰ τοῦ Βάκχου, διότι
ἐκεῖ ἐπεχωρίαζεν ἡ λατρεία του. prosum = ὠφελῶ. Aëriae Alpes = αἱ
ὕψηλότεται Ἀλπεις.

227 - 234. fornax, -ācis = κλίβανος (φοῦρνος). candesco (ἐναρкт,
τοῦ candeo) = λευκαίνομαι, πυρακτοῦμαι. favilla, -ae = ἡ σποδός· ἐρ-
μηνεία = καὶ οὔτε τὴν κόνιν πλέον, οὔτε τὴν ῥιφθεῖσαν σποδὸν δύναται
νὰ φέρη. caligo, -īnis = ἡ ἀχλύς, ἡ ὀμίχλη. picēus, ἐπίθ. = μαῦρος
ὡς πίσσα. hescit quoque eat aut ubi sit = καὶ δὲν γνωρίζει ποῦ νὰ
ὑπάγῃ καὶ ποῦ εἶναι.

235 - 259. sanguine tunc. . . colōrem = πιστεύουν, ὅτι τότε συρ-
ρεύσαντος τοῦ αἵματος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος οἱ λαοὶ τῶν
Αἰθιοπῶν ἀπέκτησαν τὸ μέλαν χρῶμα. umor, -ōris καὶ humor = τὸ ὕδωρ
ἢ ὑγρασία. passis comis nymphae = λυσίκομοι νύμφαι. Dirce, -es =

Δίρκη, πηγή τῆς Βοιωτίας. Amymōne, -es = ἡ Ἀμυμώνη, πηγή παρὰ τὸ Ἄργος. Pygēnis, -īdis = Πειρηνίς, πηγή ἐν Κορίνθῳ. Ephyre = Ἐφύρα, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κορίνθου. nec sortita. . .manent = οὔτε οἱ ποταμοί, τῶν ὁποίων ἐχώρισε τὰς ὄχθας ἢ φύσις διὰ πλατείας κοίτης, μένουσιν ἀσφαλεῖς καὶ αὐτοί, δηλ. οἱ πολὺδροιοι ποταμοί, ὅχι μόνον οἱ βύακες καὶ αἱ πηγαὶ ἐξηράνθησαν. Teuthrantēus = ὁ Τευθράνιος (Τευθρανία ἢ ἀρχ. Φρυγία). Phegiäcus Erymanthus = ὁ Φήγειος Ἐρύμανθος, ποτ. τῆς Ἀρκαδίας. Xanthus itērum arsūrus = ὁ Ξάνθος διὰ δευτέραν φοράν ἐμελλε ν' ἀνάψῃ. Κατὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον ὁ Ξάνθος ὑπερεκχειλίσας θὰ ἐπνιγε τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλ' ὁ Ἥφαιστος ἔρριψε πῦρ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τὸν ἐξήρανε. Lycormas = Λυκόρμας, ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας (Φειδαρῆς). flavus = ὁ ξανθός. Τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἐδίδετο εἰς τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἔχοντας πολλὴν ἄμμον. recurvatae undae Maeandri : οὕτω λέγονται τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ Μαιάνδρου, τὰ ὁποῖα, λόγῳ τῶν πολλῶν κολπώσεων τῶν ὄχθῶν του, παλινδρομοῦν καὶ φαίνονται ὡς παίζοντα. Mygdonius Melas : ποταμὸς ἐν Λυδία. Thermōdon, -ontis = ὁ Θερμόδων, ποτ. τοῦ Πόντου, ὅπου ἔζων αἱ Ἀμαζόνες. amnis, -is = ῥεῦμα. Tagus : ποταμὸς τῆς Λυσιτανίας (νῦν Tajo). fluo, ῥ. = ῥέω. Maeoniae ripae = αἱ ὄχθαι τοῦ ἐν Μαιονίᾳ Καύστρου. Ἡ φυσικὴ σειρὰ τῶν λέξεων : et fluminēae volūcres quae celebrarant carmine Maeonias ripas, caluēre medio Caystro = καὶ τὰ ποτάμια πτηνὰ (οἱ δολιχόδειροι κύκνοι τοῦ Ὀμήρου), τὰ ὁποῖα εἶχον δοξάσει διὰ τοῦ ἄσματός των τὰς ὄχθας τῆς Μαιονίας, ἐκάθησαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Καύστρου. occūlo = κρύπτω. occuluit caput (πηγή) Nilus : ὑπαινίσσεται τὰς ἀγνώστους τότε πηγὰς τοῦ ποταμοῦ, αἱ ὁποῖαι μόνις τὸ 1846 ἀνεκαλύφθησαν ἐντὸς τοῦ ὄρους Ἄλ - Καμάρο. ostium = στόμιον (ἐκβολὴ ποταμοῦ). pulverulentus, ἐπίθ. = κονισαλέος. vaco, ῥ. = εἶμαι κενός· ἐνταῦθα : στεροῦμαι ὕδατος. vallis = ἡ κοιλάς. Ismarius = ὁ Ἰσμαρίος, ὁ Θρακικὸς Ἰσμαρος (ὄρος Θρακίης). Thybris ἢ Tiberis = ὁ Τίβερις. promissa potentia rerum = ἡ ὑπεσχρημένη κυριαρχία τοῦ κόσμου.

260 - 271. dissilio = διαρρηγνύομαι, σχιζόμεαι. penētro, ῥ. = εἰσδύω. infernus = ὁ κάτω, ὁ χθόνιος. contrahitur mare = ἀποσύρεται ἢ θάλασσα. exsisto = ἀναφαίνομαι, ἀναδύομαι. augeo = αὐξάνω, καταπλασιάζω. ima petunt pisces = τὸν βυθὸν ζητοῦν οἱ ἰχθύες. con-

suētus = ὁ συνήθης. resupīnus = ὑπτιος (ἀναποδογυρισμένος). Ἡ φ. σειρά : exanimata corpora phocarum natant resupīna summo profundo. fama est. . . latuisse sub tepīdis aūtris' διατί οἱ θαλάσσιοι θεοὶ ζητοῦν ἀναψυχὴν καὶ δρόσον εἰς τὰ θαλάσσια ἄντρα; torvus, ἐπίθ. = ἀγριωπός, βλοσυρός. exsēro = ἐξάγω.

272 - 303. Alma Tellus = ἡ πότνια Γῆ, σύζυγος τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τοῦ Κρόνου. condo, ῥ. = ἀποκρύπτω. viscēra = τὰ σπλάγχνα, ὁ μυχός. opācus = σκοτεινός. paulum subsēdit = ὑπεχώρησεν ὀλίγον (ἤλλαξε δηλ. θέσιν ἐν τῷ διαστήματι). infra, ἐπίρ. με συγκρ. σημασίαν = χαμηλότερον. cesso (θαμιστ. τοῦ cedo) = ὀκνῶ, μέλλω. hoc, δηλ. ἡ καταστροφή μου. si merui = ἐὰν εἶμαι ἀξία νὰ πάθω. liceat (mibi) periturae = προκειμένου νὰ καταστραφῶ. clademque auctōre levare = καὶ ν' ἀνακουφίσω τὴν λύπην μου διὰ τὴν καταστροφήν μου, σκεπτομένη ποῖος εἶναι ὁ αἴτιος αὐτῆς. vix fauces in haec verba ipsa resolvo = μόλις ἀνοίγω τὸ στόμα, διὰ νὰ εἶπω αὐτοὺς τοὺς λόγους. tostus (τοῦ torreo) = φρύγω. officium = ὑπηρεσία. aduncus, ἐπίθ. γαμψός. rastrum, ἰ = ἡ δίκελλα. exerceor, ῥ. = καταπονοῦμαι. mitis, ἐπίθ. = ὠριμος. tus, -uris = θυμίαμα. ministro, ῥ. = χορηγῶ. fac me meruisse exitium = ἔστω ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀξία ὀλέθρου. cur illi tradīta sorte aequōra? = διατί τὰ παραδοθέντα διὰ κλήρου εἰς ἐκεῖνον (τὸν Ποσειδῶνα) πελάγη; Κατὰ τὴν γενομένην διὰ κλήρου διανομὴν τοῦ κόσμου ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ ἔλαχον εἰς τὸν Δία, ἡ θάλασσα εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ ὁ Ἄδης εἰς τὸν Πλούτωνα. vitio, ῥ. = καταστρέφω. summae rerum = ἡ οἰκουμένη. ulterius = περαιτέρω, περισσότερον χρόνον. manes = αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν. Χθόνιαι θεότητες ἀγρυπνοῦσαι ἐπὶ τῶν τάφων ἢ αὐτοὶ οἱ θεοὶ τοῦ Ἄδου.

304 - 318. vibro = κραδαίνω, πάλλω. imber, -bris = ὄμβρος, ὕετός. libro = πάλλω, σείω. dextra ab aure : διότι εἰς τὸ ὕψος τοῦ δεξιοῦ ὠτός, ὡς οἱ ἀκοντισταί, ἔπαλλε τὸν κεραυνόν, διὰ νὰ τὸν ἐξακοντίσῃ. aurīga = ὁ ἠνίοχος. pariterque animāque rotisque expūlit. Ἡ πλήρης ἔκφρασις θὰ ἦτο : vita privavit et rotis (curru) deiēcit. compesco, ῥ. = συγκρατῶ, περιορίζω. consternor = πτοοῦμαι. in contraria = κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. revulsus, τοῦ ῥ. revello = ἀποσπῶ. lacer, -ra, -rum = ἠκρωτηριασμένος, συντετριμμένος. vestigia = τὰ λείψανα, τὰ συντρίμματα.

319 - 332. popūlo, ῥ. = ἀφανίζω. tractus, -us = ἔλξις, τροχιά. longōque per aëra tractu fertur, δηλ. ὁ Φαέθων κατὰ τὴν πτώσιν του διαγράφει ἐν τῷ ἀέρι μακρὰν πυρίνην αὐλακα. diverso orbe = εἰς μακρὰν (τῆς πατρίδος τοῦ Φαέθοντος) κείμενον μέρος τῆς γῆς. Eridānus = ὁ Ἑριδανός, ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ ποταμοῦ Πάδου ἢ Ῥήνου. abluo, ῥ. = νίπτω, λούω. Naïdes = αἱ Ναϊάδες, νύμφαι ποταμῶν καὶ πηγῶν. trifīdus, ἐπίθ. = τρισχιδής, φλόξ μὲ τρεῖς γλώσσας. carmen = ἐπιτύμβιον ἐπίγραμμα. saxum = ἡ ἐπιτάφιος πλάξ. quem si non tenuit, magnis tamen excīdit ausis, δηλαδή : καὶ ἂν ὁ Φαέθων δὲν ἠδυνήθη (ἔξ ἀπειρίας) νὰ συγκρατήσῃ καὶ κυβερνήσῃ τὸ ἄρμα, ἀπέθανεν, ἀφ' οὗ μεγάλη ἐτόλμησε (ἔπεσεν ἐνδόξως). nam : αἰτιολογεῖ τὴν εὐλογον ἀπορίαν, διατὶ ὁ Ἥλιος δὲν ἐφρόντισε διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ υἱοῦ του. Ἡ φυσ. σειρά nam pater miserabilis aegro luctu obductos vultus condidērat. aegro luctu obductos vultus = τὸ ὑπὸ βαρέος πένθους καλυφθὲν πρόσωπον. si modo = ἐὰν βεβαίως. isse, τοῦ ῥ. eo = περιέρχομαι. usus = ὠφέλεια (διότι ἡ λάμψις τῆς πυρκαϊᾶς ἀντικατέστησε τὸ ἡλιακὸν φῶς).

333 - 339. lugūbris, ἐπίθ. = πολυπενθής. lanio, ῥ. = σπαράττω. sinus = ὁ κόλπος, τὸ στῆθος. percenseo, ῥ. = ἐξετάζω, περιέρχομαι. mox, ἐπίρ. = μετὰ ταῦτα. peregrīnus = ξένος. incubitque loco = ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸν τόπον, ὅπου ὁ τάφος τοῦ υἱοῦ της. foveo, ῥ. = θερμαίνω.

340 - 355. Heliādes : ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος, κόραι τοῦ Ἥλιου. inānis = μάταιος, ἀνωφελής. palma = παλάμη, χεῖρ. querela = οἰμωγή, θρήνος. adsternor = προσπίπτω, κυλιόμαι. luna quater iunctis cornibus implērat orbem, δηλαδή : ἡ σελήνη εἰς ἔνδειξιν πένθους ἐκρύβη ἐπὶ τέσσαρας μῆνας. plangor = ὁ κοπετός. e quis ἀντὶ quibus. Lampetie = ἡ Λαμπετίς. derigescō, ῥ. = ἀπολιθοῦμαι. radix, -icis = ῥίζα, πούς. subito radice retenta est = οἱ πόδες της αἰφνιδίως ἤμποδίσθησαν. tertia (filia Solis), ὠνομάζετο Ἀγγλη. avello, ῥ. = ἀποτίλλω, ἀποσπῶ. frons, -ndis = κλάδος δένδρου. stipes, -itis = κορμὸς δένδρου. erus, -uris = ἡ κνήμη, σκέλος. inguen, -inis = ὁ βουβών, ἡ ἐφηβικὴ χώρα τοῦ σώματος. cortex, icis = φλοιός. gradus, -us = βῆμα, πούς. ambio = περιβάλλω. tantum ora = μόνον τὰ πρόσωπα.

356 - 365. *impētus* = ἡ ψυχικὴ ὄρμη, τὸ ἐνστικτον. *nisi quo trahat illam* (*Clymēnen*) *impetus* = παρὰ ὅπου ἤθελε σύρει ἐκείνην ἢ ἀλόγιστος ὄρμη τῆς ψυχῆς, τὸ ἐνστικτον. *oscūla iungo* = ἀσπάζομαι. *huc et illuc* = ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. *truncus* = ὁ κορμός. *inde* = ἐκεῖθεν, ἀπὸ τὰ σημεῖα, ἐξ ὧν ἀπεσπῶντο οἱ κλάδοι. *gutta* = ἡ σταγών. *parce, precor, mater* = μή, σὲ ἱκετεύω, μητέρα. *saucius* = ὁ τραυματισθείς. *vale* = ἔρρωσο, χαῖρε. *cortex in verba novissima venit* = ἤλθε νὰ διακόψῃ τοὺς τελευταίους λόγους ὁ φλοιὸς (ἀπλωθεὶς μέχρι τοῦ στόματος). *electrum* = τὸ ἤλεκτρον. *stillata electra de ramis novis rigescunt sole* = τὸ ἀποστάζον ἐκ τῶν νέων κλάδων ἤλεκτρον πήγνυται διὰ τοῦ ἡλίου. Ὁ ποιητὴς δὲν ἀναφέρει ἐνταῦθα εἰς ποῖα δένδρα μετεμορφώθησαν. Ἀλλαχοῦ ὁμοῦς (Ποντιακά, I. 2. στίχ. 33) λέγει ὅτι ξγιναν λευκαί. *gesto, ῥ.* = φορῶ. *nurus* = ἡ νόμφη, γυνή. *et mittit (electra) gestanda nuribus Latīnis* : διότι αἱ γυναῖκες ἐν Ῥώμῃ ἐφόρουσαν βραχιόλια ἐκ σφαιριδίων ἡλέκτρον.

Γ'. ΝΙΟΒΗ

(Βιβλ. VI, στ. 146 - 212)

146 - 164. *fremo* = βρέμω, ἀντηχῶ. *rumor* = ἡ φήμη. *rumor facti*, ἐνοεῖ τὴν διάδοσιν περὶ τῆς τιμωρίας τῆς ἀσεβοῦς Ἀράχνης ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. *Niōbe* = ἡ Νιόβη, θυγάτηρ τοῦ Τχντάλου, βασιλέως τῆς Φρυγίας, σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ἀμρίονος. *thalāmus* = ὁ θάλαμος, γάμος. *illam*, δηλ. τὴν Ἀράχνην. *Maeonia* = ἡ Μαιονία ἢ Λυδία. *Sipylum* : ὄρος εἰς τὰ σύνορα Λυδίας καὶ Φρυγίας. *populāris* = πατριώτης, συμπολίτης. *Arachne, -es* = ἡ Ἀράχνη, νεάνις ἐκ Λυδίας, θυγάτηρ τοῦ Κολοφωνίου Ἰδμονος, ὀρφανὴ μητρός, ὀνομαστὴ διὰ τὴν ὑφαντικὴν τέχνην τῆς ἐπαρθεῖσα διὰ τὴν φήμην τῆς, προεκάλεσεν εἰς ἀγῶνα ὑφαντικῆς καὶ αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν, ἣτις τὴν μετεμόρφωσε πρὸς τιμωρίαν τῆς εἰς τὸ γνωστὸν φερώνυμον ἔντομον. *caelestis* = ὁ οὐράνιος (θεός). *minōra verba* = λόγοι ὀλιγώτερον ὑπερήφανοι. *multa dabant animos* = πολλὰ ἐδίδον ἀφορμὰς (εἰς τὴν Νιόβην) πρὸς ἀλαζονείαν (εἶχε πολλοὺς λόγους νὰ κομπορημονῇ). *coniūgis artes* : ὁ σύζυγος τῆς Νιόβης Ἀμφίων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἦτο δεξιώτατος εἰς τὴν λύραν. Οἱ λίθοι κατακλυόμενοι ἐκ τῆς ἀρμονίας τῆς λύρας του ἐκινουῦντο μόνοι των καὶ ἐκτίζοντο, διὰ νὰ κτισθῇ ἡ πόλις

τῶν Ἐπιβῶν (ὕπαινιγμός πρὸς τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς μουσικῆς ἐπὶ τῆς ψυχῆς). *quamvis* = ἂν καί. *progenies* = τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι : ἡ Νιόβη εἶχεν 7 υἱοὺς καὶ 7 θυγατέρας. *si non sibi visa fuisset* (*esse felicissima matrum*). *sata Tiresia* = ἡ ἐκ τοῦ Τειρεσίου γεννηθεῖσα. *Tiresias* : ὁ περίφημος ἐκ τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν τραγικῶν τυφλὸς μάντις Τειρεσίας. *Manto* = ἡ Μαντώ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, μάντις ἐν Θήβαις. *praescius* = ὁ προγιγνώσκων, ὁ ἔχων μαντικὴν δύναμιν. *divīno concīta motu* : ἡ Μαντώ, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ μάντις, ἐπροφήτευσεν κινουμένη ὑπὸ θείας δυνάμεως. *vaticīnor*, ῥ. = προφητεύω. *Ismēnis*, -īdis = ἡ Ἴσμηνίς, ἡ Ἐπιβαία, ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῶν Ἐπιβῶν Ἰσμηνοῦ, τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. *Latonigēnus* = ὁ Ἀητογενής, τὸ τέκνον τῆς Ἀητοῦς. *tus*, -uris = λιβανωτός, θυμίαμα. *innecto*, ῥ. = πλέκω, στεφανώνω. *Latōna* = ἡ Ἀητώ, προσωποποιία τῆς νυκτός, ἀπέκτησεν ἐκ τοῦ Διὸς (οὐρανοῦ) δύο τέκνα : τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν (Ἥλιος, Σελήνη). *parētur* = ὑπήκουσαν αἱ Ἐπιβαῖαι (τοῦ ῥ. *pareo*) εἰς τὴν συμβουλήν τῆς Μαντοῦς. *tempōra*, -um πληθ. = κρόταφοι. *celeberrima* = περιστοιχιζομένη ἀπὸ πολλὰς ἀκοούθους.

165 - 173. *vestībūs Phrygiis* : διότι ἦσαν περίφημα τὰ κεντητὰ ὑφάσματα τῆς Φρυγίας. *intextus* = ἐνυφασμένος. *et formosa quantum ira sinit* = καὶ ὠραία ὅσον ἡ ὀργὴ ἐπιτρέπει (διότι ὄντως ἡ ὀργὴ παραμορφώνει καὶ τὸ ὠραῖον πρόσωπον). *decōrus* = εὐπρεπής, ὠραῖος *immitto capillos* = ἀφίνω τὴν κόμην ἐλευθέραν νὰ κυματίζῃ. *alta* = μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, γαυριῶσα. *audītos caelestes* = τοὺς διὰ τῆς ἀκοῆς μόνον γνωστοὺς θεοὺς. *visis*, ἀφαιρ. συγκρ. λόγῳ τοῦ *praerōno* = προτιμῶ. *visi caelestes* : ἦσαν ἡ Νιόβη καὶ ὁ σύζυγός της. *color*, ῥ. = λατρεύομαι. *auctor*, -ōris = γενάρχης, πατήρ. *cui licuit soli superiorum tangēre mensas* : ὁ Τάνταλος μόνον εἶχε τὴν τιμὴν νὰ συμπάγῃ μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Ἀποδίδων τὰ ἴσα ἐκάλεσεν αὐτοὺς εἰς γεῦμα ἐν Σιτύλῳ καὶ παρέθεσε, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν θεότητά των, τὸ κρέας τοῦ υἱοῦ του Πέλοπος. Ἡ Δημήτηρ ἔφαγέ τὸν ἕνα ὄμιον· ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἄδην (μαρτύριον τοῦ Ταντάλου), ἔδωκε ζῶν ἐἰς τὸν Πέλοπα καὶ τὸν ἐλλείποντα ὄμιον αὐτοῦ ἀντικατέστησε δι' ἑλεφαντίνου ὄστω.

174 - 184. Pleiādes, -um = αἱ Πλειάδες, ἑπτὰ ἀδελφαί, θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος, μεταμορφωθεῖσαι εἰς τὸν γνωστὸν ἀστερισμὸν ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων (κ. πούλια). genētrix = ἡ γενέτειρα, ἡ μήτηρ· ἡ Ταυγέτη, μία τῶν Πλειάδων, ἦτο ἡ μήτηρ τῆς Νιόβης. Atlas, -ntis = ὁ Ἄτλας, υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, ἠναγκασμένος νὰ κρατῇ διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν χειρῶν τὸν οὐρανόν. Ἀρνηθεὶς νὰ φιλοξενήσῃ τὸν Περσέα, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ φεράνυμον ὄρος, τὸ ὁποῖον ἐπίστευον, ὅτι βαστάζει τὸν οὐρανόν. aetherius axis = ὁ οὐρανόσκιον, ὅστις ἦτο εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου νοητῇ γραμμῇ ἐκ τῆς προεκτάσεως τοῦ γῆνιου ἄξονος ἤγγιζε τὸν οὐρανόν. regia Cadmi = τὸ βασιλεῖον (ἡ πόλις) τοῦ Κάδμου. Cadmus = ὁ Κάδμος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φοινίκης Ἀγήνορος, ἰδρυτῆς τῶν Θηβῶν (Καδμεία). Ἡ φ. σειρά τῶν λέξεων : regia Cadmi sub me domīna est. fides, -ium (πληθ.) = ἡ χορδή, ἡ λύρα. commissa mœnia = τὰ συνενωθέντα (τελειωθέντα) τείχη. lumen, lumīnis = τὸ φῶς, οἱ ὀφθαλμοί. accēdo, ῥ. (γ') = προστίθῃμι. huc, ἐπίρ. = ἐνταῦθα. adīce, προστ. τοῦ ῥ. adicio = προστίθῃμι. mox, ἐπίρ. = μετ' ὀλίγον.

185 - 194. satam nescio quoque Coeo = τὴν γεννηθεῖσαν δὲν γνωρίζω ἀπὸ κάποιον Κοῖον, κ. « πού δὲν γνωρίζω ἀπὸ τοῦ βασιτῆ ἢ σκούφια τῆς ». exiguus, ἐπίθ. = μικρός. paritūrae, μετχ. μέλ. τοῦ pario, pepēri, -rtum (γ') = γεννώ. exsul, -ūlis = φυγάς, ἐξόριστος· ἡ Ἡρα ζηλοτυποῦσα ἠνάγκασε τὴν Γῆν νὰ ὀρκισθῇ, ὅτι δὲν θὰ δώσῃ εἰς τὴν Λητώ τόπον, διὰ νὰ γεννήσῃ. Ἀλλὰ ἡ νῆσος Δῆλος, ἡ ὁποία μέχρι τότε ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἐπλανᾶτο, ἐπειδὴ δὲν ἐκωλύετο ὑπὸ τοῦ ὄρκου τῆς Γῆς, ἀνεδύθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ μονίμως σταθεῖσα ὅπου εὕρισκεται σήμερον, ἐδέχθη τὴν πλανωμένην Λητώ. donec = ἕως ὅτου. miserāta, παθ. μετχ. τοῦ miseror (α') ⇐ οἰκτίρω. Ἡ πλήρ. πρότασις κατὰ φυσ. σειράν : donec Delos Latonam miserata, dixit (illi)· (tu) o Latona, hospita erras in terris, et ego (similiter) in undis (erro). haec est septīma pars nostri uteri = αὐτὰ (τὰ δύο τέκνα τῆς) εἶναι τὸ ἔβδομον μέρος τῶν τέκνων μου.

195 - 200. maior sum quam cui possit = (quam ut mihi possit) Fortuna nocēre : βαρεῖα βλασφημία κατὰ τῆς θεᾶς Τύχης. mul-

taque ut eripiat = ἄς μοῦ ἀρπάσῃ πολλά (ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ Τύχη μοῦ παίρνει πολλά παιδιά). excessere. . bona : ἡ εὐτυχία τῆς Νιόβης εἶναι τόση, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, ὥστε τὴν θεωρεῖ ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ τῆς ἐκτὸς παντὸς κινδύνου. fingo, ῥ. (γ') = πλάττω, φαντάζομαι. Ἡ φυσ. σειρά : fingite posse demi (τοῦ demo = ἀφαιρῶ) aliquid huic populo natorum tamen spoliata non redīgar ad numerum duorum. spolio, ῥ. (α') = συλῶ, ἀπογυμνῶ. redigor, ῥ. = καταντῶ ἐλαττοῦμαι. turba = ὄχλος, πληθὺς (ἐνταῦθα εἰρωνικῶς). disto, -are = ἀπέχω, διαφέρω. orbis, ἐπίθ. = ἄτεκνος.

201 - 209. ite = ἀπέλθετε. satis, prop̄ere ite, sacri est = ἀρκετὴ εἶναι ἡ θυσία. prop̄ere = ταχέως. infectus, ἐπίθ. = ἀτελής, ἡμιτελής. ven̄eror, ῥ. (α') = ἱκετεύω. indignor, ῥ. (α') = ἀγανακτῶ. Cynthus ὁ Κύνθος, ὄρος τῆς Δήλου, παρὰ τὸ ὁποῖον ἡ Λητώ ἐγέννησε τὰ τέκνα τῆς. proles, θηλ. = ἀπόγονος. vobis animosa creatis = ὑπερήφανος, μεγαλόφρων, διότι σᾶς ἐγέννησα. cessura nulli dearum, nisi Junōni = δὲν εἶμαι διαθεθειμένη νὰ ὑποχωρήσω εἰς οὐδεμίαν ἄλλην θεάν, πλὴν τῆς Ἥρας. dubitor = dubitat̄ur de me = ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ ἐμοῦ. an = si. cultus, ἐπίθ. = σεπτὸς, ἐστολισμένος. cultis aris arceor = ἐκδιώκομαι ἐκ τῶν σεπτῶν βωμῶν μου.

210 - 214. dolor = αἰτία θλίψεως. dirus, ἐπίθ. = δεινός, φοβερός. dirum factum : εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς Νιόβης ἀποπομπῆ τῶν Θηβαίων γυναικῶν ἐκ τοῦ βωμοῦ τῆς Λητοῦς. conviciium, -iī = ἡ βλασφημία, ὁ ψόγος. postp̄ono, ῥ. (γ') = θέτω εἰς κατωτέραν μοῖραν, θεωρῶ ἄξιον μικροτέρας τιμῆς. rec̄ido -c̄idi -casum, ῥ. (γ') = πίπτω ὀπίσω, μεταπίπτω. et me orbam dixit, quod in ipsam rec̄idat = καὶ ἐμὲ ἄτεκνον εἶπε, πράγμα τὸ ὁποῖον εὐχομαι νὰ συμβῇ εἰς αὐτὴν (ἐπάνω τῆς ἡ κατὰρα ποῦ εἶπε γιὰ μένα). exhibeo, ῥ. (β') = παρέχω, ἐπιδεικνύω. lingua paterna = lingua Tantalī : ὁ Τάνταλος ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μυστικὰ τῶν θεῶν, τὰ ὁποῖα ἔκλεψεν, ὅτε συνέφαγε μετ' αὐτῶν.

215 - 229. desine, προστ. τοῦ ῥ. desino = παύομαι. querela = ἡ μεμψιμοιρία. mora = ἀναβολή, βραδύτης. Phoebe = Φοίβη, ἡ Ἄρτεμις. tecti nubibus = κεκαλυμμένοι νεφέλαις. planus, ἐπίθ. = ὀμαλός. prope mœnia (Thebarum). patens, -ntis (τοῦ pateo) = ἀναπεπτα-

μένος, ἀνοικτός. assiduus, ἐπίθ. = ἐπίμονος. ungūla, -ae = ὄνουξ, ὄπλῃ ἵππου. molio, ῥ. (δ') = καθιστῶ μαλακόν. glaeba, -ae = βῶλος (χώματος). rubeo, ῥ. (β') = εἶμαι ἐρυθρός. suscus, -i = χυμός. terga premunt rubentia Tyrio succo : διότι ἐπὶ τῆς ῥάχως τῶν ἵππων ἦσαν πορφυρᾶ ὑποσάγματα. graves auro habēnae = βαρεῖται ἐκ χρυσοῦ ἡνία (χρυσόνωτοι). Ismēnus = Ἰσμηνός, πρωτότοκος υἱὸς τῆς Νιόβης. sarcīna, -ae = τὸ φορτίον. Ἡ φουσ. σ. : qui fuerat quondam prima sarcīna suae matri : διότι ἦτο πρωτότοκος. certus orbis = ἡ σταθερὰ περιφερικὴ γραμμὴ, τὴν ὁποίαν πρέπει ν' ἀκολουθῆ ὁ ἀμαξηλάτης. spumans, -ntis (spumo) = ὁ ἀφρίζων. Hei mihi! ἐπιφ. οἴμοι. armus, -i = ἡ ὠμοπλάτη. paulātim, ἐπίρ. = ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡρέμα. defluo, ῥ. (γ') = καταρρέω, καταπίπτω, a dextro armo (equi).

230 - 238. per ināne = διὰ μέσου τοῦ κενοῦ ἀέρος. frena do = χαλαρώνω τοὺς χαλινούς (διὰ τὰ καλπᾶση ὁ ἵππος). Sipyulus = Σίπυλος, ἄλλος υἱὸς τῆς Νιόβης. praescius (prae-scio) = προγνώστικος. carbāsa-orum = ἰστία πλοίου. rector (navis) = ὁ κυβερνήτης. evitabilis = ὁ δυνάμενος ν' ἀποφευχθῆ. tremens (sagitta) haesit summa cervīce. exstabat = ἐξεῖχε. guttur, -ūris = ὁ λαιμός. ille (Sipyulus). pronus = προκύπτων, πρηγής. erus, -uris = κνήμη, σκέλος. admissa, τοῦ admittor = ἀφίνομαι ἐλεύθερος (ἐπὶ ἵππου : καλπάζω). iuba, -ae = ἡ χαίτη. foedo, ῥ. (α') = μολύνω, μαιίνω.

239 - 247. Phaedīmus, Φαίδιμος, 3ος υἱὸς τῆς Νιόβης. heres, -ēdis = ὁ κληρονόμος. avitus, ἐπίθ. = ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πάππον. Tantalus, 4ος υἱὸς τῆς Νιόβης. solitus labor = ὁ εἰθισμένος κόπος (ἵππασία). opus iuvenile = νεανικὸν ἔργον (ἀγῶν πάλης). nitīdae palaestrae ἀντί nitida corpora : διότι οἱ παλαισταὶ ἔτριβον τὸ σῶμα μὲ ἔλαιον καὶ ἐφαίνετο στιλπνόν. contulerant (τοῦ confēro) = εἶχον προσεγγίσει (τὰ στήθη). artus, ἐπίθ. = σφιγκτός. nexus, -us = πλοκή ἐν τῇ πάλλῃ. cum tento nervo = ὅτε ἐκ τῆς τεταμένης νευρᾶς τοῦ τόξου. concita sagitta = βέλος ῥιφθέν, ὀρμητικόν. incurvatus (τοῦ ῥ. incurvo) = ὁ καμφθεῖς. suprēma lumina versarunt = τοὺς ὀφθαλμούς (τὰ βλέμματα) διὰ τελευταίαν φορὰν ἔστρεψαν. exhālo animam = ἐκπνέω.

248 - 266. Alphēnor = Ἀλφήνωρ, 5ος υἱὸς τῆς Νιόβης. plango,

ρ. (γ') = πλήττω. complexus, -us = περίπτωξις, ἐναγκαλισμός. allēno (ab-levo) = ἀνακουφίζω, αἴρω. Delius = ὁ Δῆλιος ('Απόλλων). prae-cordia, -orum = τὰ σπλάγχνα. fafiter, -ra, -rum, ἐπίθ. (fatum fero) = θανατηφόρος. erūta, μτχ. τοῦ eruō (γ') = ἐξορύσσω, ἀποσπῶ. hamus, -i = τὸ ἄγκιστρον· ἐνταῦθα οἱ ἀγκιστροειδεῖς ὄγκοι τῆς αἰχμῆς τοῦ βέλους, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀποσπάσει μέρος τοῦ πνεύμονος. non σύν-δεσον πρὸς τὸ simplex. intonsus, -i = ἔκαρτος τὴν κόμην (ἀκερσεκό-μης), χαρκατηριστικὸν τῶν νέων. Damasiechthon = Δαμασίχθων, ὁ ὅσος υἱὸς τῆς Νιόβης. afficio, ρ. (γ') = προξενῶ κακόν. ictus erat = ἐπλήγη. nervōsus poples = ἡ νευρώδης ἰγνύα. internodium = μεσο-γονάτιον, τὸ μεταξὺ δύο ἄρμων μέρος τοῦ σώματος. exititiabilis, ἐπίθ. = ὀλέθριος. sagitta pennis tenuis = βέλος μέχρι τῶν πτερῶν (ἄτινα ἦσαν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ βέλους). emico, -ui, ρ. (α') = ἀναπηδῶ, λάμπω. prosilio, ρ. (δ') = ἀναπηδῶ. terēbro, ρ. (α') = διάτρυπῶ. Ilionēus = Ἰλιονεύς, ὁ 7ος υἱὸς τῆς Νιόβης. sustulerat (τοῦ tollo) = αἴρω. non profectura precando = ἀναπέμπων ἱκεσίας, αἱ ὅποια δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὠφελήσουν. dique. . . omnes. Ἡ φυσικὴ σειρά : et dixerat : O di communiter omnes (sed solos Apollinē et Dianam) esse rogan-dos. motus erat Arcitēns = εἶχε συγκινηθῆ ὁ τοξότης ('Απόλλων). revocabīlis, ἐπίθ. = ὁ δυνάμενος ν' ἀνακληθῆ. certum facio καὶ παρὰ πεζοῦς certiozem facio = πληροφορῶ.

267 - 270. subita ruīna = ἡ αἰφνιδία συμφορὰ. potuisse ὑποκ. τὸ νοούμενον superos. hoc ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ potuisse καὶ τοῦ ausi essent. nam, αἰτιολογεῖ, διατί δὲν ἐπληροφορήθη τὴν οἰκογενειακὴν συμφορὰν καὶ ὁ σύζυγος τῆς Νιόβης Ἀμφίων.

271 - 279 ferro per pectus adacto = διὰ τοῦ (σιδηροῦ) ξίφους διατρυπήσας τὸ στῆθος (αὐτοκτονήσας). disto, -are = ἀπέχω, διαφέρω. modo = πρὸ ὀλίγου. resupīna tulerat gressus = μετὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὰ ὀπίσω (κορδωμένην) ἀπὸ ὑπερηφάνειαν· ἀλλαχοῦ ἐχαρακτηρίσθη alta. invidiōsa suis = κινουσα τὸν φθόνον καὶ τῶν συγγενῶν τῆς ἀκόμης. at nunc miseranda vel hosti = καὶ τώρα ἀξιολύπητος καὶ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν τῆς ἀκόμης. dispenso oscūla = σκορπίζω φιλήματα. a quibus, δηλ. ἀπὸ τῶν πτωμάτων. livens, -ntis (τοῦ liveo) = ὠχρός, πελιδνός.

280 - 288. pascere, προστ. τοῦ pascor = (χόρτασε), εὐχαριστή-
θητι. satia, προστ. satio = κορέννυμαι, χορταίνω. cor, -rdis = ἡ καρδιά.
effëror, ῥ. = ἐκφέρομαι, (ἐκφορά) ἐπὶ κηδείας. exsulto, ῥ. = σκιρτῶ.
plura supersunt = περισσότερα (τέκνα) ἀπομένουν. praeter Niöben
unam = πλὴν μόνον τῆς Νιόβης. ater, -tra, -trum, ἐπίθ. = μέλας.
torus, -i φέρετρον.

289 - 296. demisso crine = λυσίκομοι. imposito ἢ φυσ. σειρά :
imposito ore fratri moribunda. relanguit, τοῦ relanguesco = ἀπο-
κάρνω, λιποθυμῶ. solor, ῥ. = παρηγορῶ. duplicata est = ἐδιπλώθη.
caecum vulnus = τραῦμα προελθὸν ἐξ ἀγνώστου χειρός. collabor,
ῥ. = καταπίπτω (κ. σωριάζομαι). immorior, ῥ. = ἀποθνήσκω μετὰ
τινος ἄλλου.

297 - 312. trepido, ῥ. = τρέμω. sexque datis leto = καὶ μετὰ τὸν
θάνατον τῶν ἑξ. letum, -i = ὁ θάνατος. pro qua rogat, occidit = ἐκεί-
νη, διὰ τὴν ὁποίαν ἱκετεύει, πίπτει. exanimis, ἐπίθ. = ἄψυχος, νεκρός.
deriguit, τοῦ ῥ. derigesco = παγώνω (ἐκ θλίψεως). gena, -ae = ἡ
παρειά. palatum, -i = ὁ οὐρανίσκος. congelo ῥ. (α') = πήγνυμαι,
σκληροῦμαι. vena, -ae = ἡ φλέψ. flet, τοῦ ῥ. fleo = κλαίω. turbo,
-inis = δίνη. cacumen, -inis = ἡ κορυφή. liquor, ῥ. = τήκομαι, λειώ-
νω. mano = στάζω.

*Ἐπὶ τοῦ Σιπύλου ὄρους βράχος παρουσιάζει τὴν μορφήν γυναικὸς
κλαιούσης· εἶναι, ὡς λέγουν, ἡ ἀπολιθωθεῖσα Νιόβη.

... (α) ... (β) ... (γ) ... (δ) ... (ε) ... (ς) ... (ζ) ... (η) ... (θ) ... (ι) ... (κ) ... (λ) ... (μ) ... (ν) ... (ξ) ... (ο) ... (π) ... (ρ) ... (σ) ... (τ) ... (υ) ... (φ) ... (χ) ... (ψ) ... (ω) ...

... (α) ... (β) ... (γ) ... (δ) ... (ε) ... (ς) ... (ζ) ... (η) ... (θ) ... (ι) ... (κ) ... (λ) ... (μ) ... (ν) ... (ξ) ... (ο) ... (π) ... (ρ) ... (σ) ... (τ) ... (υ) ... (φ) ... (χ) ... (ψ) ... (ω) ...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'. ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ ΛΟΓΟΙ

1. Είσαγωγή	Σελ.	5
2. Κείμενον		
α. 'Ο Γ' κατά Κατίλινα	»	11
β. 'Ο ύπερ 'Αρχίου τοῦ ποιητοῦ	»	22
3. Ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις		
α. Εἰς τὸν Γ' κατά Κατίλινα	»	33
β. Εἰς τὸν ὑπερ 'Αρχίου τοῦ ποιητοῦ	»	46

Β'. ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

1. Είσαγωγή	»	73
2. Κείμενον		
α. Προοίμιον	»	77
β. Φαέθων	»	77
γ. Νιόβη	»	88
3. Ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις		
α. Προοίμιον	»	93
β. Εἰς Φαέθοντα	»	93
γ. Εἰς Νιόβην	»	107

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἐκτύπων στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 1129 τῆς 15-21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α' 108).

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗΣ/ΙΑ', 1965 (VII)- ΑΝΤΙΤΥΠΑ 18.000 - ΣΥΜΒΑΣΙΣ 1288/14-5-65

Ἐκτύποις - Βιβλιοδεσία ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΥ

0020556940

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

